

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A HELLGATE PREQUEL

RELIC

JOCELYN
LINDSAY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

REL C

CEHENNEM KAPISI GÜNLÜKLERİ
PREJEL

IOCELYN LINDSAY

居'氣
RHH
剛胤
胤

GÜVEN

Bir Hellgate Günlükleri Prequel Telif

Hakkı © 2024 Jocelyn Lindsay

Ciltsiz ISBN: 978-1-965215-01-2| e-Kitap ISBN: 978-1-965215-00-5

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde veya hiçbir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek ise kurgusal olarak kullanılmıştır.

www.JocelynLindsayAuthor.com

Kırmızı Gözlük Yayıncılık

Bellingham, Washington

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21 Sonsöz

Yazar hakkında

BÖLÜM 1

"Bir olguya ilişkin kanıt bulunmaması, o olgunun var olmadığı anlamına mı gelir, yoksa sadece bizim algımızdan kaçtığı için mi?"
~ Diana McLeod

New York City, 1974

Konuşmamın SON SESLERİ SÖNERKEN, dinleyiciler sessiz kaldı ve beni bir an için başıboş bıraktı. Sözlerim yankı bulmuş muydu, yoksa istemeden de olsa grubu gücendirmiş miydim?

Kendimi tutmuş ve konuşmamın daha tartışmalı yönlerini atlamıştım. Ne de olsa Gölge Dünya olarak adlandırmaya başladığım, bizim dünyamıza paralel ilerleyen alternatif bir dünya hakkındaki araştırmalarımı ilerletmek için onların desteğine ve finansmanına ihtiyacım vardı. Onlardan bir deli olduğumu düşünerek ayrılmak istemedim.

Ne yazık ki bu, Londra'daki evimde aşına olduğum bir sonuçtu ve bu yüzden New York' a gelmeyi kabul etmiştim. Dikkatli olmak çok önemliydi.

reddedildi.

Kürsüden uzaklaştım, kendimi şüphe saldırısına, niteliklerime yönelik tanıdık meydan okumalara ve hatta araştırmamın güvenilirliğinin açıkça reddedilmesine hazırladım.

Şüphecilikle başa çıkmak benim için yeni bir şey değildi. Oxford'da karşılaştığım, kadınsı anatomimin çalışmamın bütünlüğünü geçersiz kıldığını öne sürmeye cüret eden ukala bir adamla ilgili anılar, beklentilerime acı bir tat kattı. En azından Amerikalılar beni daha kibarca başından savma eğilimindeydi.

Bundan sonra olanlar daha önce karşılaştıklarına hiç benzemiyordu. Aeonian Order of the Aetherial ya da AOA (bu kuruluşların saçma isimleri, daha sonra bu konuda bir makale yazacağımı kendime hatırlattım) beni şaşırtarak alkışlamaya başladı.

Beni alkışlamak için ayağa kalktılar, ardından soru yağmuruna tuttular, gizemli dedikleri şey hakkında söyleyeceklerimle açıkça ilgileniyorlardı, bu terimi saygıyla kullanıyorlardı. Bu ferahlatıcı bir değişiklikti; soruları acımasız olsa da, bilimsel arayışlarıma gerçek bir ilgi ile doluydu. Ne beklenmedik bir hediye.

Yaklaşık bir saat sonra, AOA'nın birkaç üyesiyle yaptığım görüşmenin hararetinden sesim kısılmıştı ki Bay Blackwood araya girdi. Evin sahibi, The Enigma Arches yayınının kıdemli editörü ve hamisi, AOA kurucusu ve seyahatim için hamim, Londra'da benimle temasa geçmiş ve New York'a gelmem için ilk daveti yapmıştı. Dominic Blackwood umutsuzca olmak istediği aristokrat imajının her bir parçasına sahipti. Kırklı yaşlarının ortasında, Aleister Crowley figürünü anımsatan, küstahlığa varan bir özgüvene sahipti - okültizmle iç içe, ancak şık ve kültürlü. Kusursuz bir şekilde

Genellikle koyu renk ve ince çizgili olan özel dikim takım elbiseler, 19. yüzyıldan kalma New York taş evinin avize ışıkları altında parıldayan vintage cep mendilleri ve altın kol düğmeleriyle süsleniyordu.

Oraya vardığım andan itibaren Blackwood'un zenginlik içinde yaşadığı belliydi. Evi, eski sırları ve yasak bilgileri fısıldayan nadir eserler ve kalıntılarla dolu gerçek bir müzeydi. Yine de, hatırı sayılır zenginliğine ve tarzına rağmen, onunla ilgili bir şey samimiye hissettiriyordu - babasının kıyafetlerini giydirmeye çalışan bir çocuk gibi, etrafında umutsuz bir özlem havası vardı.

Beni gözlerine asla ulaşmayan bir gülümsemeyle karşıladı ve el sıkışması sert ama hesaplıydı, istediğini elde etmeye alışkın bir adamın dokunuşuydu. Bakışlarında yırtıcı bir parıltı vardı, bakışları üzerimde çok uzun süre kaldı, niyeti kibarlık kılıfıyla zar zor gizlendi.

"Gelin beyler, bırakın nefes alsın," diye yalvardı, sesi hem nazik hem de emrediciydi. Eli sahiplenici bir şekilde sırtımda dolaştı ve hafifçe kalçamın kıvrımında durdu. "Bayan McLeod bize düşünmek için bolca yem sağladı; en azından biz öldürmek için harekete geçmeden önce su barında biraz dinlenmesini sağlayabiliriz."

Uçaktan indiğimden beri pozisyonumu ya da ileri derecelerimi tanımayı reddetti. Ona kaç kez hatırlattıysam da özür diledi ve yine aynı şeyi yaptı.

Eli hâlâ sırtımdayken, ulaşabileceği her şeye sahip olduğuna inanan bir adamın havasıyla beni bara doğru yönlendirdi. Sadece kırmızı ve beyaz servis ediyorlardı. Gerçekten daha sert bir şeyler içebilirdim ama ilk fırsatta bırakmaya niyetli bir şekilde teklif edilen beyaz bardağı kibarca aldım.

"Beş dakikanı ayır, tatlım." Elini çekmemiştı ve başparmağının eteğimin arka bağını takip ettiğini hissettiğimi sandım. "Güven bana, kaybolduğunu fark etmeyecekler. Bütün gece tartışacaklar. Şimdi seni yalnız bıraktığıma göre, birlikte geleceğimizi konuşmak istiyorum."

"Evet, bunu çok isterim. Yazmakta olduğum kitap, Gölge Dünya'dan etkilenmiş kişilerle yaptığım röportajları içeriyor. Kataloglamayı umuyorum."

"Yirmi dakika sonra yukarıda buluşalım. Sessiz bir yerde konuşuruz. Eminim bir anlaşımaya varabiliriz." Blackwood'un cilalı cazibesi, benden akademik uzmanlığımın ötesinde bir şey istemesini gizleyemiyordu. Gözleri vücudumu taradı ve kazağımın boğazımın altındaki çukuruna yerleşti.

Yirmi dakika önce hissettiğim tüm heyecan uçup gitmişti. Beş yıl önce olsa teklifini bilmeden kabul ederdim ama şimdi daha iyi biliyordum. Eğer kabul edersem, istediğini elde ettiğı anda ilgisi azalabilirdi. Kabul etmezsem, beni aylarca oyalayacak, finansman sözü verecek, sonra onu sorguladığımda alay etmekle tehdit edecek ve sonunda beni kaldırıma atacaktı. Tecrübe bana iyi öğretmişti.

"Yardımcı olabilirim ama çok yorgunum Bay Blackwood. Uzun bir gün oldu. Ve yarın Londra'ya dönmeye hazırlanıyorum. Uçağıma yetişmeden önce sabah kahvaltı ya da kahve içmek için buluşabilir miyiz?" Beklendiğı gibi gülümsedim ve teklifine karşı safmışım gibi davrandım. İkimiz de ne yaptığımızı biliyorduk; teklifini reddediyordum.

Cilalı cazibesi azaldı, gözleri kızgınlıkla karardı. Dış görünüşündeki zarafete rağmen, Bay Blackwood'un gerçek doğası bu anlarda ortaya çıkıyordu; hırslı, acımasız, kültürlü dış görünüşü hesapçı ve çoğu zaman yırtıcı bir özü saklayan bir adam.

"Çok yazık. Korkarım sabah başka acil işlerim var. Bu gece sahip olduğum tek zaman. Görünüşe göre işbirliğimiz başlangıçta arzu ettiğimden çok daha kısa sürecek. Ne yazık." Yüz ifadesi düzleşti, onu reddettiğim için bana olan ilgisi dağıldı. "İyi geceler Bayan McLeod."

Onu aşağıladığımı biliyordum çünkü şoförünün beni otelime götürmesini teklif etmedi.

Odadaki erkeklere baktığımda, Blackwood'u reddetmenin onlardan herhangi birinin himayesini kazanma umudumu mahvettiğini biliyordum. Onunla yatsam da yatmasam da Blackwood itibarımı yerle bir edecekti. The Enigma için bir daha makale kabul ederse şanslı sayılırdım. Büyük olasılıkla, üzerinde adımın yazılı olduğu baskılar önümüzdeki birkaç hafta içinde gizemli bir şekilde baskıdan kalkacaktı.

Yaş ve para onu dünyanın Bay Blackwood'larından kurtarmıştı ama bu onu benim silah arkadaşım yapmamıştı. Bakışlarımla kısa bir süre karşılaştı ama ondan hiçbir anlayış ya da akrabalık teklifi görmedim. Onun gözünde zeki sayılamayacak kadar güzel olmaktan hâlâ onlarca yıl uzaktaydım. Onun gibi kadınlar, benim gibi birinin bu kırılmalı yıllarını atlatıp atlatamayacağını görmek için beklerdi. O zaman belki de fark edilmeye değer olurdu.

Saat neredeyse gece yarısıydı. Kızgın ve yorgundum, ruh halim her geçen an daha da kötüleşiyordu. Yarın gece Londra'ya dönecektim, kuyruğum bacaklarımla arasında.

"Lütfen bana tuvaletin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" Barmene sordum, bana açık bir şekilde yolu tarif etti ve ona tuvaletin ne olduğunu açıkladıktan sonra kaybolmamam için beni uyardı.

Odadan çıktım ve Blackwood'un ününe yakışır bir şeyler aramaya koyuldum, çünkü adamın kendisi etkilemeyi ve eğlendirmeyi başaramamıştı.

ayrılmadan önce. Mısır kalıntılarından oluşan en etkileyici özel koleksiyonlardan birini toplamış olması gerekiyordu. Beş dakika, diye söz verdim kendime, sonra gidecektim.

Londra'ya dönüp arkadaşlarıma son başarısızlığımı anlatma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Benimle alay etmeyi bırakmaları aylar alacaktı. Böyle durumlarda en sevdiğim oyalanma yöntemi olduğu üzere, sevgili kardeşim Philip'le yapabileceğim konuşmayı hayal ettim.

Onun gülümsediğini ve bana kimsenin sataşmakla bir şey kastetmediğini, bunun sadece iyi bir eğlence olduğunu ve belki de Arkeoloji Enstitüsü'ndeki idari pozisyonu gerçekten **a l m a m** gerektiğini hatırlattığını hayal ettim.

Şöyle derdi: *"Neşelen, Dilly. Bu dünyanın sonu değil. Her zaman eve dönebilirsin."* Neye karar verirsem vereyim, asla eve dönemezdim. Yıllar önce ayrıldığımda,

Temelli ayrıldım. Çok fazla şey olmuştu.

Evin içinde ilerlerken şarabımı bir yan masaya bıraktım. Eski bir evdi, eski eşyalarla doluydu ama gözüme hemen olağanüstü ya da kayda değer bir şey çarpmadı.

Eski kütüphanelerin ve görkemli oturma odalarının günlük hayatımın bir parçası olduğu Britanya'dan geldiğim için, New York'un 19. yüzyıl sonu mimarisi beni pek heyecanlandırmadı. Bu durum Blackwood'un akranları için etkileyici olabilir ama bana biraz yorucu geldi. Bir Amerikalı olarak sahip olduğu zenginlikle, taklidin ötesinde düşünmek için zihnini özgür bırakamaz mıydı? Gölge Âlemi'ni algılayabilmemiz için yeni düşüncelere ihtiyacımız vardı. Ruh halim kararmaya devam ederken, izleyicileri yeniden düşünmeye ve kendilerini yeniden yönlendirmeye zorlayan sözlerimin sağır kulaklara düştüğünden emin oldum.

Sergilenen arkeolojik öneme sahip sadece birkaç parçayı tanıyabildim. Blackwood, önemli bir arkeologdan ziyade, etkilemeye çalışan bir adamdı.

Koleksiyoncu.

Dersim sırasında odanın arka tarafında gözüme kestirdiğim genç kadın beni Firavun'un Laneti Tableti'nin sahtesinin önünde bulmuş, lanet olası şeyi parçalayıp kurtulsam mı diye düşünüyordu.

"İşe alınmayı umuyorsun," dedi ve aniden yanımda belirerek şaşkınlıkla soluk soluğa kalmama neden oldu.

Kadın loş ışıklı odada belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. New York'un üst tabakasının zarafetini yansıtacak şekilde seçilmiş kıyafeti, gerçek konumunu sessizce ortaya koyuyordu. Muhtemelen ikinci el bir dükkândan çıkarılmış olan eski bir elbise, daha az görkemli kökenlerini maskeleyen sofistikeliği ile kadının formunu süslüyordu. Deseni dikkat çekiciydi, belki de geleneksel zevkler için fazla dikkat çekiciydi ama o bunu yüksek modanın verdiği güvenle giymişti. Taklitlerle ve taklitçilerle dolu bir evde, kendini daha ilgi çekici olsa da başka bir sahte olarak sundu.

"Endişelenmene gerek yok," dedim kendimi toparladıktan sonra. "Beni çalmakla suçlamak üzere olduğunuz işi çalmak gibi bir niyetim yok."

Bu sık karşılaşılan bir durumdu, ama genellikle bundan çok daha yaşlı kadınlarla karşılaşıldı. Biz kadınlar, bize izin verilen birkaç iyi pozisyona girebilmek için dişimizle tırnağımızla mücadele eder, sonra da yerimizi korumak için tilkiler gibi savaşırdık. Bölgemizin bizden daha genç, daha güzel ve daha zeki bir versiyonumuz tarafından ele geçirilmesi her zaman endişe vericiydi.

Kadın kaşlarını çattı. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"O adam için çalışmaktansa sokaklarda kibrit çöpü satarak donarak ölmeyi tercih ederim."

Gitmeye başladım ama onun sesi beni durdurdu. "Oldukça cimridir. En iyi eşyalarını bodrumda saklar. Onları görmek ister misiniz?"

"Hayır, çok nazıksınız ama teşekkür ederim." İşverenin bir pislik olması onun suçu değildi ama ben de aptal değildim. "Her türlü teklifi reddetmek benim için en iyisi."

bodrumları keşfetmeyi teklif ediyor."

Son konuşmamız sırasında Philip beni Amerikalılar ve onların şiddetle meşgul olmaları konusunda defalarca uyarmıştı. Bana söz verdirmişti ama kardeşçe kaygıları pek de gerekli değildi.

Gülünç derecede zengin ezoterik çevrelere ve gizli topluluklara karışmanın genellikle seks partilerinden kurbanlara kadar bir dizi alışılmadık faaliyet içerdiğinin farkındaydım. Ne de olsa bu toplantılar tuhaflıklara yelken açma eğilimindeydi. Sabah gazetelerinin ön sayfalarında yer almak istemiyordum. Philip'in *"Yumurtalı tostlu kahvaltımı mahvetmeni hiç istemem"* gibi zekice bir şey söylediğini hayal ettim.

Biraz sinirle karışık kahkahası resmi havayı dağıttı. "Kulağa biraz Hitchcockvari geldi, değil mi?"

Onun bu yorumu bende isteksiz bir gülümseme yarattı, ama yine de ayrılmaya kararlıydım. Paltomu alıp en hızlı taksiyle bu felaketten uzaklaşmak istiyordum. "Kusura bakmayın ama yarın erkenden kalkacak bir uçağım var."

"Korkarım bu konuda pek iyi değilim. Bu gece konuşmanızı dinleyeceğim için çok heyecanlıydım. Heathmore Evi Hayaleti ve Chillingham Olayı hakkındaki makaleleriniz dikkat çekiciydi. Çok fazla kadın yok. ." Gülümsedi. "Sizin gibi çok kadın yok."

The Enigma Archives'ın geçmiş sayılarında yer alan çalışmalarımın bahsetmesi ilgimi çekti. Çok sevdiğim o makaleler pek iyi karşılanmamıştı. Cinsiyetimle ilgili beklenen yorumların yanı sıra, tarihsel araştırma alanındaki meslektaşlarım beni doğrulama önyargısıyla ve hayaletlere inandığım için deli olmakla suçladılar.

"Lütfen, baştan başlayalım. Sizi işe almak istiyorum."

"Sizi mi?" Ona tekrar baktım. Yirmi yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu. "Şey, hayır, tam olarak ben değilim ama-"

Kız her şeyi fevkalade berbat ediyordu. Onun acısına son vermek zorundaydım. "Geldiğimde köşede bir bar gördüm. Bir şeyler içmek ister misin? Bir martini iyi gider. O zaman bana her şeyi açıklayabilirsin."

BÖLÜM 2

ADI SABINE Barrett'ti. AOA'nın sınırlarından kurtulmuş bir halde, yakındaki The Electric Owl adlı barda bir köşe masasına oturduk.

Baykuş'un ambiyansı, endüstriyel hamlık ile geçmiş bir dönemin cömertliği arasında hassas bir denge kuruyor ve karşı konulması zor bir cazibe yaratıyordu. Etkileyici bir dizi içki ve neon, çıplak tuğla zemine karşı renkli bir mozaik çizdi. Yandaki dans kulübünden gelen rock ve disko ritimleri arkamdaki tuğla duvarı titreştiriyordu.

Sabine ve ben masamızın hemen üzerinde asılı duran ampullerin loş ışıltısı altında içkilerimizi yudumladık.

Sabine hayatımda gördüğüm en parlak yeşil gözlere sahipti. Bir kedinin gözleri gibiydiler. İki kadeh içtikten sonra Blackwood'daki işinden bahsetmeye başladı ve ben gözlerine bakmaktan kendimi alamadım.

". . bodrumundaki çok sayıda kutuyu titizlikle katalogluyor. Koleksiyon olağanüstü bir şey." Yüzü içten gelen bir parıltıyla aydınlandı ve heyecanla el kol hareketleri yaptı. "Dünyanın dört bir yanından eserler. Her gün kutular ve sandıklar geliyor. İran'dan. Moskova'dan. Yucatan.

Hiç duymadığım yerler. Bir ay önce Çin'den bir sandık geldi. Bugüne kadar hiç dokunulmamış, sanki hafızasından silinip gitmiş gibi. Neredeyse yarım düzine kez açıyordum."

Onu uzak diyarların damgasını taşıyan sandıklarla çevrili, elleri uzak yerlerden gelen ambalaj etiketlerinin üzerinde gezinirken hayal ettim. En azından benim görmemi istediği şey buydu. Canlı görüntüler yaratmakta çok iyiydi. Ama ben kanmadım. Müze bodrumlarında, işin onun inanmamı istediği kadar göz alıcı olmadığını bilecek kadar çok çalışmışım. Ve ben Britanya İmparatorluğu'ndan geliyordum. Yüzyıllardır dünyanın her yerine bayrak asıyorduk.

"Nasıl bir adam-" Bir kaşımı kaldırdım, ses tonum hafifti, cin konuşuyordu. "Sahip olduklarının büyüklüğü, onları kullanmasından daha önemli."

Sabine öne doğru eğildi, barın alçak ışığı yüz hatlarını komplocu bir ışıltıyla aydınlatıyordu. "O bir-"

Bana onun zekâsını açıklamak üzereydi. Onu durdurmak zorunda kaldım. "Oh, saçmalık," dedim. "Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok." İki martini içmiştim ve uslu duracağıma söz veremezdim.

Eğer bu kadar samimi görünmeseydi gülebilirdim. Zavallı saf güvercin. Komplocu bir tavırla öne doğru eğildim ve sesimi alçaltarak, "Çok zeki bir adam olduğuna inanmanızı istiyor ama değil. Çoğu erkek öyle değildir. Gerçek bir erkek düşmanı gibi konuşuyorum, değil mi? Oh, korkmayın. O burada değil, değil mi?" Omzumun üzerinden baktım. "Öte yandan sen bana hayatını boşa harcayan zeki bir genç kadın gibi görünüyorsun. Çok güzelsin. Sana ne vaat etti?"

Sabine'nin bakışları yana kaydı, yanaklarına hafif bir renk geldi. Hemen kendimi kötü hissettim ve özür diledim.

"Özür dilerim. Bu kadar huysuz görünmek istememiştim. İşvereninin serserinin teki olması senin suçun değil. Bak, bu çok güzeldi. Ne kadar büyüleyici olsa da ve bir içkiye ne kadar ihtiyacım olsa da, beni işe almaya gücünüz yetmez," dedim, bizi buraya getiren düşünceyi silmeyi umarak. "Geç oluyor." Çantama ve ceketime uzandım.

"Adı neydi, o gece yağmurda karşılaştığın ölü kızın?"

Donup kaldım. Ondan tekrar etmesini istemenin bir anlamı yoktu. Ne dediğini tam olarak duymuştum. Soruya gülüp geçebilirdim, başka bir uydurma karşılaşmadan bahsediyormuş gibi davranabilirdim. Ama yapmadım.

"Johanna." Kızın adını on yılı aşkın bir süredir yüksek sesle söylememiştim ve Sabine'in onu nereden öğrenmiş olabileceğinden emin değildim. "Eğer bana şantaj yapmak istiyorsan, elimde hiçbir şey yok-"

"Johanna," diye tekrarladı Sabine, Almanca telaffuzda kısa bir süre tereddüt etti. "Her şey onunla başladı, değil mi? Gölge Dünya'ya olan inancın."

"Evet." Bu bilgiyi nereden aldığını tekrar merak ettim.

"Çocukken sen ve kardeşin kırsaldaki terk edilmiş malikâneleri ve harabeleri keşfediyordunuz. Johanna ile bir yağmur fırtınasına yakalanıp geceyi geçirmek için sığınmak zorunda kaldığınızda tanıştınız."

Sözlerinden büyülenmiş bir halde dinlemekten başka bir şey yapamıyordum. Sesi daha önce sahip olmadığı bir güvene bürünmüştü, sanki çocukluk anılarımı televizyonda izliyormuş gibiydi. Konuşmaya devam etmesini, hayatımdan ve anılarımdan silmeye çalıştığım bir geceyi gerçeğe dönüştürmesini istemiyordum. Ama bir tren kazasını izleyen bir seyirci gibi, geri dönemedim.

"Kardeşin nöbet tutacağına söz verdikten sonra uyuyakalmıştı. Korkmamıştın. Ön salonda, kapının yanında kamp kurmuşsun.

yağmuru dinledin. Bir an yalnızdınız, bir an sonra Johanna ateşin karşısında oturuyordu-"

Sonunda, hikâyesine devam edecek gibi görüldüğünde konuşmasını engellemek için elimi kaldırmaya zorladım kendimi. Çocuk vampirle karşılaşmamın ayrıntılarını ya da kardeşimin hayatını kurtarmak için nasıl pazarlık ettiğimi anlatmasına ihtiyacım yoktu, anlatamazdı da.

"Onun için ne yaptığını biliyor mu?"

"Hayır, bunu hiç konuşmadık." Söylediği her şey aynen anlattığı gibi olmuştu. Sonunda, ben kazandığımda, Johanna beni kanıyla işaretledi ve "gerçeği görebilmem" için göz kapaklarımı yağladı. Gölge Dünya'ya inanıyordum çünkü o korkunç geceden sonra nerede karşılaşsam onun parmak izlerini görebiliyordum.

Sabine'in yeşil gözleri. Tabii ya. Farklı renklerinden anlamalıydım. Rengin yoğunluğu, ışığı yakalama biçimleri gözden kaçırdığım işaretlerdi. Dikkatimin o kadar dağınık olması ve bu kadar ince bir işaretin farkına varmamış olmam, ruh halimle ilgili bir yorumdu. "Sen ... yeteneklisin, değil mi?"

Yetenekli, Gölge Dünya tarafından işaretlenmiş birini belirtmek için seçtiğim bir kelimeydi. Bazıları olumsuz bir çağrışımı olan bir kelimeyi tercih edebilirdi ama bu kelimeyi seçtiğim sırada, isimlendirmede olumlu bir şey bulmak için çaresizdim.

"Evet," diye gülümsedi Sabine, bu kelimeyi kullandığımı fark etmişti. "Kulağa hoş geliyor. Bazen bir şeyler *görüyorum*. Johanna'yla ilgili imgelemim yıllar önce geldi. Bu gece seni konuşurken görene kadar hiç anlamamıştım."

Eğer bu bir performans olsaydı, ki birkaç taneden fazlasını görmüştüm, oldukça ikna edici bir oyuncuydu. Öyle olduğunu düşünmemiştim. Bir ruh bile

Johanna'nın hikayesini biliyordu. Eğer kardeşimi arasaydı, o bile geceyi geçirdiğimizi ve sabah ayrıldığımızı söylerdi.

Çantamı bir kenara koyarak sandalyeme geri yerleştim.

"Her zaman imgelemler görür müydün?"

"Yapmadığım bir zaman hatırlamıyorum. Bay Blackwood-"

"Biliyor mu?" Sorum niyetlendiğimden daha sert gelmişti. Utanarak ellerine baktı, ben de önceki sözlerimi çabucak geçiştirdim. "Lütfen, devam edin. Bölmek istememiştim."

"Onlara epizod diyor. İlk başta, sanırım ona Büyük A'da kazanan atın numarasını söyleyebileceğime inandı."

"Ama söyleyemediniz?"

"Hayır, bazen bir şeyler görüyorum. Çoğu zaman görmüyorum."

Söylediklerinin gerçekliğini kabul etmek zorundaydım; o geleceği görebiliyordu. Johanna'yla geçirdiği o gece hakkındaki bilgisi de bunu doğruluyordu. Bu tür yetenekleri olduğunu iddia eden pek çok falcı ve diğerleriyle sık sık görüşmüş ve merak etmişim ama hiçbir zaman gerçek bir kanıt bulamamıştım. Sabine Gölge Dünya'nın kanıtıydı. Çok nadir bulunurdu ve işte karşımda oturuyordu. Parmaklarım kalemimi ve not defterimi aradı. Not almam gerekiyordu. Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki. Beni işe almaya gücünün yetip yetmeyeceği artık önemli değildi. Yeteneğini öğrendiğime göre artık ondan o kadar kolay vazgeçemezdim.

"Başka ne gördün?"

"Seattle'da ikimizi."

"Seattle mı?" Beklediğim bu değildi. Seattle hakkında tek bildiğim on yıl önce Dünya Fuarı'na ev sahipliği yaptığıydı. Başka bir gezegende de olabilirdi. "Eğer bizi orada gördüyseniz, gitmekten başka çarem yok mu?"

Sabine sözlerimi düşünerek gözlerini kırptırdı. "Hayır, tabii ki yok. Her zaman bir seçeneğin vardır. Gördüklerimin çoğu olasılık. Hiçbir zaman çok net değiller. Sanki bir televizyon açmışım gibi değil. Daha çok bir göldeki yansımaları izliyor gibiyim." Elini çantasına attı ve bir dosya klasörü çıkardı.

Klasörü açtı ve koruyucu plastik tabakalar içinde çok eski ve yıpranmış birkaç mektup ortaya çıktı. Bakışlarım içindekileri gözden geçirdi, eğitilmiş bir yazardan bahseden bir kelime dağarcığına sahip bir yazıyla yazılmışlardı. Her biri 19. yüzyılın sonlarında birkaç ay öncesine aitti. Bunları Blackwood'un koleksiyonundan çaldığını düşündüm.

Genç bir fotoğrafçı olan Thomas, annesine yazdığı bir dizi mektupta New Whatcom adlı bir sınır kasabesindeki hayatını anlatıyordu. Annesine endişelenmemesini çünkü Charles Morgan adında hırslı bir adamın kanatları altına girdiğini söylüyordu.

Bir sonraki mektup Morgan'ın madenlerinden birinde yapılan garip bir keşfi anlatıyordu. Madencilerin Cehennem Geçidi adını verdikleri bir şey. Ayrıntılı bir açıklama yoktu, sadece Thomas bu tuhaf yerin fotoğrafını çekmeye çalıştığında hiçbirinin düzgün çıkmadığını belirtiyordu.

Bu keşiften sonra mektupları kesinlikle daha karanlık bir hal aldı.

Thomas tedirgin edici fenomenler - ürkütücü varlıklar, kâbuslar ve madenciler arasında yayılan bir hastalık - rapor etti. Morgan mağaranın sırlarına giderek daha fazla takıntılı hale gelirken mağaraya girişi engellemek için muhafızlar getirildi. Thomas annesine iyi olduğuna ve onun için endişelenmemesi gerektiğine dair güvence verdi.

Ben okurken Sabine sessizce oturdu, ben önümde gelişen yüzyıllık hikâyeye kendimi kaptırdıkça onun varlığı kayboluyordu.

Üçüncü ve son mektupta Thomas madendeki durum kötüleştikçe artan korkusunu dile getiriyordu. Bu mektubu eve duyduğu özlemle ve madencilerin yakalandığı hastalığa yakalandığı için kendini iyi hissetmeye başlar başlamaz annesine tekrar yazacağını söyleyerek bitirdi.

Üç mektubu bitirdiğimde, her birini iki kez daha dikkatli okumak için geri döndükten sonra, bir örümceğin ağını örüp sineği beklediği kadar emin bir şekilde yakalandım. Thomas'ın hikayesi, her ne şekilde olursa olsun, beni ağını ipliklerine yapıştırmıştı. Kelimenin kendisi, Hellgate, şekerleme gibi dilime yapışmıştı.

"Başka var mı?"

Sabine başını salladı.

"Ve senin buna olan ilgin?"

"Cehennem Geçidi'ni bulmak istiyorum." Sabine'in yeşil gözleri şiddetle parlıyordu. Benim de istediğim buydu, onu bunu söylemeye teşvik etmişim. Artık ben de Cehennem Geçidi'ni bulmak istiyordum.

Hellgate.

"Gerçek olduğunu biliyor musun?" "Hayır, ama hissedemiyor musun?"

Haksız değildi. Mektuplarda zorlayıcı bir şeyler vardı. Mektupların gerçek olduğunu söyleyecek kadar çok sahtesini incelemiştim. Tüm çalışmalarım boyunca Cehennem Kapısı diye bir şey duymamıştım ama bu fikir aklımı kurcalıyordu. O gece terk edilmiş malikânede başımı kaldırıp Johanna'yı ateşin karşısında otururken gördüğümde hissettiklerimden farklı değildi. Cehennem Geçidi. Bu isim bile hayal gücümde uzun zamandır hissetmediğim bir ateşleme yaratmıştı. Neredeyse Blackwood'larda daha önce yaşadığım tatsızlıkları silmeye yetecekti.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak değil. New Whatcom şimdi Bellingham, Seattle'ın kuzeyinde, Kanada sınırına yakın kk bir kasaba."

"Bizi Seattle'da birlikte gördüğünü söylemiştin. Seattle'da ne var?" "Charles Morgan'ın mektup ve günlük koleksiyonu."

"Madenin sahibi olan adam."

"Evet," diye başını salladı ve mektupları çantasına geri koymak için uzandı. "Washington niversitesi kütüphanesine bağışlandılar."

"Madenin yerinin gazetelerde olduğunu umuyorsun."

"İki gün sonra bir randevum var. Benimle gelir misin?"

Cehennem Geçidi'ni bulursak -dünyalar arası bir geçit mi? Hangi dünyalar? Hayatımın alışması onaylanmış olacaktı. Gölge Dünya'nın varlığına dair somut bir kanıtım olacaktı. Yaptığım tüm çalışmalar için gösterecek bir şeyim, somut ve kalıcı bir eserim olacaktı. Finansman bir daha asla sorun olmayacaktı. Peki ya madeni hiç bulamazsak? Bundan bir şey çıkmasa bile Sabine'i inceleme ve yeteneklerinin nasıl çalıştığını görme fırsatı paha biilemezdi.

"Evet, elbette." Başka seçenek yoktu.

"Oh, teşekkür ederim." Sabine nefes verdi, eli kısa bir süreliğine boğazının altında durdu. Gördüklerine rağmen reddedebileceğimden endişe ettiğini hissettim. Sanki gördüğü şey, söylediği gibi sabit bir olay değil, bir olasılıktı. Soruyu sonraya sakladım.

Tekrar çantasına uzandı ve United Airlines'ın New York'tan Seattle'a iki uçak biletini çıkardı. Kızarmıştı, gergindi, sesi daha yumuşaktı. Bana doğru ittiği bilet benim adıma kesilmişti. "Sabah ilk iş yola ıkıyoruz."

O anda hayatımın yn sonsuza dek değişti. Gölge Dünya, hatta dünyamız ve kendim hakkında anladığım her şey sorgulanmak ve değişmek üzereydi.

Gelecekteki benliğim ortaya çıkıp bana neler olacağını söyleseydi, cevabımı değiştirir miydım?

Tabii ki hayır.

BÖLÜM 3

UÇAK Seattle'a doğru alçalırken, gözlerimin önünde beliren çarpıcı manzaraya hayret etmekten kendimi alamadım. Puget Sound'un pırıl pırıl suları bizi selamlıyor, şehrin silüetine, uçak dergisinde okuduğum Dünya Fuarı'nın kalıntısı olan fütüristik Space Needle'ın şık hatları hâkim oluyordu.

"İşte burası," dedi Sabine, pencereden dışarı bakmak için üzerime eğilerek. Elime uzandı ve onu sıktı. "Hayatlarımız başlamak üzere Diana, bunu biliyorum. Artık kirli bodrumlarda sürünerek Bay Blackwood'un tozlu eski mobilyalarını kataloglamak yok."

Ben de onun elini sıktım. Her ne kadar bu konuda konuşmamış olsak da, onun Blackwood'la yaşadığı deneyimin de benimkine benzediğini, hatta benden daha ağır olduğunu hissediyordum. O anda benim reddettiğim daveti onun kabul ettiğinden emindim. Bu işte beraberdik. Bir takımdık. Bizi bir araya getiren Blackwood, şimdi çok geride kalmıştı.

Yaklaşan macera için duyduğum heyecana rağmen, aşağıdaki manzarayı seyrederken içimi bir endişe kapladı. Ben alışmışım

Londra'nın yoğun ve sıkışık sokaklarında her santimlik alan için konuşuluyordu. New York bile, kıyaslandığında daha küçük olsa da, rahatlatıcı ve tanıdık gelen benzer bir kentsel yoğunluk hissine sahipti. Ama Seattle? Çok açıktı, çok az gelişmişti. Başlangıçta hayal ettiğimden daha küçük ve daha az etkileyici olan şehir, vahşi doğayla çevriliydi. Şehrin tamamına hakim olan, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen tek bir dağ vardı. Rainier Dağı, eski bir volkanik nöbetçi olarak bölgenin üzerinde yükseliyordu.

Ağaçlar sonsuza kadar uzanıyordu, yeşil bir deniz. Bu ormanda bir daha hiç görülmemek üzere kaybolma düşüncesi, kısa bir süre amacımızı sorgulamama neden oldu. Neyse ki tüm çalışmalarımızı bir kütüphanenin bodrum katındaki rahat kitap yığınları arasında yapacaktık.

Sabine ve ben uçaktan indiğimizde içimde korku ve heyecan karışımı bir his vardı. Tüm sorumluluklarımı, ailemi, arkadaşlarımı ve kendim için kurduğum hayatı terk etmiştim. Her şeyi geride bırakıp geleceğini ve servetini aramak için batıya giden Thomas'a biraz yakınlık hissettim.

Eve döndüğümde, tek kelime etmeden ortadan kaybolduğumda, ülkenin dört bir yanında hayaletler ve efsaneler peşinde koştuğumda benim hakkımda ne düşüneceklerini merak ediyordum. Zaten benim serseri mayın gibi bir şey olduğumu düşünüyorlardı. Özellikle annem bu kararımdan hiç memnun olmayacaktı. Uygun bir koca bulma ve çocuk sahibi olma yaşını çoktan geçtiğimi düşünüyordu. Ona kalsa, yıl bitmeden emekli maaşı olan bir adamla evlenmiş ve Paskalya'ya kadar da hamile kalmış olacaktım.

Bavullarımızı havaalanından geçirirken "Kalacak bir yere ihtiyacımız var," dedim.

"İlk önceliğimiz üniversite kütüphanesi. Bu öğleden sonra Oxford'dan Profesör McLeod'u bekliyorlar."

İkimiz de güldük, bir erkek beklediklerini gayet iyi biliyorduk.

Bütün gün New York'tan uçtuğum için biraz durup kendime gelmek istiyordum. Diğer uça beni yakalayacak bir ağ olmadan seyahat etmeye alışık değildim. Sabine önden gitti ve taksi çağırmak için havaalanından çıkıp parlak sonbahar güneşine doğru ilerlerken bize yol gösterdi.

Üniversitede, beni hayal ettikleri saygın erkek Oxford profesörü değil de bir kadın olduğumu anladıklarında yaşadığımız garip tanışma faslına rağmen, sonraki haftayı üniversitenin özel koleksiyonlarına dalarak, tarihi kayıtları ve eski gazetelerin mikrofilmlerini tarayarak geçirdik. Biz yorulmadan çalışırken eski kitapların rahatlatıcı küf kokusu ve sayfaların yumuşak hışırtısı havayı dolduruyordu. Asla bir otel bulamadık. Onun yerine Sabine bir şekilde kampüsün kuzey ucundaki büyük bir evin bodrum katında bir oda buldu. Kendi payımı ödemesi için ona para verdim, reddedince de ısrar ettim çünkü kendi deyimiyle "Kolumu büktü ve beni de yanında sürükledi."

Finansman kaynağını merak ettim ama nesillerdir güven fonları olan arkadaşlara alışkındım. Ayrıca, para konusunun yasak olduğunu açıkça belirtmişti. Bu yüzden ona para vermeye devam ettim ve parayı aldığı anda rahatladım, kullanıp kullanmadığını hiç sorgulamadım.

Suzallo Kütüphanesi'nin özel koleksiyon odalarının bodrum katında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Eğer Cehennem Geçidi gerçekse, Thomas'ın mektuplarından oluşan tek kaynak dışında varlığını doğrulamamız gerekiyordu. Böyle bir şey daha önce bir kez başıma gelmişti. Bu olay sınıf arkadaşlarım arasında büyük bir neşeye neden olmuştu ve her fırsatta bana başarısızlığımı hatırlatmaktan büyük zevk alıyorlardı. Bu utanç verici deneyimi tekrarlamak istemiyordum.

Birkaç gün süren kapsamlı bir araştırmadan sonra, Thomas'ın mektuplarında bahsi geçen Cehennem Geçidi'nin varlığını doğrulamak için bölgesel kayıtlarda çok az kanıt bulduk.

Gerçekten de Charles Morgan'dan bahsedilmemesi dikkat çekiciydi. Sabine birkaç ulusal ofisi arayıp kayıt talebinde bulunurken, ben de adam hakkında bulabildiğim her şeyi okudum.

Galler'de doğan Charles 1872'de Amerika'ya göç etmiş. New York'tan batıya Seattle'a gitmiş ve burada Black Diamond Kömür Madenciliği Şirketi'nde madenci olarak çalışmış. Oradan kuzeye, Bellingham'a gitti ve burada kendisini zengin bir adam haline getiren birkaç kömür madeninde hak iddia etti. Sonunda Fairhaven kasabasına yerleşti ve bir eş aldı. Onu kömür madenlerine, bir kereste fabrikasına ve hatta bir yatırım şirketine bağlayan kayıtlar buldum. Bölgedeki birçok kardeşlik ve sivil toplum kuruluşunun üyesiydi ve önemli toplum projelerinin finanse edilmesine yardımcı olan hayırseverlik faaliyetlerine derinden katılıyordu. Galler'deki madencilerin yedinci oğlu olan Charles, hayatını varlıklı bir adam olarak tamamladı.

Gazete makalelerindeki birkaç söz dışında, adı bölgenin diğer kayda değer kurucularının yanında hiç anılmadı. T. Randall'a atfedilen, karısı ve üç çocuğunun küçük bir fotoğrafı vardı. Fotoğraf birkaç on yıllıktı ve kocasından çok daha genç, ciddi görünümlü bir kadın olan eşi Elizabeth'in ölüm ilanı için kullanılmıştı.

Üç çocuktan ilk doğan oğul Charles Jr. 1914 yılında bir sosyal partiye katılanların isimlerinin verildiği bir hikayede kısaca bahsedilmiş, on yıl sonra bir kez daha evliliğinin duyurusunda ve son olarak da ilk çocuğu olan bir başka Charles Jr. Servetlerine ve bölgenin kalkınmasındaki potansiyel önemlerine rağmen, Thomas'a inanacak olursak, Morgan ailesinin kamusal alanda büyük bir etkinliği yoktu.

Bir dönemde büyük önem taşıyan bir ailenin bir sonraki dönemde gözden kaybolması alışılmadık bir durum değildi ama hayal kırıklığına uğradığımı hissetmekten kendimi alamadım.

Bizi ülkenin dört bir yanına sürükleyen ilk heyecanımız da param kadar çabuk sönmeye başlamıştı. Aptalca bir işe kalkışıp kalkışmadığımı merak etmeye başladım. Bunca yolu, her şeyi bırakıp sadece Charles'ın soy ağacını bir araya getirmek için mi gelmişim?

Haftanın sonunda, gözlerim neredeyse şaşmış ve sırtım kamburlaşmış bir halde sandalyeme çöktüm. Sabine hâlâ üst kattaki ofisindeydi ve telefon görüşmeleri için telefonu kullanabiliyordu. Küçük, penceresiz beton odada zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Kahve. Bir martini. Herhangi bir şeye. Saatime bir göz attığımda anlaştığımız çıkış saatine daha üç saat olduğunu gördüm. Yetişebileceğimden emin değildim.

Ceketimi ve çantamı aldım, araştırmalarımı bıraktım ve bodrum labirentinden asansöre doğru ilerledim. En azından kalkıp etrafta dolaşabilir, bir sigara içebilir ve tuvaleti kullanabilirdim.

Asansör kapıları açıldığında neredeyse Sabine ile çarpışıyordum.

"Diana! Asla tahmin edemezsin!" Sabine bir kâğıt parçasını yüzüme doğru salladı. "Onu buldum! Büyük torunu. Charles'ın bir torunu var. Ve o hâlâ hayatta. Paul Morgan. Bellingham'da yaşıyor."

Kapılar üzerime kapanmadan asansöre bindim. "Onunla konuştun mu? Ne söyledi? Bana her şeyi anlat."

"Bundan daha iyi. Onunla buluşmamız için bir randevu aldım," dedi Sabine, sesi beklentiyle titriyordu. "Bellingham'a gidiyoruz!"

Kapalı asansörde kol kola, gülerek aşağı yukarı zıpladık. Bir gece önceki tartışma unutulmuştu, artık bir varış noktamız vardı ve amacımız yenilenmişti. Kapılar açıldığında

Diğer taraftaki asık suratlı adam bize ters ters baktı. Kaba bir şeyler söyledi ama biz dikkat etmedik.

"Hadi kutlayalım. Bir içkiye ihtiyacım var. Belki iki tane." Elini tuttum ve onu koridora doğru çektim. "Paltonu al. Şimdi gidiyoruz."

Bir saatten az bir süre sonra Sabine ve ben Madison Park'taki loş bir salona adım attık. Geldiğimizden beri neredeyse her gece oraya gitmiştik ve Sabine'in bu mekânla ilgili gördüğü bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Ona sorduğumda ilginç bir şekilde gülümseyerek şöyle dedi: "Burayla ilgili bir his var içimde. Burada bir şeyler olacak."

"Ne olacak?"

"Oh, sormayı bırak, Diana. Çok sıkıcı. Hadi kutlamak için bir şeyler içelim."

New York'tan ayrıldığımızdan beri Sabine'in yeteneklerinin öngörülemez ve zayıf olduğunu öğrenmiştim. İlk başta hayal ettiğim gibi değildi. Onun kehanetleri üzerinde çalışma umudum çabucak sönmüştü. Bu konuda konuşma konusundaki isteksizliğini zorlamak genellikle gözyaşları içinde kalmasıyla sonuçlanıyordu.

Bir gece önce, ilerleme kaydedemediğimiz için hayal kırıklığına uğramış ve geceye çok fazla martini sığdırmış bir halde, "Öngörüleriniz gerçek mi?" diye sormuştum.

"Tabii ki gerçekler! Gerçekten bu konuda sana yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Diana, benim hakkımda çok kötü düşünüyor olmalısın. Eve gitmek istiyorsun, değil mi? Beni terk edeceksin."

Ona dönecek bir evim olmadığını söylemedim. Tamamen kendi başımaydım. Eğer bu maceradan ayrılırsam, daktilo havuzuna geri dönecektim.

Sonunda o hıçkırığa hıçkırığa ağlarken onu teskin ettim ve onu terk etmeyeceğime söz verdim.

Bar bana ağabeyimin üniversiteden tatil için eve geldiğinde anlattığı sosyete davetlerini hatırlattı. Şüphesiz, bu salonu kim dekore ettiyse ilhamını a'dan almıştı.

Centilmenler Kulübü. Koyu renkli, cilalı ahşap paneller ve mavi kadife perdeler, kristal avizeler ve loş minyatür masa lambalarıyla birleşince neredeyse Londra'da değil de Seattle'da olduğumuzu unutacaktım. Eğer ön taraftaki neon mavi tabela adını duyurmasaydı, Lake Lounge.

Yaşlı kalabalığın arasında yerimiz yoktu. Belki de Sabine bu yüzden burayı çok sevmişti. Gece kıyafetleri giymiş yaşlı ve varlıklı müşteriler bize ikinci bir bakış bile atmadılar. Müdür ve garsonlar varlığımızı pek teşvik etmediler ama en fazla burunlarını kaldırdılar. Bizim paramız da diğerlerinininki gibi harcanmıştı.

Seattle'a ilk geldiğimizden beri her gece oturduğumuz pelüş deri kabine yerleştik. Sabine kapıya bakan tarafı tuttu. Ben içki sipariş ederken o da çantasından bir paket sigara çıkarıp bana uzattı.

"Saatlerdir bunlardan bir tane içmek için can atıyorum," dedi dudaklarından bir duman tütürerek. "Yarın ilk iş yola çıkıyoruz. İstasyondan kalkan ilk otobüse bilet aldım."

Sabine, New York'tan ayrıldığımız andan itibaren maceralarımızın kontrolünü eline almıştı. Seattle'a geldiğimizden beri onun deri değiştirmesini izliyordum. Günlerdir, New York'ta ilk tanıştığım o garip kızıdan, sanki o hayat kötü, üzerine oturmayan bir kazakmış gibi sıyrılıyordu. Etkileyici bir dönüşümdü. Aklım hâlâ Cehennem Geçidi'ni bulmaya kilitlenmiş olmasaydı daha fazla düşünebilirdim.

Artık kütüphaneden uzaktaydım ve beynim dönmeye başlamıştı. Morgan ailesinin geçmişiyile ilgili bir şey, neredeyse uyan ama tam olarak uymayan bir yapboz parçası gibi beni rahatsız ediyordu.

"Dikkatin dağılmış," dedi Sabine, bakışları yüzüncü kez kapıya kayarken. Dikkati dağılan tek kişi ben değildim. "Bizim de

kutluyorum."

"Morgan ailesiyle ilgili içimi tırmalayan bir şeyler var." Yeni gelen martinimi içtim ve tavana doğru rahatlatıcı bir duman bulutu üfledim.

"Paul hakkında ne biliyoruz?"

"Charles Morgan Üç'ün ikinci oğlu. Ağabeyi Charles Morgan Dört, varisiydi. Bir kız kardeşleri vardı ama tabii ki kimse onunla yeterince ilgilenmedi. Florida'ya falan taşındı ve Paul'e tüm Morgan mirası kaldı."

"Bana Charles Four'un bir kazada öldüğünü söylediğinizi hatırlıyor gibiyim. Ne tür bir kaza olduğunu biliyor muyuz?"

"Hayır, ama otuz yaşında öldü." Sigaramı dikkatle söndürdükten sonra çantamdan günlüğümü çıkardım ve yazdığım notları bulana kadar sayfaları çevirdim. "Ve babası Charles Three, elli yaşında."

Sabine başını hafifçe salladı, "Charles adında çok fazla oğul var.

"Hepsi ilk doğanlardı."

"Peki ya Charles İki?"

Kabataslak çizdiğim soy ağacını bulana kadar notlarımı gözden geçirdim. "Elli. Tıpkı Birinci Charles gibi," dedim muzaffer bir edayla. "Charles Dört bu kalıbı bozan tek kişi. Biraz tuhaf görünüyor, değil mi? Hepsinin ellisinde ölmesi."

Parçaların çözülmeye çalıştığını hissedebiliyordum, insanların fotoğrafları ve günlerdir baktığım makalelerin anlık görüntüleri. Her neyse, yakındı, eğer yapabilirsem ...

Sabine aniden öne doğru eğildi ve sigarasını söndürdü, dikkati odanın diğer ucundaydı. "Ah, işte burada. Sonunda," diye mırıldandı, daha dik oturdu ve eteğini düzeltti. Yüz ifadesi değişmiş, Blackwood'un malikânesinde o gece ilk kez karşılaştığım Sabine'e dönüşmüştü.

Bakışlarını takip etmek için döndüğümde yakışıklı bir Asyalı adamın standımıza doğru ilerlediğini gördüm. Kolay bir zarafetle hareket ediyordu, kendinden emin adımları diğer müşterilerin birkaç bakışından daha fazlasını çekiyordu. Yüksek elmacık kemikleri, büyüleyici bir gülümsemeyle kıvrılmış dolgun dudakları ve gece yarısı rengindeki parlak gözleriyle dikkat çekiciydi. Tamamen beyaz olan müşterilerin arasında rakipsiz bir şekilde ilerlerken kimse onun varlığı hakkında yorum yapmadı.

Yine de onda beni geren bir şeyler vardı. Durgun ve kayıtsız hareketleri bana sinsi bir kediyi anımsattı.

Masamızda durakladı, bakışları Sabine'e yerleşmeden önce bana kaydı. "İyi akşamlar hanımlar," dedi, sesi yıllanmış viski gibi yumuşak ve sıcaktı. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Sabine ona gülümsedi, yanaklarında hafif bir renk artışı vardı. "Hiç de değil," diye cevap verdi ve yanındaki boş alanı işaret etti. "Lütfen bize katılın. Ben Sabine, bu da arkadaşım Diana."

"Sizinle tanıştığım memnun oldum." Sabine'in yanındaki kabine kaydı. Hiç aksanı olmadan mükemmel İngilizce konuşması bana oldukça tuhaf gelmişti. "Ben Liam Lee."

"Size bir içki getirebilir miyiz?" Sabine, o araya girmeden önce daha fazla havadan sudan konuşmanın eşiğindeyken sordu.

Karşılıklı konuşmalarını izledim, Sabine'in vücudunu Liam'a doğru nasıl eğdiğini, sesindeki çapkın tonu fark ettim. Bu, Liam'la geçirdiğimiz

Her gece burada, bu özel köşedeki kabinde oturup beklerken, kapıyı dikkatle izliyor muydu?

"Korkarım buraya sohbet etmek için değil, bir uyarıda bulunmak için geldim hanımlar."

Sözü kesildiği için mutsuz olan Sabine kaşlarını çattı. Bir an önce sergilediği sıcaklık buharlaştı. "Burası endişeli bir adam gibi davranıp buraya ait olmadığımızı söyleyeceğin ve eve, kocalarımızın yanına dönmemiz için ısrar edeceğin yer mi?"

"Araştırmanız, cevap arayışınız tehlikeli. Tahmin edebileceğinizden çok daha tehlikeli. Eğer bir erkek olsaydınız ben de size aynı şeyi söylerdim."

"Çok şey hayal edebiliriz, değil mi Diana?"

Hiçbir şey söylemedim, gözlerimi ondan alamıyordum. Bir şey vardı...

"Durmalısın," dedi Liam, baktığının farkında olarak bana bakarak.

"Bir yabancı bara girdi diye araştırmamızı bırakacak değiliz."

"Bazı şeylerin kaybolması en iyisidir, Bayan Bennett." Soyadını söylemeden önce hafifçe tereddüt etti.

Tüylerimi ürperten bir şey fark ettim. Onun adını söylediği anda, sanki gün batımındaki en kısa an gibi, etrafında yeşil bir ışık parladı. Eğer onu bu kadar dikkatle izlemeseydim, bunu kaçırabilirdim. Liam bir insan maskesi takıyordu. Sıradan bir göz için insan gibi görünüyordu. Kimse onu sorgulamazdı ama hareketleri, ifadeleri arasındaki kusursuz geçişler çok hassas ve kontrollüydü. Onun türüyle daha önce de karşılaşmıştım.

Johanna. Terk edilmiş İngiliz malikânesinde tanıştığım vampir.

Sertçe yutkundum, vücudumun her santimetresinde tüylerim diken diken oldu. Bu onun dikkatini çekti, bakışları boğazıma yerleşti. Ya da en azından ben

hayal ettim. Çevresiyle kusursuz bir şekilde uyum sağlama sanatında ustalaşmış bir yırtıcının huzurundaydık. Bu beni dehşete düşürdü.

Sabine hiçbir şey hissetmedi. Maskesi onu tamamen kandırmıştı. Yanımızda oturan yarattığı tanısaydı bu kadar sert konuşmazdı.

"Sabine, gitmemiz gerek," dedim aniden kavrulan boğazımı temizlemek zorunda kalarak. "Şimdi-"

"Hayır, Diana," diye sözümü kesti Sabine, sesi keskindi. "Bay Lee'nin onayına ihtiyacımız yok. İzin verirsiniz burnumu pudralayacağım. Eğer söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa Bay Lee, o zaman gitme vaktiniz geldi."

Sabine'i telaşlandırmak istemediğim için soğukkanlılığımı korumayı başarmıştım ama o tuvalete gitmek için izin isteyince benim de geride kalmaya hiç niyetim yoktu. Çantamı toplayarak, onu takip etmek niyetiyle kalkmaya başladım. Bir vampirle yalnız kalmak hayatım boyunca bir daha yapmak isteyeceğim en son şeydi. "Size sihirle dokunulmuş, Doktor McLeod." Sabine gittiğinde, Kara gözlerinin tüm dikkatini bana çevirdi. Bakışları yıldızsız gecenin rengindeydi. Şahinin gölgesindeki bir tavşan gibi hareketsiz kaldım. "Kendi sihrin olmadan doğdun, sahip olduğun türden bir berraklık doğuştan gelmiyor. Bu bir yetenek. Ve onu sana hediye edenin parmak izi hâlâ duruyor. Hem bir lütuf hem de bir lanet."

Dünyada doğuştan gelen bir büyü vardı. Kendisi ya da Chillingham Olayı'ndaki huzursuz hayaletler gibi sihirli olan her şey yaratılmamıştı. Benim görme yeteneğim Johanna'nın bir hediyesiydi. Sabine sihirle doğmuştu, onun önerdiği de buydu. Benim gibi ona da bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama o bununla doğmuştu, bu da beni şu soruyu sormaya itti: Ya büyü nesilden nesile, ebeveynden çocuğa geçiyorsa? Gözlerimizin rengi gibi.

Duruma rağmen, bir sınıflandırma sisteminin başlangıcını hayal ettim. Kendime engel olamadım. Parmak uçlarım günlüğümü kaşıyordu. Hemen not almam gerekiyordu.

Düşüncelerim kendimi fazla kaptırmadan önce, Liam'ın da az önce onun vampir olduğunu bildiğimi bildiğini söylediğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Buna hem nimet hem de lanet diyordu. Ve bu tehlikeli olduğu anlamına geliyordu.

Liam sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, belki de farkında olmadığım daha ince ipuçlarıyla başını salladı. "Size zarar gelmesini istemem."

"O zaman bir sürü sorum var-"

Liam beni susturmak için elini kaldırdı. "İstemediğimi söyledim, daha kolay olmayacağından değil." Kıkırdadı, yüzümdeki dehşet ifadesiyle eğleniyordu. O farklıydı. Hiç de Johanna gibi değildi. Vahşi doğada yaşayan o insanlık dışı çocuğun aksine, gerçek doğası cazibe ve sofistike bir görünümün altında saklı kalmıştı. Herhangi bir odaya girebilir, topluma karışabilirdi. Hayır, bu çok daha kötüydü. O aramızda yaşayan bir canavardı.

"Arkadaşınızdan daha mantıklı görünüyorsunuz, Bayan Barrett. Lütfen Doktor McLeod, beni dinleyin. Bulunmaması ya da serbest bırakılmaması gereken şeyler var."

"Hiçbir şeyi serbest bırakmak gibi bir niyetimiz yok." Cehennem Geçidi'nden bahsediyor olabilirdi ama adını vermedi. "Bizler araştırmacılarız, kendi sorunlarımıza cevap arayan bilginler-"

"Evet, evet... ve sorularınız gözden kaçmadı." Liam'ın gözleri gözlerime dikildi ve bakışları altında kendimi çıırılçıplak hissettim. "Fark edilmemiş değilsin."

"İzleniyor muyuz? Kim tarafından?" Döndüm, bakışlarım barda tanıdık ya da yabancı gelebilecek herhangi birini aradı. Sanki bahsettiği insanlar o anda oradaymış gibi. Ne arayacağımı bilmiyordum. Ben değildim

Bir casus ya da özel dedektif; James Bond dünyasından ziyade tozlu kitapların ve eski eserlerin arasında daha rahat olan bir akademisyendim.

Koşuşturan düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Eğer izleniyorsak, bunun bir önemi yoktu. Pek bir önemi yoktu.

Liam'ın varlığı Gölge Dünya'nın düşünmeye cesaret ettiğimden çok daha büyük, çok daha geniş olduğunun kanıtıydı. O ana kadar gerçek dünya ile öteki dünyayı yan yana sürüklenen, bazen kesişen iki ayrı dünya olarak görmüştüm ama Liam'ın doğal büyü hakkında söyledikleri doğruysa ve üst üste biniyorlarsa -belki de tek bir dünyaydılar- o zaman tüm hipotezimi yeniden düşünmem gerekecekti.

"Lütfen Doktor McLeod, eve gidin."

"Eve gitmek mi?" Sesim alçak ve kararlı bir şekilde sordum. Eve. Bu kelime dudaklarıma bir alay getirdi. "Neyin evine? Orası benim için buradan daha güvenli değil. Zekamın boşa harcandığı ve hırslımın bastırıldığı, boğucu bir uyumluluk hayatı mı?" Öne doğru eğildim, ellerim masanın kenarını kavradı. "Ben bana dayatılan sınırlamalar için fazla zeki, fazla azimli bir kadını. Londra'ya geri dönersem, bu en iyi ihtimalle idari bir pozisyon olacak, yeteneklerim benden daha az eğitilmiş, daha az kalifiye ve bedenimden beklentilerinin hakları olduğunu düşünen erkeklerin hizmetinde çarçur edilecek. En kötüsü de ..." Sözlerimin ya da düşüncelerimin bu yolda ilerlemesine izin vermedim. Bunu yapamazdım. Çılgılık atabilirdim. "Eve dönüş yok Bay Lee."

Tartışmasını, hatta beni tehdit etmesini, yerimin neresi olduğunu ve bir kadın olarak farklı bir şey ummamam gerektiğini söylemesini bekledim. Ama öyle yapmadı.

"Söz sahibi olmadığınız bir biyoloji yüzünden kim olmanız ve ne yapmanız gerektiğinin söylenmesine ilişkin duygularınızı belki de herkesten daha fazla anlıyorum." Köşeler

Ağzının kenarları kısa bir gülümsemeyle seğirdi. "Madem kararlısın, o zaman en azından Bellingham'da yolunun kesişeceği bir adam olduğunu söylediğimde beni dinle. O adam Elijah Harris. Bizim türümüz arasında bile ondan korkulur ve saygı duyulur. Amacınızı öğrenirse, bulduğunuz şeyi kendine mal etmek için her şeyi yapacaktır."

"Elijah'ın da Gölge Dünya'dan olduğunu mu söylüyorsun? O da senin gibi mi?"

Liam aniden ayağa kalktı, hareketleri o kadar akıcı ve hızlıydı ki gidişini fark edecek zamanım bile olmadı. Göz açıp kapayıncaya kadar kalabalık barın içinde kayboldu ve beni yalnız bıraktı.

Gittikten sonra bana söylediği son sözler uzun süre aklımdan çıkmadı. "Dua et de aradığını bulma."

Sabine tuvaletten döndüğünde ona Liam'ın uyarısını anlattım. Ona vampir olduğunu söylemedim. Nedenini bilmiyordum. Belki de söylemeliydim. Gözleri büyüdü ama bakışlarında korku ya da ihtiyat yerine sadece heyecan ve kararlılık gördüm.

Sabine sevinçle kükredi, sesi salonda çınladı. Beni kabinden çekti ve etrafımda dans etti. Dikkat çekiyor olmamız onun için önemli değildi.

"İşte bu, Diana! Devam etmek için ihtiyacımız olan onayı aldık. Bunu biliyordum. Gittikçe yaklaşıyoruz. Yarın Paul'ü göreceğiz, madenin yerini öğrenecek ve sonra biz-"

Devam etti ama ben dinlemiyordum.

Johanna ve ben kardeşimin hayatı için pazarlık yapmıştık ve onu onun açlığı yüzünden kaybetmeye çok yaklaşmıştım. O gece kendimi kontrolden çıkmış hissetmişim. Liam'ın gelişi beni anında o ana geri götürdü. Tamamen çaresizdim. Bir daha asla böyle hissetmek istemedim. Gölge Dünya dışarıdaydı.

ve sadece onu anlamak istemedim, aynı zamanda bir daha asla onun sakinleri tarafından gafil avlanmamak için hazırlıklı olmam gerektiğini de fark ettim.

"Diana? İyi misin?" Sabine elime uzandı, parmakları sıcak ve ısrarcıydı.
"Önümüzde ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz."

Sabine'in elini tuttum, kavrayışının sıcaklığını ve gücünü hissettim.
"Birlikte."

BÖLÜM 4

Seattle'dan kuzeye yaptığım üç saatlik yolculuğu, Gölge Dünya sınıflandırması için kapsamlı bir sistem olmasını umduğum şeyin başlangıcını çizerek, günlüğüme sayfa sayfa karalayarak geçirdim.

Yazdıkça, bilgimdeki boşlukları ve üniversite eğitimimin yetersizliklerini daha fazla fark ettim. Bellingham'a vardığımızda, meşru bilimsel tanınma olarak algıladığım şeyin peşinden koşarak harcadığım onca zaman için kendime çok kızgındım. Ne kadar makale yazarsam yazayım ya da röportaj yaparsam yapayım, meslektaşlarım tarafından asla ciddiye alınmayacaktım. Onlara gösterebileceğim elle tutulur bir kanıtım yoktu. Onları ne Johanna'yla ne de Liam'la tanıştıtabilirdim. Sabine, sirkteki çingene falcılar gibi bir şarlatan olarak görülecekti.

Başka bir şey düşünmekle ne kadar aptallık etmişim.

Eğer Cehennem Geçidi'ni bulursak, o zaman Gölge Dünya'ya dair reddedilemez bir kanıta sahip olacaktım.

Liam'ın Elijah hakkındaki uyarısı aklımdan hiç çıkmıyordu. Liam bana neye bakmam gerektiğini ya da onu nasıl tanıyacağımı söylememişti. Bu benim

uyarısını ciddiye almadım. Almak istedim. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamdan nasıl kaçabilirdim? Cevap bulamayınca bir başka rahatsızlık katmanıyla baş başa kaldım.

Otobüs yolculuğu sona erdi ve bizi Bellingham şehir merkezinin ticari bir bölgesindeki istasyona bıraktı. Bavullarımızı sürükleyerek, kalacak yer bulmayı umduğumuz Western Washington State College kampüsüne doğru tepeye çıktık. Neyse ki kamyonet kullanan yaşlı bir beyefendi bizi üniversiteye kadar götürdü.

Sabine tarihi Hotel Leopold'da kalmamızı önerdiğinde, masraftan kaçındım. Param tehlikeli bir şekilde azalıyordu. Maddi olarak kendimi nasıl idame ettireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer burada birkaç günden fazla kalacaksak, bir gelir kaynağı bulmam gerekiyordu.

Sabine endişelerimi elinin rahat bir hareketiyle geçiştirdi, kendine güveni sarsılmamıştı. "O kadar endişelenme Diana. Masraflarımızı karşılayacak kadar param var."

Onun bu rahat açıklaması beni hazırlıksız yakaladı. Sabine kısa tanışıklığımız boyunca zengin olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti. Kaşlarımı çattım, onun bu umursamazlığı karşısında şaşırmıştım. Uçak biletlerini onun aldığını pek düşünmemiştim. Onunla tanıştığım gecedan beri ilk kez aklımı kurcalayan bir soru vardı: Kimdi bu kadın?

Kısa ve garip bir sohbetten sonra Sabine bize kampüste kalacak bir yer bulacağına dair güvence verdi. Saatler süren bir arayıştan sonra nihayet harap bir Viktorya dönemi konağına rastladık. Yıpranmış dış cephesi eklektik renklerle boyanmış ve barış işaretleri, çiçekler ve doğa manzaralarından oluşan duvar resimleriyle süslenmişti. Evin ön kapısına elle boyanmış bir tabela yapıştırılmıştı ve üzerinde "Kooperatif Yaşam Deneyi" yazıyordu.

Garaj yolunun tamamını ve çimlerin bir kısmını kaplayan eski bir okul otobüsü vardı. Ama sıradan bir okul otobüsü değil. 1960'lardan kalma parlak renkli bir hippie otobüsüydü, çirkin, girdaplı desenler ve barış sembollerinden oluşan bir kaleydoskopla boyanmış, yanlarını elle boyanmış çiçekler ve "Sevgi ve Barış" gibi sloganlar süslüyordu.

Sabine kararlı adımlarla evin ön merdivenlerini çıkarken, "Şimdilik bu kadar yeter," dedi. *Hediyeleriyle* evde bir şeyler gördüyse de bana söylemedi.

İçeri adım attığımızda bir his dalgası beni sardı: esrarın topraksı aromasına karışan tatlı, tiksindirici tütsü kokusu, bir cereyanın karıştırdığı rüzgâr çanlarının hafif çınlaması, sanki bir düzine farklı ikinci el mağazasından toplanmış gibi görünen uyumsuz mobilyaların yumuşak, yıpranmış dokuları. Oturma odasında bir grup gözleri yaşlı insan uzanmış, varlığımızı zar zor fark etmişlerdi. Akşamın geç saatleriydi ve ben neredeyse ayakta uyuyakalmıştım. Tek yapmak istediğim yatmak ve ertesi gün Paul Morgan'la buluşmadan önce dinlenmekti.

Sabine bize üst katta tek kişilik bir oda ayarlamış, odayı Moonflower adında bir kadından haftalık olarak kiralamıştı. Ne tür bir pazarlık ya da ödeme yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Azalan nakit paramdan birkaç banknotu uzattıktan sonra pütürlü yatağın kendi tarafıma düştüm ve hemen uyudum.

ERTESİ SABAH, Moonflower bize kahve ikram ettikten sonra, Paul ile South Hill'in varlıklı mahallesindeki evinde buluşmaya gittik. Neyse ki burası kampüsün hemen diğer tarafındaydı. Sokaklar körfez manzaralı Viktorya tarzı büyük evlerle kaplıydı. Muhteşem bir yerdi.

Bir yaz öğleden sonrasıydı ve şehrin tepesinden denize doğru baktığımızda daha güzel bir yer hayal edemiyordum. Önceki gecenin korkuları ve endişeleri eriyip gitmişti.

"Bay Morgan'a Cambridge'den bir profesör olduğunuzu ve özel bir proje için araştırma yaptığınızı söyledim."

"Ben Cambridge'e gitmedim."

Sabine kendinden emin bir gülümsemeyle endişelerimi geçiştirdi. "Güven bana, Cambridge ile Oz arasındaki farkı anlamayacaktır. Aksanını duyar duymaz ona söylediğin her şeye inanacaktır. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

"Üzerinde çalıştığım özel proje nedir?" "Önemli değil."

"Paul ile görüşmemiz hakkında bir şey *gördün* mü?"

Sabine başını salladı.

Başlangıçta, onun yeteneklerini bir kehanet çubuğu gibi hayal etmiştim, her bir sonraki adıma giden yolculuğumuzda bize yol gösteriyordu. Yanıldığımı düşünmeye başlamıştım.

Paul'ün evine vardığımızda, etrafı saran bir verandası ve kulesi olan süslü bir Queen Anne, Sabine kapının zilini çaldı. Zil sesi kapının diğer tarafındaki geniş evin içinde yankılandı.

Birkaç dakika sonra kapı açıldığında Paul Morgan'la karşılaştı. Nispeten genç olmasına rağmen, henüz elli yaşında bile değildi, giysileri sanki son zamanlarda önemli miktarda kilo kaybetmiş gibi vücuduna bol geliyordu. Bir zamanlar iyi dikilmiş olan takım elbisesi onu cüceleştirmiş, zayıf yüz hatlarını ve gözlerinin altındaki gölgeleri vurgulamıştı. Paul Morgan'ın iyi bir adam olmadığı ilk bakışta bile anlaşılıyordu.

"Günaydın Bay Morgan," diyerek öne çıkan Sabine, tanıştırma görevini üstlendi. "Ben Bayan Barrett, telefonda konuşmuştuk..."

Paul Morgan sanki yanımızda başka birinin daha olmasını bekliyormuş gibi şaşkınlıkla etrafına bakındı. Dikkati benim üzerimdeydi, kaşları hoşnutsuzlukla çatılmıştı. "Profesör McLeod? Ama siz bir ... bir kadınsınız!"

"Öyleyim. Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Morgan." Ona elimi uzattım. Elimi tutmadı. Sanki ona kokuşmuş bir çiroz teklif etmişim gibi baktı.

"Cambridge'e gittiğini mi söylüyorsun?" Paul şüpheli bir ses tonuyla sordu.

"Oxford aslında."

"Ve orada profesör olduğunuza inanmak zorundayım?" "Tam olarak değil-"

"Asistanınız öyle olduğunuzu belirtti."

"Evet, bazı karışıklıklar oldu-"

"Kadınların istihdam pozisyonlarına girmesine izin vermek," diye alay etti. "Gerçek bir işin yapılabilmesi bile mucize."

Bariz cinsiyetçiliği ve küçümseyici üslubu karşısında irkildim ve kendimi sakın kalmaya zorladım. Akademinin kutsal koridorlarında onun gibilerle çok sık karşılaşmıştım, benden daha iyi olduğunu düşünmesine izin veremezdim. "Burada durup hakarete uğramayacağım."

"O zaman seni içeri alsam iyi olacak."

Paul hafif aksayarak yürüyor, cilalı tahta bastonuna ağır ağır dayanarak bizi evin derinliklerine götürüyor, Morgan aile tarihinin müze gibi sergilendiği odaların önünden geçiyordu.

Evin içi pislik içindeydi. Her şey ince bir toz tabakasıyla kaplıydı ve bu da her şeyin lekeli görünmesine neden oluyordu.

Sabah güneşine karşı sıkıca çekilmiş ağır perdeler, evin derinliklerine doğru ilerlerken geçtiğimiz her pencereyi kaplıyordu. Mobilyaların hepsi antikaydı, döşemeleri solmuş ve yer yer yıpranmıştı. Eski fotoğraflar ve

Duvarlarda asılı tablolar, sanki onlar da ailenin sırlarını koruyorlarmış gibi sert yüzlü ve kasvetli bir ifadeye sahipti. Antikalar ve aile yadigârları geçmiş nesillerden ve Morgan ailesinin Bellingham'daki uzun süreli varlığından bahsediyordu. Yüzlerin çoğu arasında bir aile benzerliği olduğunu fark ettim. Bu fotoğrafların hiçbirisi araştırmalarımnda yer almamıştı ve eğer varsa kaç tanesinin Thomas Randall tarafından çekildiğini merak ettim.

Sabine arkamdan geliyor, daha yavaş hareket ediyor ve biz geçerken belirli eşyalara daha dikkatli bakıyordu. Paul ve ben çalışma odasına doğru ilerlerken o da durup birkaç fotoğrafa hayranlıkla baktı.

"Eviniz çok güzel." Az önceki kovulma olayından dolayı gergin olan ruh halime rağmen, bir süre mobilyalara hayranlıkla baktım. "Bunların hepsi aile yadigârı mı? Bu parçalardan bazıları harika durumda ve sanırım oldukça değerli."

Paul iltifatım karşısında homurdandı, övgülerimden etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu ama eşyalarının değerini kabul etmemin onu memnun ettiğini görebiliyordum. Böylece zırhında bir gedik, kendimi sevdirmenin bir yolunu bulmuştum. Bunu yapabildim.

"Evet, her şey bana miras kaldı. Bu evi büyük büyükbabam inşa etti ve o zamandan beri her Morgan burada ikamet etti. Ben dördüncü kuşağım."

Kardeşimin evimizdeki onuncu kuşak olduğunu düşünürsek, dört kuşak hiç de etkileyici değildi ama Amerika için Kuzeybatı Pasifik'te dört kuşak, kayıtlı tarihin başlangıcı da olabilirdi. "Ailenizin mirasına bu kadar bağlı olmak rahatlatıcı olmalı."

Kadınsı dokunuşların yokluğuna dikkat ettim; çiçek vazoları, gülümseyen bir eş ya da çocukların yer aldığı aile fotoğrafları yoktu. Duvarları kaplayan ağır meşe kitap rafları ve oturma odasına hakim olan büyük, heybetli şöminesi ile dekorda belirgin bir erkeksi enerji vardı. Merak ettim

Burada yaşamış olan kadınların hayatlarının neye benzediği hakkında. Asık suratlı fotoğraflara bakılırsa hiçbiri mutlu görünmüyordu.

Çalışma odasına vardığımızda Paul şöminenin yanındaki yüksek arkalıklı deri koltuğa oturdu. Neredeyse Ağustos ayı olmasına rağmen büyük bir ateş çıkırtıdayarak odayı ısıtıyordu. Babam da günlerini sık sık aynı şekilde geçirirdi; sıcak, sert ve ağırlı eklemleri rahatlatırdı.

Paul antika bir kanepeyi işaret ederek, "Oturun *Bayan McLeod*," dedi. Bastonunu Sabine'e doğru salladı. "Mutfakta kahve var. Fincanları ocağın solunda bulabilirsiniz."

Sabine ağzı sıkı bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Elbette Bay Morgan. Hemen."

Sabine gittikten sonra Paul, "Pek iyi bir asistan değil," dedi. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, burnunun ucuyla beni inceliyordu. "Bana kadın olduğunuzu söylemesi gerekirdi. Yalnız mı seyahat ediyorsunuz, birlikte mi?"

"Evet," dedim ama ayrıntıya girmedim. Nasıl seyahat ettiğimiz onu ilgilendirmezdi. Benden sürekli kadın olarak bahsetmesi, beni yaralamayı düşündüğünü varsaydığım modası geçmiş bir işten çıkarma biçimiydi.

Üniversitede geliştirdiğim en değerli becerilerden birini erkek akranlarımdan edinmiştim. Aksi takdirde gözümü korkutabilecek herhangi bir durumda nasıl yalan söyleyeceğimi ve blöf yapacağımı bana öğretmişlerdi. Cehennem Geçidi hakkında doğrudan soru soramazdım, bu yüzden gerçeğe yakın bir hikâye uydurdum.

Derin bir nefes alarak aceleyle konuşmaya başladım, hikâye aynı anda kafamda çözülüyordu. "Şu anda İngiltere'deki atalarının evlerini terk edip servetlerini kazanmak için Amerika'ya göç eden genç erkeklerle ilgili bir araştırma projesi üzerinde çalışıyorum. Morgan ailesi, özellikle de saygıdeğer atalarınız, araştırmamda tekrar tekrar gündeme geldi. Onların

Bellingham bölgesinin erken yerleşimine ve ekonomik gelişimine katkıları dikkate değerdir. Ailenizin mirası bölge tarihinin önemli bir parçası, ancak kamuya açık çok az bilgi var."

"Hayatımızı nasıl yaşadığımızın hiç kimseyi ilgilendirdiğini düşünmedik."

"Evet, çok anlaşılır." Odadaki toz çok ağırdı ve Gözlerimi ovuşturmaktan kendimi alamadım. Tabii ki ovuşturdukça daha çok kaşınıyor ve görüşüm daha da kötüleşerek her şeyi bulanıklaştırıyordu. "Ancak söylemeliyim ki, bu kadar zengin ve etkili bir mirasa sahip olup da hakkında bu kadar az bilgi olan bir aile bulmak nadir rastlanan bir durum. Roeder, Harris ve Eldridge aileleri hakkında çok şey var ama Morganlar hakkında hiçbir şey yok. Beni ailenizi incelemeye ilk çeken de bu oldu. Bu mirasın koruyucusu olarak üstlendiğiniz rol son derece önemli."

Paul ellerini bastonunun başına dayayarak, "Söylemiyorsunuz," dedi. Bakışları koridora doğru kaymış, Sabine'in söz verdiği kahveyle yeniden ortaya çıkmasını bekliyordu. Kasıtlı olarak kaybolmadığını ve evde ipucu aramak için dolaşıp dolaşmadığını merak ettim.

İlginin azaldığını hissederek, iltifatımı iki katına çıkardım. "Evet, çok önemli. Ailenizin belgelerini ve hikâyelerini koruyup paylaşarak sadece atalarınızı onurlandırmakla kalmıyor, aynı zamanda ailenizin Amerikan tarihi üzerindeki etkisinin daha geniş bir şekilde anlaşılmasına da katkıda bulunuyorsunuz."

Hafifçe homurdanarak bana doğru baktı.

"Morgan ailesinin yaşamı ve başarıları hakkında daha derin bilgiler sağlayabilecek aile belgelerini, mektupları veya kişisel belgeleri incelemekle özellikle ilgileniyorum. Bu belgeler-"

"Evet, evet. Bunların hepsi kulağa oldukça ayrıntılı geliyor." Dikkatini kaybediyordum. "Sen gerçekten de şu kristal sallayan eksantriklerden biri değilsin."

Hayaletler, değil mi? Birkaç ay önce sizin türünüzden birkaç kişi yi binadan uzaklaştırmak zorunda kaldım."

"Hayır, hayır, hiç de değil," dedim başımı sertçe sallayarak. "Ben ciddi bir akademisyenim Bay Morgan. Bu araştırmadaki işbirliğiniz, ailenizin inanılmaz katkılarının gün ışığına çıkmasına yardımcı olabilir, hikayelerinin doğru ve hak ettiği saygıyla anlatılmasını sağlayabilir."

Konuşmaya geri dönmek yerine ağırlığını öne doğru vererek ayağa kalkmaya hazırlandı, bakışları koridorda sabitlenmişti. "En basit görevlerin bile sonsuzluk gerektirmeyeceği düşünülebilir."

Sabine elinde bir kahve servis tepsi siyle sanki bir işaretmiş gibi odaya girdi. "zr dilerim, her şeyi bulmam uzun sürdü. Size yardım etmesi için birini tutmalısınız Bay Morgan. Ev işlerinizle ilgilenecek düzgün bir hanımefendi. Blmeme izin vermeyin. Size hizmet edeceğim elbette. Asistan olarak işim bu."

Sabine'in bana attığı pis bakışı görmezden gelerek, eski bir fincanda sunulan kahveyi aldım.

Kahvenin ilk yudumunu aldığımda görüşüm dalgalandı. Başlangıçta mobilyaların üzerindeki toz zerreleri ve lekeler olarak tanımladığım şeyler yer değiştirdi, midemin bulanmasına neden oldu ve beni fincanımı yere bırakmaya zorladı. Bu kötü bir temizlik değildi; bu benim hediyeimdi. Bu kadar aktif olmasına alışık olmadığım için bunun böyle olduğunu fark etmemiştim. Liam'da yaptığım gibi, tam olarak neyin sebep olduğunu bulamıyordum. Paul'de kaynağın o olduğunu gösteren olağandışı bir şey yoktu. Bu daha çok genel bir duyguydu - sanki her şeymiş gibi. Çok rahatsız edici bir düşünce.

"Kitabım, Bay Morgan," diyerek dikkatini tekrar kendime çektim. "Aile belgelerinize ulaşmam mümkün mü?"

"İhtiyacınız olan şey bende olabilir," dedi Paul. "Çok sayıda eski mektup ve belki de size ışık tutabilecek bazı günlükler var. Onları gözden geçirmeyi ve kataloglamayı düşünüyordum. Belki de şimdi tam zamanıdır." Sabine'in konuşmasıyla dikkati dağılan Paul, Sabine'in kendisine uzattığı çay fincanını sanki oraya nasıl geldiğini merak ediyormuş gibi inceledi. "Bunlar benim ..." Durakladı, kaşlarını çattı, sanki yorumunun ipucunu kaybetmiş gibiydi. "Büyükanne. Sadece onun hayır amaçlı öğle yemeklerinde kullanılırdı. Bir kenara kaldırılmış olmaları gerekiyordu. Onları nerede buldunuz?"

"Bir dolapta," dedi Sabine masumca, kendi kahve fincanını alıp kanepede yanıma oturarak. "Aradığım şeyi bulana kadar birçoğunu açmak zorunda kaldım."

Paul'ün gözleri kısıldı.

"Paylaşmak istediğin her türlü belge harika olur," diye cevap verdim ve Sabine ile Paul arasında çıkma tehlikesi olan çatışmayı önledim. Paul'ün dikkatini hedefimize odaklamam gerekiyordu. "Sabine'in aile hatıralarını kataloglama konusunda geniş bir deneyimi var."

Paul çay fincanını masanın üzerine bıraktı, istediği kahveyle ilgilenmiyordu. "Kuşkusuz sizin de gözlemleyebileceğiniz gibi ben hasta bir adamım," dedi aniden, sesi yorgunluktan ağırlaşmıştı. "Doktorum en fazla bir yıl ömrüm kaldığını söylüyor. Karım yok, çocuğum yok. Hatırı sayılır servetimi miras bırakacak kimsem yok. Ağabeyim Charles'ın bir karısı vardı. Kazadan kısa bir süre önce, nankör kadın onu terk etti ve oğullarını aldı. Ölümünden tamamen onu sorumlu tutuyorum ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu yüzden bu gereksiz hoşlukları bir kenara bırakalım. Charlie'yi bulmanı istiyorum. Onu bana getir, Morgan ailesinin tüm belgelerine sınırsız erişimin olsun."

Gözlerimi kırptırdım, konuşmamızdaki ani değişimi kavırıyordum. "Yeğenini bulmamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi Paul, gözleri kararlılıkla sertleşerek. "Charlie burada, benim rehberliğim altında büyümeliydi. Annesi, o nankör cadaloz, onu haksız yere benden aldı." Sesi hafifçe çatallaştı. Başka biri olsa, sert dış görünüşünün ardındaki kırılğanlıktan şüphelenebilirdim ama bu daha çok yeni bir kimliğe alışmaya çalışan bir ergenin sesinin çatlaması gibiydi.

Sabine bana sorgulayan bir bakış attı, teklife şüpheyile yaklaştığı belliydi. Bense kaçırılmayacak kadar değerli bir fırsat gördüm.

"Anlıyorum," dedim başımı sallayarak. "Onu bulmak ve geri getirmek için elimden geleni yapacağım. Onu bulmama yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi verebilir misiniz?"

Paul iç çekerek arkasına yaslandı. "O sefil kadının, kardeşimi kullanarak annemi bana karşı kıskırtmak umuduyla anneme gönderdiği mesajlar var elimde. . ve ailemle. Hepsi tavan arasında paketlenmiş durumda. Onları senin için aşağı indirteceğim."

Bu işi kimin yapacağını merak ettim. Sanki evde görmediğimiz başka biri varmış gibi konuştu.

"Bu iyi bir başlangıç," diye cevap verdim, tüm bu toplantı hakkında hissettiğim belirsizliğe rağmen sesimi sabit tutmaya çalışarak. Sınırlı görüşüm bana Gölge Dünya'yı görme yeteneği veriyordu, Paul ile bu pazarlığı kabul etmenin iyi bir fikir olup olmadığını görmek için değil. Sabine'e sormam gerekecekti ama onun görüşünün de benimki kadar sınırlı olacağından şüpheleniyordum. "Araştırmama hemen başlayacağım."

Paul'ün gözleri hafifçe yumuşadı, ağzının kenarları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Charlie'yi bana getirin, Morgan mirasını sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyacağım."

BÖLÜM 5

O öğleden sonra, ziyaretimizden sonra, Paul'ün söz verdiği kutuyu almak için eve döndük. Ne bir not ne de bir açıklama vardı, sadece verandada duran bir ayakkabı kutusu vardı. Ayakkabı kutusunu eve geri götürdüm ve Sabine diğer sakinlerle birlikte çimlerde yalınayak dans ederken arka verandada kartpostalları okudum.

Kutunun içinde Valerie adında bir kadından gelen bir yığın eski kartpostal vardı. Sadece ilk ismini imzalamıştı ve üzerinde tanımlayıcı hiçbir resim ya da mesaj yoktu. Her biri Küçük Charlie'den bahsediyor ve onun nasıl olduğunu tek bir cümleyle anlatıyordu.

Küçük Charlie çok hızlı büyüyor.

Küçük Charlie her geçen gün babasına daha çok benziyor. Küçük Charlie artık kendi ayakkabılarını bağlayabiliyor.

Küçük Charlie oyuncak trenleriyle oynamayı çok seviyor. Küçük Charlie dün ilk dişini kaybetti.

Bu mesajlar kimseyi yoldan çıkaracak türden mesajlar gibi görünmüyordu. Bunların torununun iyiliği için endişelenen bir büyükanneye gönderildiğini hayal ettim.

Sabine ve ben sonraki birkaç günü üniversitenin tozlu arşivlerine gömülüp Morgan ailesi ve kayıp Charlie Morgan hakkında bulabildiğimiz her ipucunun peşine düşerek geçirdik.

Western Washington State College'da, arşivlerde çalışan Nancy adında bir yaz stajyeriyle tanıştık. Sabine, Nancy'ye ne yaptığımızı söylemeye pek hevesli değildi. Amacımızı gizli tutarak tüm işi bizim yapmamızı istiyordu. Ona Nancy ile bir ilişki kurarsak bunun hayatımızı kolaylaştıracağını ve işlerin daha hızlı ilerleyeceğini söyledim. Nancy buranın yerlisiydi ve bizim sahip olmadığımız topluluğa paha biçilmez bir erişimi vardı. Sonunda tartışmayı ben kazandım ve Sabine oflaya puflaya kütüphaneden sigara içmeye çıktı.

Sabine döndüğünde "Özür dilerim," dedi. "Bu sadece-" "Hayal ettiğin şey değil mi?"

Kadın huysuzca

gülümsedi. "Hayır."

"Asla öyle değildir."

Yanında getirdiği bir Hershey çikolatasını çıkardı. Ambalajı yırtarak açtı ve çikolatayı bir barış teklifi gibi aramıza koydu. "Her zaman böyle midir?"

"Tam olarak değil," dedim çikolatadan bir parça kopararak. Barış anlaşması kabul edildi. "Ama çoğu zaman değil."

"Buna nasıl dayanıyorsun? Can

sıkıntısına?" "Benim için sıkıcı değil."

"Oh."

"Bütün o zamanı Bay Blackwood'un bodrumunda geçirdin. Nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"Evet, ama o farklıydı."

"Nasıl?"

"Öyleydi işte." Küçük ısırmalar alarak bir parça çikolatayı nazikçe yedi.

Blackwood'la olan ilişkisini merak ettim. Blackwood'un bir şekilde ondan faydalandığına dair ilk hissimi sorgulamadım. Konuyu zorlamak istemediğim için konuyu kapattım. "Paul'ün evindeyken bir şey hissettin mi? bir şey hissettin mi?"

"Yani çekilmez bir pislik olması dışında mı?" Yüz ifademi görünce gülümsemesi soldu. "Bir şey mi gördün?"

"Bilmiyorum. Ev sana kirli mi göründü? Uzun zamandır tozu alınmamış gibi mi?"

"Hayır. Eski kokuyordu ama yeterince temiz görünüyordu." Nancy'nin yakınlarda olma ihtimaline karşı sesini alçaltarak öne doğru eğildi. "Ne gördün?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey. En azından belirli bir şey."

Ben devam edemedim. Nancy ortaya çıktı. "Elimizdekilere baktım ve birkaç meslektaşımınla temasa geçtim. Hepimiz elimizdeki tek kayıtların Seattle'da bulduklarınıza benzer halka açık kayıtlar olduğu konusunda hemfikiriz. Morganlar her zaman münzevi olmuşlardır. Eve girebilmiş olmanız bile bizim başarabileceğimizden çok daha fazlası. Sihirli kelimeyi söylemiş olmalısınız."

"Belli ki benden pek hoşlanmamış," dedim.

"Geçen yıl bir gazete için röportaj yapmaya çalıştım ama Paul kapıyı bile açmadı. On yıldır evden çıktığını sanmıyorum. Onu gördüğünü ve Charlie'yi bulursan sana kağıt vereceğini söylediğini mi? Bulamazsın.

bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu biliyor. Morganlar kendilerine ait olduğunu düşündükleri hiçbir şeyi bırakmazlar."

Nancy'nin sözlerinde daha fazlası vardı ama Sabine araya girdi: "O zaman nasıl bir şey bulacağız?" Dramatik bir şekilde iç çekti.

Nancy'ye çikolatamızdan bir parça ikram ettim. "Birileri aileden birilerini tanıyor olmalı. Dört neslin hepsi orada doğmamış, yaşamamış ve ölmemiş. Bütün kadınlar, eşler bir yerlerden gelmiş olmalı. Kız kardeşleriyle evlenmediler. Charlie'nin annesi Valerie'nin Bellingham'da doğduğunu biliyoruz, doğru mu?" Nancy başını sallayınca ekledim: "O zaman Morgan'ları tanıyan insanlarla konuşmamıza gerek yok; Valerie'yi tanıyan insanlarla konuşmalıyız. Ailesi ve arkadaşları olmalı. Birileri onu tanıyordu."

Nancy, eski zamanlardan kalma bazı yerel halkla konuşma sözü vererek bizi gönderdi. Annesi yerel bir bunco grubuna üyeydi ve ya herkesi tanıyordu ya da birini tanıyan birini tanıyordu.

Nancy bizi kapıya kadar geçirirken "Dikkatli olun," dedi. "Bir arada kalın."

Nancy'nin uyarısı göz ardı edilmedi. İlkbaharın başlarında kampüs çevresinde birkaç genç kadın ortadan kaybolmuştu. Moonflower geldiğimiz ilk gün bize kızlardan bahsetmiş ve her zaman bir arada kalacağımıza dair söz verdimişti.

Kaldığımız yere dönerken güzel bir akşamdı. Uzun günlere henüz alışamamıştım, tam karanlık yaklaşık on buçuğa kadar olmuyordu.

Bir ara sokağa sapana kadar havanın ne kadar karardığını fark etmemiştim. Düşündüğümde daha geç olmuştu. Bir ya da iki yanlış dönüş yaptık ve kendimizi kampüsün etrafındaki birçok vahşi alandan birine giden bir patikanın girişinde bulduk.

"Geri dönelim," diye önerdim, Ayçiçeği'nin uyarısı aklıma geldi. Buradaki vahşi doğa beni korkutuyordu. Burası ekili değildi ya da gezinmek için yapılmamıştı. Düşüncelerim ağabeyimin Amerikalılar ve cinayet hakkında söylediklerine geri döndü. Çantamın askısını düzelttim, defterimin güven verici ağırlığını yanımda hissettim.

"Kısa bir yürüyüş mesafesinde," dedi Sabine, ama cesur olmaya o kadar kararlıydı ki elime uzandı. "Hızlı bir şekilde ilerlediğimiz sürece bir şey olmaz."

"Ne gördün?" Yürümeyi bıraktım, sesindeki kesinlik beni geriye getirdi.

"Çabuk olmalıyız." Elimi çekti. "İlerlememiz gerekiyor." "Sabine-"

"Geri dönmemeliyiz."

Bunu söyler söylemez, tabii ki omzumun üzerinden geriye baktım. Kendime engel olamadım. Bizi takip eden gölgeli şekiller görmeyi beklerken, boş konut sokağından başka bir şey görmedim. "Söyle bana."

"Gitmemiz gerek Diana." Elimi çekti ve onu patikada takip etmekten başka çarem kalmadı.

Işık azaldıkça adımlarımız hızlandı ve etrafımızdaki orman giderek daha canlı bir hal aldı. Burada bir rüzgâr fısıltısı, orada yaprakların hışırtısı -Sanki ağaçlar kendi aralarında sırlar fısıldıyormuş gibi, fazla kasıtlı gibi görünen sesler. Gözlerimi kısıtım, önümüzdeki yolu görmeye çalışıyordum, çalılar arasında bir şeyin, birinin bizi bekliyor olabileceğinden korkuyordum. Yolun sonundaki bir ışığın altın rengi parıltısı bizi çağırıyordu.

"İleride bir sokak lambası var."

"Neredeyse geldik. . ." Sabine fısıldadı.

Acele ettik, medeniyet vaadine gittikçe daha da yaklaşıyorduk.

Tam çıkışa ulaştığımızda, ormanın ötesindeki cadde görünür hale geldi, tam önümüzden bir buhar geçti. Etrafımızdaki orman, sanki ağaçlar parıltıyla fırçalanmış gibi yumuşak bir şekilde parlamaya başladı. Yalnız değildik.

Aniden durdum ve Sabine'in elini çekerek onu tekrar yanıma gelmeye zorladım.

"Durma, neredeyse geldik. Devam etmeliyiz-"

"Sabine. . . ." Adını fısıldadım.

Orman sessizliğe gömülmüştü, tek ses hafif bir esintiyle sallanan ağaçların ara sıra çıkardığı gıcırıltıydı.

Büyülü görüşüm parladı, daha önce hiç olmadığı kadar parlaktı. Kör oldum, haykırdım. Elimle gözlerimi kapattım ama gözlerim kapalıyken bile göz kapaklarımın arkasındaki parlaklığı görebiliyordum. Ezici ışık nihayet azaldığında, elimi indirdim ve gözümü kırıştırtarak görüşümün önünde dans eden noktanın ötesini görmeye çalıştım.

Önümüzdeki gölgelerin arasından bir figür çıktı.

"Burada olmamalısın," dedi adam, sesi derin bir gümbürtü, neredeyse bir hırıltı gibiydi. Öncekinden çok daha yakınımda duruyordu. Hareket ettiğini görmemiş ya da duymamıştım.

Muazzam boyu ve geniş omuzlarıyla bir efsane devi kadar uzun duruyordu. Yabani ve yıkanmamış uzun sarı saçları, keskin, sert yüz hatlarını ve kendine has bir iç ışığı olan solgun bakışlarını çerçeveliyordu. Yüzünü kaplayan gür sakalı ona korkutucu bir motorcu görünümü veriyordu. Basit bir siyah tişört ve kot pantolon giymişti, kumaş kaslarını zorluyordu. Onun büyüklüğündeki eller kemikleri kırabilir, çenesi eti parçalayabilirdi.

Gölge Dünyası. Gözlerim bana bağıyordu.

Ona doğrudan bakmak canımı acıtıyordu; içinden akan büyü her neyse şimşek gibi kükrüyor, bir akım halinde aşağıya, toprağa iniyor, sonra kapalı bir döngü halinde tekrar yukarı çıkıyordu. Bu Johanna ya da Liam gibi bir vampir değildi. O tamamen başka bir şeydi.

Mesanem karnıma doğru bastırıyor, serbest bırakılmayı talep ediyordu.

En kötüsü de üzerimizdeki etkisini biliyordu. Yavaş, yırtıcı bir gülümseme ağzının kenarlarını kıvırdı.

Elijah Harris. Bu o olmalıydı. Liam'ın beni uyardığı adam. Bizi bulmuştu. Daha iyi bir tanımlama yapmadığı için vampire lanet ettim.

Sabine geri adım atarak arkamda durdu. Elini benimkinden kurtarmaya çalıştı ama ben sıkıca tuttum. Kaçmak verebileceğimiz en kötü karar olurdu. Doğru bir seçim olup olmadığından emin değildim ama bunun kaçmak olmadığını biliyordum. Vampir Johanna ile karşılaşmam bana bu kadarını öğretmişti. Konuşmamız sırasında Johanna kaçarsam kaçmama izin verebileceğini ima etmişti ama bu kardeşimi feda etmem anlamına gelecekti.

"Yanlış yerdesin," diye homurdandı, gülümsemesi hırıltıya dönüşmüştü.

"Neredeyse eve geldik," dedim, hâlâ gözlerimi kısarak ama bir şekilde ona cevap verecek kelimeleri bularak. Vücudumdaki her hücre kaçmam için çılglık atıyordu. Kıpırdamadan durmak elimden gelen tek şeydi.

"Hayır, hayır, hayır." Elijah dilini şaklattı. "Arazime izinsiz giriyorsun."

"Çok özür dilerim. Bir işaret görmedik."

"Hepsi benim." Kollarını sadece ormanı değil, ormanın ötesindeki her şeyi kapsayacak şekilde açarak eliyle işaret etti.

"Memnuniyetle kendimizi uzaklaştıracacağız."

"Bunun için çok geç kuzum." Dudaklarının "kuzu" kelimesinin üzerinde gezinmesi hoşuma gitmemişti, sanki dilinde lezzetli bir tadı varmış gibi.

Sabine'in eli benim elimde titredi. "Diana," diye sızlandı. "Yeterince hızlı değildik. Yapamam. İhtiyacım var. . ."

"Hayır," diye tısladım ona. Onu bırakmadan önce kolunu yuvasından çıkaracaktım.

Elijah'ın aç bakışları önce Sabine'e, sonra tekrar bana yöneldi, sessizce, hevesle onu bırakmamı istiyordu.

"Varlığımızla zarar vermek istemiyoruz."

"Yalan. Buraya benden çılmaya geldiniz."

Liam'ın bana söylediklerini düşündüm: Elijah amacımı öğrenirse, bulduğum şeyi kendine mal etmek için her şeyi yapardı. Gerçek arayışımızın Cehennem Kapısı olduğunu bilmesine izin veremezdim. Ona yalanlarımın tespit edilemeyeceği kadar gerçeği söylemeliydim.

"Oxford'dan tarih alanında yüksek dereceyle mezun oldum. . ." Kelimeler bir kez başladıktan sonra ağzımdan dökülmeye devam etti. Kulağa çok aptalca geliyorlardı.

-Bir canavarın eğitimimle ne işi olabilirdi ki? Ama Johanna'yla da benzer şekilde konuşmuştum. Çok fazla şey söyleyip onu sıkarak ilgisiz olduğumuza inanmasını sağlamak ama bizi öldürecek kadar da fazla konuşmamak hassas bir dengeydi. Tüm bu süre boyunca, sanki hürmet ediyormuş gibi bakışlarımı onunkilerden uzak tuttum. "Amerika'ya araştırmam için himaye bulma umuduyla geldim. Amerika'ya göç eden, batıya gelen ve kendi ülkelerinde sahip oldukları küçük imkanların ötesinde sınırdan servet kazanan ailelerin soylarını araştırıyorum. Bellingham'ın kurucu ailelerinden bazıları hakkında bir kitap yazıyorum."

Sırıttı. "Lanetli adam Paul Morgan'ı görmeye gitmişsin."

Lanetli derken neyi kastettiğini merak ettim, ancak sormanın zamanı olduğunu düşünmedim. Tek dikkatimi çeken şey, onun açıkça

bizi takip ediyor. "Evet, Morgan ailesini araştırıyorum. Başka bir nedenle burada değiliz."

"Güzel bir hikâye ama bence siz de öylesiniz." Elijah'ın gözleri kısıldı. "Bir vampir tarafından işaretlenmişsin. Kokusunu alıyorum. Kadim ve güçlü. Kim bu vampir? O işbirlikçi kan emici Liam değil."

"Uzun zaman önce, çocukken bir karşılaşma yaşadım. Önemli bir şey değil."

Alay etti. "Hiçbir şeyin komik bir tanımı bu. Seni kendine aitmişsin gibi işaretledi."

"Hayır, yapmadı."

"Evet kuzum, yaptı. Üstüne işemiş de olabilir." Hareket ettiğimin farkına bile varmadan ondan bir adım uzaklaştım.

Sabine dikkatimin dağılmasından yararlanarak benden uzaklaştı. "Gitmemiz gerek! Hemen!"

"Sabine, yapma!" Elini tutmaya çalıştım ama bulamadım. Çok uzaklaşmış, patikaya geri dönmüştü. "Koşma. Hareket etme."

"Hayır," dedi Elijah. "Koş."

"Hayır!" Kafamı çevirmeye cesaret edemedim ama bilmek zorundaydım.

Sabine yolun ortasında, benden en fazla beş adım ötede duruyordu. Gözle görülür bir şekilde titriyordu, nefesi kısa soluklarla geliyordu ve çıkardığı sesler hıçkırıklarla küçük çığlıklar arasındaydı.

Yalnız değildik. Ormanda daha fazla adam gizleniyordu. Onları tek tek göremiyordum ama kuzey ışıkları gibi yeşil bir parıltı karanlıkta saklandıkları yeri işaret ediyordu. Hiçbiri Elijah kadar parlak değildi, bu da onun liderleri olduğu anlamına geliyordu.

"Bu vampir, seni benim bölgemi ele geçirmen için gönderdi. Benim olana sahip çıkmak için. Kutsal emaneti kendisi için istiyor." Sözleri alçak bir hırıltıya dönüştü,

Dudağı bir köpek gibi kıvrılıyordu. Hayır, bu adam evcil bir köpek değildi; o bir kurttu.

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu ama yine de merak etmekten kendimi alamıyordum: Kalıntı mı? Ne kalıntısı? Benim neyim vardı da bir anda ölebilecekken böyle bir şeyi merak edebiliyordum?

"Diana, görüyorum," diye inledi Sabine. "Bizi öldürecekler. Onlar insan kılığına girmiş kurtlar. Görüyorum. Tüm o korkunç şeyleri... durdurun." Ellerini kaldırdı, parmakları gözlerine doğru kıvrılmıştı, sanki hayallerini oyabilecekmiş gibi.

Elijah başını eğmiş, havayı koklayarak onu izliyordu.

Kolunu tutarak hamle yaptım. Birbirimizi bir o yana bir bu yana sallayarak bir halat çekme savaşına girdik ve sonunda yere düştük, bedenim onunkinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı. Fazla bir şey değildi ama onu sakinleştirdi. Göğsüme yaslanarak hıçkırdı.

"Görüşü var."

O. Bizi ne kadar az düşündüğünün bir göstergesiydi.

"Evet." "Beni onunla görüp görmediğini sor.

Yadigarımla."

"Ona sormak mı?" Kendime engel olamayarak alay ettim. "Onu ölümüne korkuttun. Gördüğü tek şey göz kapaklarının arkası."

"O zaman işe yaramaz." Elijah önümde çömeldi, nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedeceğim kadar yakındı. İri, nasırlı elini uzattı, her parmağının ucu keskin siyah bir pençeydi. "Kemiklerin tahtımı süsleyecek. Deriniz cübbemi kaplayacak."

Nefes almaya cesaret edemedim.

Çenesini eğdi, saçlarımı burnuna bastırıp içine çekti. Sonra parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi, arkasına yaslandı, keşfettiği şey için gülümsemesi bir şekilde daha genişti. "İ h t i m a l l e r nedir? İki doğal olmayan, kendi

masumiyet benim bölgemde dolaşıyor. Çok geç kaldınız. Savaş bitti, topraklar benim. Kimse onu benden alamayacak. Bu kalıntı, hak iddiamı güvence altına alacak."

Doğal olmayan. Yeni bir kelime. O anda bile zihnimin onu katalogladığını, yeni yeni oluşmaya başlayan sınıflandırma sistemime yerleştirdiğini hissettim. Sanki Gölge Dünya'da zaten bir tür sınıflandırma varmış gibi konuşuyordu. Hiç düşünmediğim bir şeydi.

Ölüm yanıma çömelmişken dikkatim dağıldığı için kendime lanet ettim. Bu bir şoktu, bir tavşanın şahin tepesindeyken hissettiği türden bir şok. Bedenim dehşetle birlikte gelen beklenen felçle tepki verirken, zihnim daha hızlı döndü ve Johanna'yla geçirdiğim o geceden beri olmadığı şekilde aydınlandı.

"Burada olduğumuzu bilen insanlar var. Kaybolursak fark edecek insanlar." Düşüncelerim bizi nasıl kurtaracaklarını düşünürken ağzım konuşmaya devam etti.

"Benim ormanlarımda insanlar hep kaybolur. Seni asla kimse bulamayacak kuzum." Yavaşça gülümsedi, gözlerine ulaşmayan ürpertici bir ifadeyle. "Söyle bana kuzum, sen ölmeden önce, lanetli adam yadigârımın nerede olduğunu biliyor, değil mi? Onu lanetleyen şeyin bu olduğunu söylüyorlar."

Çaresizlik zihnimi tek bir kelimeye sabitledi: kutsal emanet. Paul'ün nerede olduğunu bildiğini düşünüyordu. İkimizin de aynı kalıntının peşinde olma ihtimali neydi? Cehennem Geçidi. Hayatım üzerine bahse girmeye değer miydi? Öyle olmalıydı. Ama neden gidip Paul'le kendisi yüzleşmedi? Sebep ne olursa olsun, bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

"Araştırmamızı tamamlamamız için bize bir hafta, yedi gün verin, sonra bölgenizi terk edeceğiz ve bir daha asla geri dönmeyeceğiz."

Elijah güldü. "Beni eğlendiriyorsun kuzum. Şu haline bak. Sanki etinden başka istediğim bir şey varmış gibi hayatın için pazarlık yapıyorsun."

"Kutsal emanet-"

"Kutsal emanetim." Vahşı bakışları ısıt ısıt parlıyordu.

"Evet, kutsal emanetin. Onu istiyorsun. Eğer Paul nerede olduğunu biliyorsa, onu bulacağım."

Sabine'in hıçkırıkları kesildi. Eli benimkini kavradı, korkusu benimkini yansıtıyordu. Ama bu korku zihnimi keskinleştirdi.

"Yarın Paul'ü görmeye gideceğiz. Ona bu konuyu soracağız." Midemi düğümleyen korkuya rağmen kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorlayarak devam ettim. "Bu kadar basit bir çözümü göze alabilir misin? Ya da belki de onun yerine sen gitmelisin?"

Elijah'ın dudağı yukarı kıvrıldı ve hırladı. Hiçbir şey söylemeden tahmin ettiğim şeyi doğruladı: Paul'ün evine giremezdi. "Ve belki de sen sadece hayatı için yalvaran korkmuş bir doğadışısın."

"Oh, gerçekten de öyleyim. Kaybedecek hiçbir şeyin yok. Her şeyimiz var."

Bize sessizce baktı, etrafımızdaki orman onun kaprisinin ağırlığıyla nefesini tutuyordu. Sonunda yavaşça başını salladı ama gözleri çakmaktaşı kadar sertti.

"O zaman bir oyun oynayalım."

Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Ama itiraz etmeye cesaret edemedim.

Yırtıcı bir gülümseme dudaklarını kıvrarak keskin dişlerini ortaya çıkardı. "Belki de kalıntıyı gerçekten bulursun. Ve eğer yapmazsan," diye eğildi, nefesi yanağımda sıcaktı, "seni hayal bile edemeyeceğin şekillerde kıracağım."

BÖLÜM 6

Kooperatif yaşam evinin çatı katındaki odada hava Sabine'in paniğiyle doluydu. Odada volta atıyor, son sigara paketimizi de zincirleme içiyordu. Elleri titriyor, sigarayı düşürmekle tehdit ediyor ve gördüğü korkunç hayallerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını sallamaya devam ediyordu.

Neredeyse onu ormandan geri taşımak zorunda kalmıştım. Eğer onu yerden kaldırmıyaydım hala orada olabilirdi. Tökezleyerek eve geri döndük ve merdivenlerden yukarı çıktık, aşağıdaki ana odalardan bizi takip eden ot ve saykodelik müzik bulutunu görmezden geldik. Ancak biz de kaçamadık. Marihuananın topraksı, nemli kokusu döşeme tahtalarının arasından yukarı süzülüyordu. Bunun sonunda onu sakinleştireceğini umuyordum. Ama bir grup sarhoşun söylediği Bennie and the Jets şarkısını bir kez daha duymak zorunda kalırsam, aşağı inip albümü dizimin üzerinde kırabilirdim.

"Onu görüyorum, tekrar tekrar, kemiklerimizi kırıyor, çılgınlıklarımıza gülüyor," diye boğuldu Sabine, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Volta atmayı bıraktı,

Odanın uzak tarafındaki elmas şeklindeki küçük pencereden dışarı bakıyordu.
"Bize yapacağı şeyler. . ."

Kalbim sızlayarak onu izledim. Her ne kadar onunla birlikte ben de teslim olmak istesem de kendimi tutmam gerekiyordu. Risk altında olan çok şey vardı. Birimiz duyularımızı korumak zorundaydı ve o hızla duyularını kaybettiğinden, bu görev bana düşüyordu.

"Bana imgelemlerinin kesinlik değil, olasılık olduğunu söylemiştin."

"Bunlar çok güçlü, çok net. Daha önce hiç böyle imgelemler görmemiştim Diana. Anlamıyorsun." Sigarası parmaklarının arasında tehlikeli bir şekilde dengede dururken elini kaldırdı ve avucunun içiyle alnına defalarca vurdu.
"Kanımızın kokusunu alabiliyorum."

Küçük alanı geçerek elini elime aldım ve saçlarını ateşe vermeden önce çektim.

"Dur, Sabine," dedim nazikçe, sigarayı parmaklarının arasından çekerek.
"Bunun bir faydası olmayacak."

"Gitmemiz gerek," diye ısrar etti, gözleri dehşetten çılgına dönmüştü.
"Hemen. New York'a dönmeliyiz. Bizi orada asla bulamaz."

"Kaçmak hiçbir şeyi çözmez." Ona, adamlarından birini bize göz kulak olması için görevlendirdiğinden şüphelendiğimi söylememin bir yararı olmazdı. Görüş alanımın çevresinde soluk yeşil bir parıltı bizi eve kadar takip etmişti.

"Ama ya haklıysa? Ya kutsal emaneti bulamazsak?" diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu.

"Onu bulacağız."

Yere çöktü, hıçkırıkları çaresiz soluklara dönüştü. "Bunu yapamam. Beni zorlamayın. Yeterince güçlü değilim."

Alay ettim, sigaranın ucunu dikkatlice sardım ve kül tablası olarak kullandığımız çay tabağının üzerine bıraktım. Yanında diz çökerek onu kaldırdım.

çenesi, böylece gözlerimiz buluştu. Rimeli akmış, makyajı mahvolmuştu. Berbat haldeydi. "Evet, öylesin. Bunu yapabiliriz."

"Kaçmak zorundayız. New York'ta güvende olacağız." "Geri dönecek bir şeyimiz yok, unuttun mu?"

Sabine'in gözleri benden uzaklaştı. Sigarasından uzun bir nefes çekti ve nefes verirken dumanın uzun akışını izledi.

"Sabine?" Onu dikkatle izledim, bana nasıl bakmadığını fark ettim. "Bana söylemediğin şey ne?"

Sabine tereddüt etti, sonra içini çekti, sesi teslimiyetle doluydu. "Bay Blackwood," diye itiraf etti, sesi sanki duvarların duymasından korkuyormuş gibi fısıltıyla çıkıyordu. "O benim kocam."

"Oh. Anlıyorum." O adamı düşününce tüylerim diken diken oldu. Aramıza koyabildiğim kadar mesafe koyarak ondan uzaklaştım. Onunla benim aynı olduğumuzu düşünerek ne büyük bir hata yapmıştım.

Onun ifşaatıyla her şey anlam kazanmıştı. Elbette parayla ya da nereye gideceğini ve oraya nasıl bu kadar kolay ulaşacağını nasıl bildiğiyle ilgilenmiyordu. Bunun nedeni görüşü ya da eğitimi değildi; bunun nedeni kocası tarafından yönlendirilmesiydi. Kocasının parası ve bağlantıları sayesinde tüm yollar ona ve onun aracılığıyla bana açıktı.

Ona Cehennem Kapısı ile Elijah'ın kalıntısının aynı olabileceğinden nasıl şüphelendiğimi, hatta tamamen istatistiksel nedenlere dayanarak hayatlarımız üzerine kumar oynadığımı anlatacaktım. Gerçekten de, tek bir yerde olağanüstü güce sahip kaç tane kalıntı bulunabilirdi ki?

Sabine'in itirafı fikrimi değiştirdi. Bu noktadan sonra ona hiçbir şey söylemeyecektim. Ona güvenemezdim; sadece yalan söylediği için değil, aynı zamanda Blackwood'la olan bağlantısı, ona söylediğim her şeyin muhtemelen doğrudan ona gittiği anlamına geliyordu.

Seattle'ı ve idari ofislerde telefonda çeşitli kurumları, devlet kurumlarını ve diğer üniversiteleri arayarak bilgi almaya çalışarak geçirdiği onca zamanı düşündüm. Öyle dedi. Şimdi onun Blackwood'u aradığını ve ben kütüphanenin bodrumunda çalışırken bütün gününü sonbahar güneşinin altında oturup sigara içerek geçirdiğini hayal ettim.

"Neden ben?" Sesimden hayal kırıklığı notasını çıkarmayı başaramadım.

"Senin uzmanlığını ve sıra dışı karşılaşmalar konusundaki ününü biliyor. Cehennem Geçidi'ni bulman için sana ihtiyacı var. Memnun olmalısın," dedi Sabine, ihanetine olumlu bir anlam yüklemeye çalışırken gülümsemeyi başararak. "Sana hayranlık duyuyor. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha fazla. Senin hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadı. O kadar çok ki muhtemelen kıskanmalıyım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bir şeyleri toplayıp kafasına fırlatmaktan korkuyordum. Bunca zamandır beni kullanıyordu. Daha da kötüsü, Blackwood beni kullanıyordu. Beni kontrol edebileceğini düşünen, iplerimi bir kukla gibi çeken başka bir adam. Paul Morgan, Dominic Blackwood, Elijah Harris. Düşünmekten ne kadar nefret etsem de, kardeşim Philip bile hayatımda verdiğim kararlar üzerinde büyük bir etkiye sahipti. O ve onun seçimleri olmasaydı, başka şeyler yapabilir ve başka yerlerde olabilirdim.

Londra'dan ayrılmanın bana bir miktar özgürlük sağlayacağını ummuştum. Amerika'nın bir özgürlükler ülkesi olması gerekiyordu ama işte buradaydım, manipüle edilmiş ve zincirlenmişim. Hepsine lanet olsun.

"Mektuplar sahte mi?" Bakışlarımı kısarak ona döndüm. "Hepsi sahte mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Mektuplar gerçek. Onları gerçekten Thomas gönderdi. Her şey doğru. Thomas onun kuzeni miydi neydi, tam emin değilim. Dominic'in umurunda değil. Hiçbiri önemli değil."

"Hiçbirinin önemi yok mu?" Başımı salladım. "Kendimizi, hayatlarımızı bir kalıntı bulmaya adadık!"

Sabine sesimi yükseltmem karşısında irkildi. "Anlamıyor musun? Bu iyi bir şey. Tek yapmam gereken Dominic'i aramak. Ona bunun çok tehlikeli olduğunu söylemek. Eve dönmemiz gerektiğini söylemek."

Kalbim sıkıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim vardı. Birincisi, ben geride kalıp yola devam ederken Sabine'i Blackwood'a geri kaçmaya teşvik etmek. Ya da ikincisi, onu benimle kalmaya ve başladığımız işi bitirmeye ikna etmek. Bu ifşaattan sonra onun arkadaşlığını özellikle istediğimden değil, parasına ihtiyacım olduğundan. Blackwood'un parası. Artık onun mali kaynağını bildiğime göre, harcamalarımda o kadar dikkatli olmayacaktım. Hotel Leopold'a taşınacak ve her gece ıstakoz ve biftek yiyecektim.

"Yine para konusunda endişeleniyorsun," dedi Sabine. Artık bir plan yaptığına göre kendini toparlayabilirdi. "Bize New York'a dönüş bileti alacak.

Bu sefer birinci sınıfta bile seyahat edebiliriz, artık gerçeği biliyorsun." "Bu kadar emin misin?" Yoluma karar vermiş olarak sordum. "Ona başarısız olduğunu söylediğinde ne diyecek? Çünkü onun gibi adamlar bu tür şeyleri

başarısızlık olarak görür. Gerçekten başarısız olacağına inanıyor musun? Parasının ve zamanının boşa gittiğini anlıyor mu? Eğer öyleyse, onu şimdi arayalım." Gözleri kısıldı.

Sabine'in sigarasının kalanını aldım ve kendim için yaktım. "Peki ya Paul Morgan? Yeğeni Charlie'yi bulacağımıza söz verdik. O ölmek üzere olan bir adam. Onlar bir araya gelmeden kaçarsak kendimizi nasıl hissederiz?"

Sabine'in kaşları çatıldı. Charlie'nin hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

Bir an için ona gitmesini ve Blackwood'a geri dönmesini, burada ona ihtiyacım olmadığını söylemeli miyim diye düşündüm. Blackwood'un parası olmadan,

Onun aracılığıyla Bellingham'da kapana kısılmış ve kendi başımın çaresine bakamazdım.

"Sizin aksinize benim ne dönecek bir evim ne de başarısızlıklarına rağmen yaşam tarzımı finanse etmeye devam edecek bir kocam var. Eğer başarısız olursam, sadece hayatım değil, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum profesyonel gelecek umudum da yok olacak." Başımı çevirdim, bir duman bulutu soludum, ona bakmaya devam edemiyordum ve onu sarsmak istiyordum. "Bunların hiçbiri senin için önemli olmayabilir Sabine, ama benim için çok önemli. Bulduğum yere gelebilmek için çok çalıştım."

Sabine gözyaşlarını sildi ve rimelini yanağına bulaştırdı. Sahip olduğu ayrıcalıklar yüzünden cezalandırılmaktan hoşlanmıyordu. "Peki. Sen kazandın. Tamam mı? Onu aramayacağım. Bunu senin yönteminle yapacağız."

BÖLÜM 7

Çatı katının kapısının hafifçe çalınmasıyla uyandım, sabah güneşi tozlu pencereden süzülüp eski ahşap kirişlere sıcak bir parlaklık veriyordu. Sabine'le gece boyunca yaptığımız tartışmalardan dolayı hâlâ sersemlemiş bir halde, uyumsuz yorganı bir kenara itip gerindim.

Sabine yatağın diğer tarafında mışıl mışıl uyuyordu, çarşafı kulaklarına kadar çekmişti, sırtı bana dönüktü.

Onu uyandırmamak için mümkün olduğunca sessizce kalktım. Onunla yüzleşemeyecek kadar yorgundum ve önceki gecenin yorgunluğu üzerimdeydi.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması düşüncelerimi böldü. "Diana, ev telefonundan aranıyorsun."

Önceki günleri düşündüm, ev numarasını üniversiteden gelen stajyere verdiğimi hatırladım. Nancy bir şeyler bulmuş olmalıydı.

Şu anda karşı karşıya olduğumuz pek çok sorundan birinde ilerleme kaydetme olasılığının verdiği ilhamla aceleyle giysilerimi giydim ve kapıyı açmaya gittim.

Ayçiçeği diğer tarafta duruyordu, çarpıcı güzelliği loş ışıkta bile azalmamıştı. Uzun, dalgalı saçları ve kravat boyalı elbisesiyle evin zgr ruhlu havasını yansıtıyordu.

"Saat kaç?" Spor ayakkabılarımı giyerken sordum.

"Neredeyse on. Henüz kimse uyanmadı."

"Telefon seni uyandırdıysa özür dilerim."

"Hayır, zlme," dedi Ayçiçeği eliyle umursamaz bir tavırla. "Sorun değil. Her şeye rağmen uyuyabilirim."

atı katından inerken eski Viktorya dönemi evi ağırlığımın altında inliyordu. Geçmiş bir dönemin kalıntısı olan ev hem harap hem de büyüleyiciydi, ortak sakinlerinin eklektik dekoruyla doluydu. Rock gruplarının posterleri ve saykodelik duvar resimleri duvarları süslüyor, etrafa yayılan ot kokusuna karışıyordu.

Oturma odası ve koridorlar, yıpranmış kanepeler ve uyumsuz halılar üzerine yayılmış uyuyan bedenlerden oluşan bir labirentti. Adımlarımı dikkatle atıyor, şuradaki kol ve bacak karmaşasından ve oradaki atılmış giysilerden kaçıyordum. Hafif horlama sesleri evin derinliklerindeki bir odadan gelen müziğin uzaktan gelen uğultusuna karışıyordu.

"Kahve mi yoksa huzur ayı mı? Ormandan topladığım bitkilerden kendi karışımım."

"Kahve lütfen. Kafein olmadan korkarım günü ıkaramayacağım. Teşekkür ederim." Amerika'ya geldiğimden beri doğru dürüst bir fincan çay bulamamıştım.

Mutfağa ulaştığımda, boş şişeler ve kl tablalarıyla çevrili, dağınık bir tezghın üzerinde duran döner telefonu buldum. Ahizeyi kaldırdım, soğuk metal kulağıma güven veriyordu. "Ben Diana."

"Merhaba Diana, ben Batı Kütüphanesi zel Koleksiyonlar'dan Nancy. Geçen gün konuşmuştuk. Ailemle konuştum. Annem Valerie'yi hatırlıyor.

Morgan. O zamanlar adı Valerie Van Buren'di. Aynı okula gitmişler ama görüşmemişler. Annem Valerie'nin bölgede yaşayan bir kuzeni olabileceğini söyledi. Cora Van Buren. Ailesinin Lynden'da bir süt çiftliği var. Annem önceden arayıp Cora'ya bugün uğrayacağını söylemiş. Davet edilmeden ilçeye gelirsen kendini vurdurabilirsin."

Cora Van Buren. Bu isim, çıkmaz sokaklar ve yanlış ipuçlarıyla dolu bir denizde can simidi gibi zihnimde yankılandı. Haftalar süren sonuçsuz arayış ve hayal kırıklığı eriyip gitti, yerini bir umut kıvılcımı aldı. Bu sadece bir isim değildi; Charlie ile gerçek bir bağlantıydı, takip edilecek bir ipti.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu ama bu nadir iyimserlik anının tadını çıkarmaya izin verdim ve yenilenmiş bir kararlılık duygusuyla "Teşekkürler Nancy" dedim. İşte buydu - nihayet peşinden gitmeye değer bir ipucu.

"Haberler iyi mi?" Moonflower bana çay dolu bir kupa uzatarak sordu. "Bu arada kahvemiz bitmiş."

"Evet, en iyisi. Sonunda Lynden'da bir ipucumuz var."

"Orası ilçenin epey dışında." Tezgâha oturmuş, kendi çayını içiyordu. "Oldukça sıkı bağlanmışlar. Özgür ruhlara pek yer yok."

Çay nefis kokuyordu. Tüm aromaları ayırt edemiyordum ama nane ve gül göze çarpıyordu.

"Daha uzun kalacaksın o zaman?"

"Evet, birkaç gün daha. Odamız başka bir gece için hâlâ müsait mi?" Çayı yudumladım, önce tereddüt ettim ama tadından memnun kaldım. "Bu çok lezzetli."

"Herkes kapımız açık, özellikle de sana. Senden hoşlandım." Ayçiçeği iltifatıma genişçe gülümsedi. "Ormandan ısırgan otu topluyorum. Ayı toplamama yardım ediyor

sabun ve losyonlarımın malzemelerini dağın yakınlarında buluyorum. Tanrıça sağlıyor."

"Peki Ayı taşıyor mu?"

"Onun güçlü kolları var." Ayçiçeği usulca güldü. "Seni Lynden'a götürmemizi ister misin?"

"Sorun olmak istemem."

"Sorun değil. O tarafta sabunlarım için süt topladığımız bir keçi çiftliği var."

"Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim."

"Diana?" Ayçiçeği'nin sesinin tonu değişmişti. Sesi endişeli geliyordu. "Dün gece Sabine'i duydum-"

"Zor bir gündü. Bu sabah daha iyi olacak. Özellikle de haberleri duyduktan sonra."

"Lütfen, dikkatli olun. Burada ... olmayan insanlar var." Kısa bir süre tereddüt etti. "İyi insanlar. Sana zarar gelmesini istemiyorum."

"Geçen bahar kaybolan kızlardan mı bahsediyorsun?" "Evet, ama hepsi bu değil. Sadece dikkatli ol."

"Olacağım. İlginiz için teşekkür ederim."

Sorunlarımızı Ayçiçeği'nin kapısına getirmek istemiyordum, özellikle de onu ya da Ayı'yı tehlikeye atacaksa. Evden taşınmak muhtemelen herkes için en iyisi olacaktı. Lynden'dan döner dönmez gerekli düzenlemeleri yapacaktık.

Kendime izin verdim ve uygun bir şekilde giyinmeyi bitirmek ve Sabine'i uyandırmak için tavan arasına geri döndüm. Tüm içgüdülerim onu geride bırakmamı söylüyordu ama devam etmek için onun parasına ihtiyacım vardı. Onunla aynı hizaya gelmek arı kovanına çomak sokmak gibiydi; sokulacağımı biliyordum. Derin bir nefes alarak dikkatli adımlar atmaya karar verdim ve onu uyandırmaya gittim.

Sabine ya bayılmıştı ya da beni görmezden geliyordu. Konuşmamızdan sonra beni tavan arasında bırakıp partiye gitmişti. Beni davet etmemişti, ben de gitmedim. O geceyi içerek ve dans ederek geçirirken, ben de defterimi yeni düşüncelerim ve öğrendiğim şeylerle güncelledim.

"Neden burada kalmıyorsun?" Yataktan çıkmayı ya da Cora'yla buluşma konusundaki sorularıma yanıt vermeyi reddettiğinde sonunda ona söyledim. İsterse geride kalıp surat asabilirdi. Onun bu davranışını şımartacak ne zamanım ne de ilgim vardı. "Öğleden sonra döneceğim."

Onu geride bıraktım, yarı yarıya eşyalarını toplayıp ben dönene kadar gitmiş olmasını bekliyordum.

Ayçiçeği ve Ayı beni bir saat içinde alacaklarına söz vererek Cora'nın küçük çiftlik evine giden çakıllı yolun sonunda bıraktılar. Yürürken yemyeşil tarlalara hayranlıkla baktım. İki katlı yapı, solmaya yüz tutmuş beyaz fıçı tahtası kaplaması ve dik eğimli çatısıyla rustik, zamansız bir çekicilik yayıyordu. Panjurların ve perdeli pencerelerin soyulan boyası içerinin görünmesini engelliyordu. İçeriden bir televizyon ya da radyo sesi duyabiliyordum.

Çekinerek kapıyı çaldığımda, kırışmış saçları temkinli yüzünü çerçeveleyen yaşlı bir kadın yıpranmış kapıyı dikkatle açtığında geri adım attım. Sabahın geç saati olmasına rağmen üzerinde sabahlığı ve terlikleri vardı.

"Günaydın," dedim, gözlerim kapı kolunu kavrayan ellerine takıldı. Pürüzsüz ve lekesizdiler, görmeyi beklediğim yaşlılık lekeleri ve kırışıklıklardan yoksundular. İlk izlenimimi çabucak yeniden değerlendirdim. İlk düşündüğüm kadar yaşlı değildi, belki ellili yaşlarının başındaydı.

Ancak, evi gibi o da bakımsız ve yıpranmış görünüyordu, sanki hayat ona zamanından önce zarar vermiş gibiydi.

"Sen Diana olmalısın, İskoç kadın. Lauren bugün bazı sorular sormak için uğrayacağınızı söylemişti. Bir kitap yazdığınızı söyledi. İçeri buyurun."

İçeride, çiftlik evi eski dünya cazibesinden bir şeyler taşıyordu. Bir zamanlar sıcacık olan ev şimdi umutsuz bir bakımsızlık içindeydi. Hava bayattı, sigara dumanı, küflü kumaşlar ve unutulmuş yemeklerin kokusuyla ağırlaşmıştı. Her yüzey dağınıklık katmanları altında gömülüydü. Koridorun sol duvarında gazete sütunları sıralanmıştı.

Oturma odası da daha iyi durumda değildi. Eski, sarkık bir kanepede giysiler, kâğıtlar ve rastgele biblolarla oluşan bir dağın altında neredeyse tamamen kaybolmuştu. Bir zamanlar değerli kitapların ya da fotoğrafların bulunduğu raflar şimdi eklektik bir nesne yelpazesıyla dolup taşıyordu; paslı aletler, yontulmuş süs eşyaları ve kaosa katkıda bulunmaktan başka bir amaca hizmet etmiyor gibi görünen kırık aletler.

Cora bu labirentte kolaylıkla ilerliyordu, aynı dar alanlarda sayısız kez dolaşmaktan yolu döşeme tahtalarına kadar aşınmıştı. Böyle bir düzensizlik içinde yaşamayı nasıl başardığı beni aşıyordu. Sanki evin kendisi onun anı ve eşya koleksiyonu tarafından yutulmuş gibiydi; her bir eşya, bırakmayı reddettiği bir hayatın parçasıydı. Gölge Dünya'nın herhangi bir şeye dokunduğunu gösteren hiçbir belirti görmedim, ki bu noktada içim rahatlamıştı.

"Buraya çok fazla misafir gelmesin." Cora oturacak bir yer bulmam için bana işaret etti. Gürültü küçük siyah-beyaz bir televizyondan geliyordu. Geçerken telefonu kapattı ve devasa koltuğuna yerleşti. "Kız kardeşim

bir saat içinde gelecek. Beni doktoru görmem için kasabaya götürecektir. Ne bilmek istediğinden ya da sana ne söyleyebileceğimden emin değilim ama o zamana kadar vaktin var."

Plastik kaplı kanepeye oturdum, gazete yığınlarından birinin düşüp beni ezmesinden korkuyordum. Kimse beni burada bulamazdı.

"Lauren, Morgan ailesini araştırdığını söyledi." Yeni bir sigara çıkardı ve birkaç denemeden sonra yaktı. "Benimle neden konuşmak istediğini anlayamıyorum. Onlarla hiç işim olmadı. Tuhaf insanlardı."

"Aslında kuzenin Valerie hakkında bilgi bulmayı umuyorum."

"Bu ismi uzun zamandır duymamıştım. Onun hakkında konuşmuyoruz." Cora'nın gözleri kısıldı. "Bu ilgi neden?"

"Morgan ailesinin tarihi üzerine bir kitap yazıyorum. Geçen gün Paul Morgan'la konuştum."

"Hâlâ hayatta mı?"

Garip bir soru gibi gelmişti ama başımı salladım. "Evet, yaşıyor ama çok hasta bir adam. Yeğeni Charlie'den bahsetti, Valerie'nin oğlu. Paul'ün varisi yok ve benden Charlie'yi bulmamı istiyor."

"Hm." Beni izledi. Charlie aracılığıyla Morgan'ın parasıyla bağlantı kurma ihtimali onu hevesle bilgi vermeye sevk etmemişti. Aksine, bu onu daha da şüpheli yapıyor gibiydi. "Morganlar hakkında bu kitabı yazmak için İngiltere'den çok uzun bir yoldan geldiniz sanırım."

"Londra, evet."

"Morganlar tuhaf bir aile. O zamanlar Bellingham bizden çok uzaktaydı. Orayla burası arasında otoyol ya da geniş yollar yoktu. Onların türüyle pek işimiz olmazdı ama buradaki herkes Morganları tanırdı; değirmenlerini, madenlerini ve söylentileri."

"Söylentiler mi?" Çantamdan not defterimi çıkardım ve notlar almaya başladım. Charlie'yle olan niyetim konusunda onu ikna etmem gerekecekmiş gibi bir his vardı içimde.

ve ona ya da annesi Valerie'ye zarar vermek istemediğimi söyledim. Tecrübelerime göre, çoğu insan bir miras beklentisiyle hemen paranın peşine düşerdi. Cora öyle değildi. Burada başka bir şeyler dönüyordu.

"Sanırım Paul Kardeşlik'ten bahsetmedi, değil mi?" Başımı salladığımda kıkırdadı ve bu kıkırdama, iyileşmesi uzun dakikalar alan derin bir öksürüğe dönüştü.

Ona su getirmek için mutfığa doğru ilerledim. Ev ilk başta hayal ettiğimden daha da kötü durumdaydı. Mutfak masası, açılmamış postalar, dergiler, boş konserveler ve solmuş makbuzlardan oluşan kaotik bir karışımın altında kaybolmuştu. Bulaşıklar lavaboda üst üste yığılmış, bazıları fosilleşmiş yemek kalıntılarıyla kaplanmıştı. Uyumsuz tabak çanaklar, lekeli kahve fincanları ve yarı kullanılmış temizlik ürünleri tezgâhı dolduruyordu.

Kocaya ya da çocuklara dair hiçbir iz yoktu. Cora yalnız yaşıyordu.

Tüm bunlara baktığımda, bunalmış bir kadının zihnini gördüm. Cora'nın hikayesini bilmiyordum ama onun için hayatın çok zor olduğu açıktı. Bu noktaya nasıl geldiğini merak etmekten kendimi alamadım, belki de bir gün ben de Cora olabilirdim.

Bardaklardan birini elimden geldiğince çalkaladım ve suyla doldurdum.

Geri dönüp suyu ona uzattım ve krizini atlatmasını bekledim.

Tekrar sandalyesine yerleştiğinde, "Hayır, Kardeşlik'ten bahsetmedi," dedim.

"Tabii ki bahsetmez. Onlardan bahseden başka kimseyi bulamazsın, ama Paul için Charlie'yi bulmak istiyorsan, onlar hakkında bilgi sahibi olmalısın."

Gizli topluluklarla ilgili geçmişim geniş olsa da, sınırlarım vardı. Dünya büyük bir yerdi ve bölgesel ezoterik gruplar sürekli kurulup dağılıyordu.

Cora yere baktı, elleri kolunun yıpranmış kenarıyla oynuyordu. "Büyükbabam bizi Kardeşlik hikayeleriyle büyüttü. Tanrı'dan ve İsa'dan yüz çeviren bir grup insan olduklarını söylerdi."

Yapmak için zaman bulduğum küçük araştırmaya göre, ki bunların çoğunu yolda Moonflower ve Bear'dan öğrenmiştim, Lynden inanç ve toplumun derinden iç içe geçtiği bir kasabaydı. Kilise hayatın her alanını etkiliyordu. Ortak inanç ve muhafazakâr inançlarla birbirine bağlı, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktu.

"Tabii benim onlarla hiç işim olmadı. Kardeşlerim ve ben Morgan ailesinden uzak durduk. Babam beni onların yakınında yakalasaydı derimi yüzerdi."

"Onlara ne oldu?"

"Yok olup gittiler. Büyükbabam Kardeşlik'in hâlâ aktif olduğunu ve Morgan'ların da bunun merkezinde yer aldığını söylerdi. Ayinlerini gizlice yaptıklarını, kurbanlar verdiklerini ve ormanın derinliklerinde bir yerde kara büyüyle bozulmuş gizli bir yerleri olduğunu söyledi. Bu yüzden Valerie Younger'la evlenmekte ısrar edince onu evlatlıktan reddetmiş."

"Younger mı?"

"Paul'un kardeşi. O ailedeki her ilk erkek çocuk, orijinalinden sonra Charles adını aldı. Valerie'nin Charles'ı Younger olarak bilinirdi."

Charles Four. "Younger" ismini not ettim ve "Tanrı'dan yüz çevirdi derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordum.

"İnsanlar ilk Charles Morgan'ın tüm parası karşılığında ruhunu Şeytan'a sattığına inanıyor. Karşılığında, eğer aile

para, her ilk çocuk ruhunu satmak zorundadır."

Pek de benzersiz bir hikâye değildi. Bu tür hikâyelere göre oldukça hayal kırıklığı yaratıyordu. Gizli topluluk para için ruhunu satıyor, kasaba halkını korkutuyor ve sonunda dağılıyor. Çoğu zaman üyeler yaşlanır ve ölür ya da istekleri yerine getirilmediği için sıkılır ve bir yan örgüt kurmak için uzaklaşır. Böylece döngü devam eder.

"Peki ya Valerie? Younger'la evlendi, Charlie'si oldu ... sonra ne oldu?"

"Valerie her zaman vahşi olandı, daha iyi, daha önemli bir hayatı hak ettiğini düşünüyordu. Ama Charlie beş yaşına geldiğinde işler değişti. Babam onunla görüşmeye devam ettiğimi, ayda en az bir kez buluştuğumuzu hiç bilmiyordu. Mutlu değildi. Onu son gördüğümde korkmuştu. Charlie'yi alıp gideceğini söyledi."

"Peki gittikten sonra sizinle hiç iletişime geçti mi?"

"Sadece kartpostallar aracılığıyla," diye cevap verdi, bakışları bir yığın eskimiş, solmuş kartpostalın bulunduğu küçük, dağınık şömine rafına kaydı. "Her yıl doğum günümde, Noel'de ve Paskalya'da bir tane gönderirdi. Hiçbir yılı kaçırmadım. Ama hiç geri gelmedi, cenazeler için bile. Tüm posta damgaları Chicago civarından. Bir keresinde onu bulmaya çalışmayı düşündüm ama vazgeçtim. Babam onun aileye geri dönmesine asla izin vermezdi, ama ben verirdim. Sonra onun bulunmak istemediğine karar verdim ve bu işin peşini bıraktım."

"Onlara bakmam mümkün mü? Onları nasıl bulacağıma dair bazı ipuçları bulabilirim." Cora'nın bu karmaşada nasıl bir şey bulacağından emin olamadığım için tereddüt ettim.

"Tanrı'ya inanıyor musun?"

Soruyu düşünmek için bir an durdum. Cevabım basit bir evet ya da hayır değildi. Dinin ve inancın insanların hayatındaki rolüne saygı duyuyor, sağladığı rahatlığın ve topluluğun farkındaydım. Doğaüstü olaylarla ilgili deneyimlerim zihnimi deneysel olarak kanıtlayabileceğimizin ötesindeki olasılıklara kesinlikle açmıştı. Bununla birlikte, özümde, kanıtlar ve rasyonel sorgulama tarafından yönlendirilen bir deneyciydim.

"Şu anki anlayışımızın ötesinde güçlerin ve fenomenlerin varlığına inanıyorum," dedim, kelimelerimi dikkatle seçerek, doğru cevap vermezsem kartpostalları benden alacağını biliyordum. "Buna Tanrı ya da tamamen başka bir şey demek kişisel bir yorum meselesidir. Benim için bu inançtan ziyade anlama arayışıyla ilgili."

"Bu Tanrı'ya inandığınızı söylemenin süslü bir yolu mu?"

Özellikle cevap vermemi istiyordu. Bana güvenebilmesi için Tanrı'ya inandığımı söylememi istiyordu.

Durakladım, sözlerimi dikkatle tarttım, çünkü benden istediği şekilde körü körüne cevap veremezdim. Bu kendi çıkarlarım için yalan söylemek olurdu ve onun güvenini kazanmak istediğim yol bu değildi. Ama kesin olarak "hayır" da diyemezdim.

"Eğer Tanrı'ya inanmak daha yüksek bir gücü ya da bizim anlayışımızın ötesindeki güçleri kabul etmek anlamına geliyorsa, evet, buna inanıyorum."

Gözleri benimkileri aradı ve cevabımın aramızdaki uçurumu kapatmaya yeteceğini umdum. Ne de olsa güven, beklediği cevap bu olmasa bile dürüstlük üzerine inşa edilmişti.

"Kartpostalları al. Şurada, masanın üzerinde. Sol üst çekmecedeydi. Bütün yığın orada."

İlk başta bir masa göremedim ama ona güvendim. Masayı bulana kadar dikkatlice gazeteleri ve eşya yığınlarını karıştırdım. Soldaki en üst çekmeceyi açtığımda, tam da söylediği gibi birkaç deste kartpostalla karşılaştım.

Cora bakışlarıyla beni sabitledi. "Charlie iyi bir adam. Hayat onun ve annesi için zordu."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır ve hiç sormadım. Onu o lanetli aileden uzak tutmak istedim." "O zaman neden bana bunları veriyorsun? Charlie'yi getirmem kötü bir şey değil mi?"

eve mi?"

"Morganlar, ona borçlular. Yaptıkları her şey için."

BÖLÜM 8

Eve döndüğümde Sabine gitmişti.

Herhangi bir mesaj ya da açıklama bırakmadan ayrılmıştı. Kaçtığı belliydi, ama yaptıkları benim için sürpriz olmadı. Onu ikinci kez düşünmedim bile ve hemen kendimi işime verdim. Onun ortadan kaybolması üzerinde duracak zaman yoktu. Görevlerimin aciliyeti tüm dikkatimi vermemi gerektiriyor, dikkat dağıtıcı şeylere ya da duygusallığa yer bırakmıyordu.

Charlie'yi bulmalı ve onu Bellingham'a dönmeye ikna etmeliydim. Bunu yaptıktan sonra Paul'ün aile kayıtlarına erişebilecek ve ancak o zaman Cehennem Geçidi'ni bulabilecektim.

Cehennem Kapısı ile Elijah'ın aradığı kutsal emanetin aynı şey olduğuna karar vermiştim. Cora'nın Kardeşlik hikâyesi bunu benim için doğrulamıştı. Araştırmalarımda tesadüfler göz ardı edilemeyecek kadar yaygındı, aksi takdirde bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünebilirdim. Elijah'ın canımı almak için gelmesine altı gün kalmıştı.

Moonflower alışma alanım için yemek masasını hazırladı ve gerekli tüm malzemelere sahip olduğumdan emin oldu. Bana yeşil çay, ginseng, melisa ve ormandan topladığı yabani nane karışımı olduğunu söylediği ayından taze bir demlik getirdi. Çayın enerjimi yüksek tutacağına ve düşüncelerimin özgürce akmasını sağlayacağına dair bana güvence verdi.

Dikkat dağıtıcı unsurları en aza indirmek için ev arkadaşlarından nazikçe alanı boşaltmalarını, müziğin sesini kısımalarını ve marihuana içmekten kaçınmalarını istedi. Tanrı onu korusun, ayrıca nezaketle beni besledi. Onun paha biçilmez desteği çalışmamı başarıyla tamamlamamda etkili oldu.

Valerie'den Cora'ya yüzden fazla kartpostal vardı. İçerikleri Paul'n bana verdiği basit kartpostallardan daha karmaşıktı. n yüzdeki fotoğraflar da daha blgeseldi, sanki Valerie bulunduğu yeri kuzeninden saklamak konusunda daha az endişe duyuyordu.

O günün geri kalanı ve bir sonraki günün tamamı okuma, not alma, isimleri, adresleri, eski iş kayıtlarını çapraz referanslama ve bir buluşa ulaşana kadar saatlerce telefonla görüşme ile geçti.

Kartpostallardan Valerie'nin Bellingham'dan ayrıldıktan sonraki hayatının kabaca bir taslağını çıkardım. Gerçekten de Charlie'yi alıp Chicago'ya taşınmıştı. Charles Younger'ın kazası Valerie ve Charlie'nin Bellingham'dan ayrılmasından kısa bir süre sonra meydana gelmişti. İlginçtir ki, Younger ya da Morgan ailesi hakkında hiç soru sormamıştı. Charlie dışında, hayatının o kısmı sanki hiç var olmamış gibiydi.

1950'lerde çocuklu bekr bir kadın için kocasını terk etmek kesinlikle kolay bir karar değildi. Sadece toplumsal beklentilerin değil, ekonomik beklentilerin de damgalamasının üstesinden gelmek için verdiği mücadeleyi hayal ettim. Bir kartpostalda, "başkalarının iyiliğinin bizi idare edeceğine" güvendiğinden bahsediyordu.

Bir diğlerinden, Charlie ile birlikte oyun alanı olan bir parka bakan, çok sayıda penceresi olan iki yatak odalı bir çatı katı dairesi kiraladıklarını öğrendim. Bana ya kendi birikimi varmış ya da Younger ona taşınması için para vermiş gibi geldi.

Valerie ve Charlie'nin iyi bir hayatları varmış gibi görünüyordu. Yeniden evlenmekten ya da kişisel detaylardan hiç bahsetmemişti. Bunun yerine, kartpostalları Charlie'nin büyümesiyle ilgili hikayelerle doluydu.

Bir paragrafla sınırlı olan bu vinyetler, Morgan ailesindeki bilinmeyen kadına gönderdiği basit cümlelerden çok daha etkileyiciydi. Okuldaki ilk günü. Ayakkabı bağcıklarını bağlamayı öğrendiği zaman. Nasıl sınıf birincisi olduğunu. Mekanikteki dehası.

1968'de Charlie Vietnam'da askere alınmıştı. Cora'nın Charlie'ye ne olduğunu öğrenmek için aylarca umutsuzca bir sonraki kartpostalı beklediğini hayal ettim. Neyse ki, bir sonrakini almak zorundaydım. Eve döneli bir yıldan az olmuştu ki yemek masasında oturup onun hayatını okumaya başladım. Hepsini okuyup analiz etmeyi bitirdiğimde, sanki komşusuymuşum da onun bir çocuktan bir erkeğe dönüşmesini izliyormuşum gibi hissettim.

Benim dönüm noktam, Charlie'nin GI Bill'den nasıl yararlanıp üniversiteye gideceğinden bahseden yeni bir kartpostal ile geldi. Bellingham'dan ayrılmasının üzerinden yıllar geçmesine rağmen Valerie çok fazla ayrıntı vermekten kaçınıyordu ama Charlie'nin mühendis olmak istediğinden ve sadece GI Bill'e sahip olmakla kalmayıp prestijli bir burs kazandığı için ne kadar minnettar olduğundan bahsetmişti.

Bu ipucu beni Chicago'da güçlü mühendislik programları ve burs programları olan üniversiteleri araştırmaya yöneltti. Potansiyel üniversitelerin bir listesini hazırladım. Bu kurumların kabul ofislerine Charlie'nin tam adı, yaklaşık yaşı ve hedeflediği bölüm ile ulaştıktan sonra,

Hiçbir şey bulamadım. Charles ya da Charlie Morgan'a dair hiçbir kayıt yoktu.

Yenilgiyi bu kadar kolay kabul etmek istemediğim ama devam edemeyecek kadar da hayal kırıklığına uğradığım için teslim oldum ve arka bahçede Ayçiçeği ile Ayı'ya katıldım. Bear gitarıyla Pink Floyd çalıyor, Moonflower da çimlerdeki yabani otlardan çiçek çelenkleri yapıyordu.

"Olamaz, pek mutlu görünmüyorsun Diana," dedi Ayçiçeği yüz ifademi görünce. "Charlie'yi bulamadın mı?"

"Hem de hiç." Uzun otların arasında onun yanına çöktüm. Lynden'dan dönerken ona Charlie Morgan'ı aradığımı söylemişim. Beni yargılamayacağından şüphelensem de Gölge Dünya'daki tüm karışıklıkları hikâyemin dışında bırakmışım. Tamamen kaçık olmadığımı düşünmesi daha iyiydi.

Charlie'yi hiç duymamış olsa da aileyi duymuştu. Paul'ün evi yerel halk tarafından biliniyordu ve yirmi yılı aşkın bir süredir kimsenin oradan ayrıldığını düşünmediği anlaşıyordu. Adamın anakronik tavırları düşünüldüğünde, bu bana doğru gibi geldi.

"Charles ya da Charlie Morgan'a dair hiçbir kayıt yok."

"Annesinin bebeğiyle birlikte Chicago'ya kaçtığını mı söylüyorsunuz? Morgan ailesinden uzaklaşmak için mi?"

"Evet."

"O zaman adını saklamayacaktı." Ayçiçeği eğildi ve başımın üzerine papatya, karahindiba ve düğünçiçeklerinden oluşan bir çelenk bıraktı. "Saklanmak istiyor, o yüzden adını başka bir şeyle değiştirecek. Zaten ben de öyle yapardım."

Ayçiçeği'ne baktım, bunu kişisel deneyimlerinden bilip bilmediğini merak ettim ama üzerine gitmedim. Söyledikleri çok mantıklıydı. "Ben

Bunu düşünmüştüm. Kesinlikle haklısın. Adını değiştirmiş. Moonflower, sen bir dahisin!"

Onu bulmak birkaç saat daha sürdü ama Illinois Teknoloji Enstitüsü Charlie Van Buren'in derslere kayıt yaptırdığını doğruladı. Adresini ve öğrenci kayıtlarında yer alan iletişim bilgilerini verdiler.

İlk defa Sabine'i özlemiştim. Bu başarı anını kutlamak istedim. Birlikte başladığımız yolculuğun bir sonraki adımıydı bu. İşlerin gidişatı beni ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olsa da, onunla bir şeyler içmek güzel olurdu.

Yaptığım ilk şey Paul'u arayıp Charlie'yi bulduğumu söylemek oldu. "Paul, ben Diana. Charlie'yi buldum."

"Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin." Sesi hafifçe çatallaştı ve telefondan bile rahatladığını hissedebildiğimi hayal ettim. Onu son gördüğümünden bu yana geçen birkaç gün içinde sesi zayıflamıştı ve zamanının düşündüğümünden daha kısa olduğunu hayal ettim. "Onunla tanışmak, onu tanımak istiyorum. Neye ihtiyacınız olursa olsun, Bayan McLeod -her ne olursa olsun- onu buraya getirin. Elimde kalan tek şey o."

"Elbette."

Ona ailesinin Kardeşlik'le olan bağlantısını sormak istiyordum ama merakımın beklemesi gerekecekti. Charlie'yi bulduğumda aile kayıtlarına erişebileceğime söz vermişti. Gerekli birkaç ayrıntıyı öğrenip Paul'le görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, ayarlamaları yapmak için birkaç arama daha yaptım. Sonra Charlie için bulduğum numarayı çevirmeden önce derin bir nefes aldım.

Telefon üç kez çaldıktan sonra genç ve nefes nefese kalmış bir adam cevap verdi. "Evet, alo?"

"İyi günler, Charlie? Charlie Van Buren? Benim adım Diana McLeod. Ben-
" adına arıyorum.

"Dur bakalım. Harika bir aksanın var. İngiliz misin?"

"İskoç, aslında."

"İskoç, ha? Bu mantıklı. Sadece senin aksanına sahip biri benim sıkıcı
ismimi ilginç kılabilir," diye cevap verdi, sesi şakacı bir cazibeyle doluydu.
Yüzündeki sırıtışı duyar gibiydim. "Güneş ışığı gibi görünüyorsun."

Charlie hızlı konuşan biriydi. Amerikan askerleriyle ilgili tek deneyimim
ikinci elden ya da filmlerdendi. Konuşmanın kontrolünü elime almazsam,
hemen konuya girer ve benim gitmek istediğim yönden başka bir yöne doğru
kaçardı. "Paul Morgan adına arıyorum, amcanız."

"Amcam mı dediniz?"

"Evet, sizinle tanışmayı çok istiyor. Bellingham'a gelmeyi düşüneceğinizi
umuyor-"

"Bellingham mı? Hiç duymadım."

"Seattle'ın kuzeyinde küçük bir şehir."

"Hiç gitmedim."

"Bu senin için bir fırsat."

"Bir dakika bekle, bu bir şaka mı? Bunu Hendo mu ayarladı? Çünkü bu işin
arkasında o varsa, ona dikkat etmesini söyle. İntikam gerçek olacak-"

"Bu şaka değil, Charlie." Kendimi tutmadan önce, onun açık sözlülüğünden
etkilenerek güldüm. "Seni temin ederim ki bu oldukça ciddi."

Sustu ve bir an için telefonu yüzüme kapatmış olabileceğini düşündüm. Onu
suçlayamazdım. Böyle bir arama beni kesinlikle alarma geçirirdi.

"Charlie, hâlâ orada mısın?"

"Buradayım. Sadece düşünüyorum. Amcam mı dedin? Paul Morgan mı?" "Evet. Babanın küçük kardeşi."

"Huh. Adam her gün uzak bir akrabasından telefon almaz. Özellikle de Morgan'lardan. Onlar hakkında çok şey duydum. Hiçbiri iyi değil. Kulağa bir tuzak gibi geliyor."

Charlie'nin kanıta ihtiyaç duymasına saygı duydum. Bu şüphecilik onu daha da çok sevmemi sağladı; omuzlarının üzerinde iyi bir kafası olduğunu gösteriyordu. Onu bunun bir şaka olmadığına ikna edebilmem için somut kanıtlara ihtiyacı vardı. Varlıklı ailesinden uzakta büyümüş genç bir adam, nereden geldiğini merak ediyor olmalıydı.

"Annen Bellingham'dan ayrıldıktan sonra kuzeni Cora Van Buren'e seninle ilgili kartpostallar göndermiş. Chicago'daki hayatını, sekizinci doğum gününü, ona aldığın ve gözünün önünden ayırmadığın Roy Rogers aksiyon figürünü ve sınıftaki kızlardan birini bir zorbadan koruduğun için okulda kavga ettiğin zamanı anlattı. Askere gittiğinde endişelendi ve seni babanın Aziz Christopher madalyasıyla birlikte gönderdi, sen Vietnam'a gittiğinde babanın sahip olduğu tek eşyaydı-"

"Vay canına," diye hafifçe güldü Charlie, rahatsız edici bir şekilde. Onun bir sigara dumanı bulutu çıkardığını hayal ettim. "Bir erkeği nasıl kızartacağını çok iyi biliyorsun. Ve işte buradayım, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben önemli değilim. Sen önemlisin." Onun flörtlerini önemsemeden geçiştirdim. Tecrübelerime göre, yirmili yaşlardaki tüm erkekler, nereden gelirlerse gelsinler, aramızdaki tanrılar olduklarını düşünürlerdi. Bana duyduğu ilgi kişisel değildi, sadece onun gibi erkeklerin dünyayla etkileşim biçimiydi. "Amcan mümkün olan en kısa sürede Bellingham'a gelmeni istiyor. Kendisi pek iyi değil."

"Öldüğünü söyleyip söylemeyeceğinizi merak ediyordum."

"Ölmekte olup olmadığını hemen bilemem, ben doktor değilim ama o hasta. İsteksizliğinizi anlıyorum, bu son derece sıra dışı bir durum ama bunu babanızın ailesini tanımak için bir şans olarak düşünün." Morgan belgelerini güvence altına almak istiyorsam onu Bellingham'a götürmek çok önemliydi. "Evet der demez, O'Hare'de seni bekleyen birinci sınıf bir bilet olacak."

Charlie'nin seyahatini Paul'le her şeyi teyit eden yerel bir seyahat acentesi aracılığıyla ayarlama cüretini göstermiştim. Başkasının parasını bu kadar çok harcamak garip geliyordu ama Sabine'le olanlardan sonra bir daha cimrilik etmeye niyetim yoktu. Özellikle de kararını etkilemesine yardımcı olacaksa.

"Orada olacak mısın, Diana McLeod?"

"Evet, Charlie, seni karşılamak için burada olacağım."

"O zaman telefonu kapatsak iyi olur, böylece ilk uçağa binebilirim. Yakında görüşürüz, Sunshine."

Ne flört ama.

Ona detayları verdikten sonra telefonu kapattım ve sandalyemde arkama yaslandım. Sadece Cehennem Geçidi'nin gizemine yaklaştığım için değil, aynı zamanda parçalanmış bir aileyi onarma umudundan dolayı da içime bir tatmin duygusu yayıldı. İkincisi, istediğimi elde etmek için Charlie'yi kullandığım için hissedebileceğim suçluluk duygusunu hafifletti. Paul ve Charlie'nin, Charlie'nin annesinin ayrılmasına neden olan hasarı onarabilecekleri düşüncesi güzeldi. Mesleki hırs ve gerçek bir yardım etme arzusunun karışımı, nadir bir tatmin duygusu sunuyor ve riske değdiğini hissettiriyordu.

Paul ile Charlie'yi yeniden bir araya getirmek, onlara birlikte bir şeyler inşa etme şansı vermek, ileriye doğru atılmış küçük ama önemli bir adım gibiydi. Paul hastaydı, zamanı kısıtlıydı ve bu buluşma ona bir nebze huzur verebilirdi. Charlie içinse bu, kaybettiğini düşündüğü ailesiyle beklenmedik bir bağlantı ve belki de hayatını kolaylaştıracak büyük bir miras demektir.

Ben olasılıklar üzerine düşünürken, Moonflower yemek odasına geldi.

Yaptığım kartpostal ve not dağınıklığını toplarken ona "Bugünkü yardımın için çok teşekkür ederim" dedim. "Sen olmasaydın bu mümkün olmazdı. Ve haklıydın, çayın gerçekten hayat kurtarıcı."

Bir şey söylemeyince yukarı baktım.

Arkasında Sabine duruyordu.

"Seninle konuşmak istediğini söyledi," dedi Ayçiçeği, sesi özür diler gibiydi. Tartışmamızın ayrıntılarını ona anlatmamıştım. Bunun için bir neden yoktu. Sabine'in ortadan kaybolması yeterli bir açıklamaydı.

"Diana," dedi Sabine bir adım öne çıkarak. "Gitmemeliydim. Korkmuştum. Çok ama çok özür dilerim."

Ayçiçeği koruyucu bir tavırla kapı aralığında durdu.

Elimdeki araştırma yükünü yere bıraktım ama Sabine'e doğru hareket etmedim. Yemek odası masası aramızda bir kalkan gibi duruyordu. Ona kızgın olmak aptalcaydı ama kaçıp gitmiş ve sonuçlarıyla beni baş başa bırakmıştı. Ve şimdi geri dönmüştü, zamanlaması benim başarımla mükemmel bir şekilde uyumluydu. Daha iyi bilmesem, bunun onun imgelemlerinden biriyle bağlantılı olduğunu düşünürdüm, ama gerçek bundan çok daha pratikti.

"Kocan senin için bilet almayı reddetti ve şimdi burada sıkışıp kaldın. Hepsi bu mu?"

Benden uzakta pencerelere baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Evet."

Bir yanım onun için üzölmekten başka bir şey yapamıyordu. Koşullar göz önüne alındığında, gidecek kaynaklara sahip olsaydım, muhtemelen ben de giderdim. Blackwood'un tam bir piç olduğunu entelektüel olarak anlamış olsam da, onunla evli değildim.

Tüm evlilikler gibi onların ilişkisi de belli bir duygusal zorunluluğu beraberinde getiriyordu ve Blackwood, Sabine'i eve getirmeyerek elini açığa çıkarmıştı. Sabine'in ona karşı yükümlülüğü, sihir arayışı için tehlikeli bir bilinmeze doğru yürümek anlamına gelse bile, onun dediklerini yapmaktı. Blackwood'un onu korumayacağını söylediğimde haklı olduğumu bilmek beni daha iyi hissettirmiyordu.

"O düşündüğüm adam değilmiş." Sabine parmak uçlarıyla gözlerinin kenarını sildi. "Onunla evlendiğimde gördüğüm bu değildi."

Sabine'in sözlerini onaylayarak başımı salladım. "Bu maceraya başladığımızda her şeyin sabit olmadığını bana kendin söylemiştin."

Ayçiçeği kapı aralığında kaldı, varlığı Sabine'in gördüklerini daha derinlemesine incelememi engelledi.

"Dün gece kendimi çok kötü hissettim. Diana, lütfen, geri dönmek ve seninle çalışmak istiyorum."

Yüzünü dikkatle inceledim, herhangi bir aldatma belirtisi aradım ama göremedim. Aklını okuyamadığım için söylediklerine güvenmek zorundaydım.

"Araştırmamızı finanse etmeye devam etmeyi kabul etti mi?" Onunla çalışma konusundaki çekincelerime rağmen, bunun karar verici faktör olacağına karar verdim. Blackwood onu finansal olarak desteklemeye devam ederse, Sabine kalabilirdi. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, onun parasına ondan daha çok ihtiyacım vardı.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Yaralı gururum konuşuyordu. Ben o kadar paralı asker değildim. İçten içe arkadaşımı kaybetmek istemiyordum. Ona karşı hissettiğim öfkeye rağmen, arkadaş olmuştuk.

Sabine kocasına itaat etmeye zorlanan ilk kadın değildi. Belki bir gün Sabine ondan kurtulabilirdi ama bugün o gün değildi. Onu terk edemezdim. Blackwood'dan daha iyi biri olamazdım.

"Evet," dedi Sabine. "Bana bir harçlık bağladı. Ve eğer Cehennem Geçidi'ni bulursak, New York'a birinci sınıf bilet alacağını söyledi."

Blackwood'un bu kadar cömert davranacağına bir an bile inanmamıştım ama parasını almaya hazırdım. Emin olamadığım şey Sabine'di.

"Tanıştığımız ilk andan itibaren bana yalan söyledin. Şimdi de yalan söylemediğini nereden bileyim?"

"Çünkü bende bu var." Sabine çantasından küçük deri bir kitap çıkardı ve bana uzattı.

Kapağı yıpranmış, koyu kahverengi deriden yapılmıştı ve uzun yıllar kullanıldığını gösteren yumuşak bir patinaya sahipti. İç sayfalar yaşlılıktan sararmış, orijinal harflerden tanıdığım, tanıdık, sık siyah bir yazıyla kaplanmıştı. "Thomas Randall'ın günlüğü. Nereden buldun onu?"

Sabine gözlerini devirerek, "Kahve yapmak o kadar uzun sürmez," dedi. Bunu Paul'ün evinden çaldığı anlamına aldım. Evdeki onca antika arasında bunu nasıl bu kadar kolay bulduğunu merak ettim. Blackwood'un parası ve onun günlüğü teklif etmesi hayal kırıklığımı gidermeye yetmişti.

Şakaklarımı ovuşturarak iç çektim. "Pekâlâ Sabine. Geri dönebilirsin. Ama bu sefer daha fazla yalan yok. Eğer bunu atlatacaksak birbirimize güvenmemiz gerek."

Sabine başını salladı, yüz hatları rahatlamıştı. "Teşekkür ederim Diana. Buna pişman olmayacaksın."

CHAPTER G

SABINE VE BEN bir hafta önce bırakıldığımız otobüs durağında bekledik. Beklenti, önümüzdeki buluşmayla ilgili endişeyle karışmıştı. Charlie'nin Bellingham'a gelişi, Morgan ailesini anlamak ve Cehennem Kapısı'nı bulmak için katalizör olmasını umduğum şeyi işaret ediyordu.

Otobüs nihayet durduğunda kapılar açıldı ve yakışıklı bir genç adam ortaya çıktı. Charlie aşağı indi, uzun boyu ve rahat tavırları hemen dikkatimi çekti. Merak ve heyecan karışımıyla parlayan gözleri benimkilerle buluştu ve onda daha derin bir şeyler sezdim. Gölge Dünya'nın zayıf bir dokunuşu ona yapışmıştı. Bundan mı yoksa güç ve hevesin ilgi çekici karışımından mı bilinmez, kendimi beklenmedik bir şekilde ona çekilmiş buldum.

Kendimizi tanıttık ve onu yakındaki bir kafeye götürdük. Yemeğimizi yedikten sonra, bir ilk buluşmanın beklenen ve sıradan küçük sohbetini paylaştığımız sırada, Charlie kendisi hakkında açılmaya başladı.

Charlie kahvesini yavaşça karıştırırken, "Bellingham'a geri dönmek için her zaman bir çekim hissettim," diye itiraf etti. "Annem pek mutlu değil. Bana Bellingham'a gitmek için

bir nedeni vardı ama bundan fazlasını söylemedi. Çocukken hep babamı merak ederdim ama o ne babamdan ne de ailesinden bahsederdi. Bir keresinde ağzından kaçırdı ve tıpatıp ona benzediğimi söyledi. Günlerce ağladı. Onunla fısıltılar hakkında hiç konuşamadım-"

"Fısıltılar mı?" diye sordum.

"Evet, benim gerçek bir baş belası olduğumu düşüneceksin." Kabinin kendi tarafına doğru yayılırken gülümsemesi içtendi ve bulaşıcıydı. "Ama bir şeyler duyuyorum. Bazen onları görüyorum bile, ama çoğunlukla sadece duyuyorum."

"Ne tür şeyler?"

Söylemek istediği daha çok şey vardı. Dikkatliydi, sanki bizi ürkütmek istemiyordu. Sabine'le bakiştık ama döndüğünden beri daha çekingendi. Artık kesinlikle benim önderlik etmeme izin veriyordu. Blackwood ona bir şey söylemiş olmalıydı ki bu kadar içine kapanmıştı.

"Sabine ve ben alışılmadık şeyler konusunda oldukça deneyimliyiz," dedim onu cevap vermeye zorlayarak. "Bize güvenebilirsiniz."

"Çoğunlukla insanlar," dedi, dikkati masamızın ötesindeki kafede başka bir alana kaydı. Bakışları tekrar bize kaydı, gülümsemesi kısa bir süreliğine kayboldu. "Ölü insanlar."

"Ölü insanlar mı?" Ağzım bir karış açık, onun beklenmedik sözlerini anlamaya çalışarak sordum. Ölülerle bir konuşmacı.

Amerika'da geçirdiğim birkaç hafta boyunca Gölge Dünya'ya dair İngiltere'de yıllardır karşılaşmadığım kadar çok şeyle karşılaşmıştım ama bu hayal ettiğimin de ötesindeydi. Zihnim hızla çalışıyor, içimde doyumsuz bir merak kabarıyordu. Otobüsten ilk indiğinde üzerinde gördüğüm ve şimdi bile ona yapışmış olan zayıf parıltıyı açıklıyordu.

Sabine'in yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Elijah'la karşılaştığımızdan beri Gölge Dünya'ya olan hevesi oldukça azalmıştı. Bildiğim kadarıyla

Elijah'la tanıştığından beri başka bir imgelem görmediğini ve benimle bu konuda konuşmadığını biliyordu.

"Evet, sana söylediğim gibi, kafadan çatlak, ha?" Charlie sigarasından uzun bir nefes çekti. Bir paketi çoktan bitirmişti ve benimkini de bitirmeye çalışıyordu.

"Hayır, hiç de değil," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Sorum bir şüphe değildi. Ölü insanlar gördüğünden şüphe etmiyorum. Eğer bana öyle olduğunu söylersen, sana inanırım. Bu hep böyle miydi?"

"Ergenliğe girdiğimde her şey çığırından çıktı. İlk başlarda sadece o garip şeyler vardı -sesi bozuk bir radyo gibi çatlıyordu, saçlarım klozetimde filizleniyordu-" Ayrıntılara girmeden önce kendini durdurdu. "Kusura bakmayın hanımlar, tüm vaktinizi erkeklerle geçirdiğinizde ağzınızdan kaçırıyor. Her neyse, ilk başta aklımı kaçırdığımı düşündüm. Ama sonra gerçek olduklarını fark ettim, ya da hayaletlerin olabileceği kadar gerçek. Birden ortaya çıkıyorlardı, etrafta dolanıp benimle konuşmaya çalışıyorlardı. Tam bir yolculuktu. Buna alışmam biraz zaman aldı ama artık günlük hayatın bir parçası. Köşedeki yaşlı adam gibi. Garsonun onu fark edip kahvesini doldurmasını sağlamaya çalışıyor. Başta garip geliyor ama uyum sağlıyorsun."

Sabine, Charlie'nin başıyla işaret ettiği köşeye baktı. "Ben kimseyi göremiyorum." "Evet, orada oturmuş işini yapıyor. Çoğu rahatsız edici değildir. Sadece hayalet şeyleri yaparlar. En kötüsü de ne? Ben Vietnam'dayken onlar da oradaydı. Her yerdeydiler. Her zaman. İlk kez başladığımda

Onları gördüm, binlercesini. Neredeyse aklımı kaybediyordum." "Seni eve göndermediler mi?"

"Beni bir değerlendirmeye aldılar, iyi olduğumu söylediler ve geri gönderdiler." Bakışları tekrar uzaklaştı ve neyi ya da kimi gördüğünü merak ettim. "Eğer çocuklar olmasaydı, eve asla dönemezdim."

Konuyu değiştirmenin zamanı gelmiş gibi görünüyordu. "Paul amcan seninle tanışacağı için çok heyecanlı. Eğer kendini iyi hissediyorsan bu öğleden sonra gideriz diye düşündüm."

"Annem onun tam bir baş belası olduğunu söyledi. Sadece kendini düşünürmüş. Ona hasta olduğunu ve ölmek üzere olduğunu söylediğimde, artık zamanının geldiğini söyledi." Son sigarasını da söndürdü ve kabinde dönüp bana baktı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence o senin amcan-"

"Hayır, onun hakkında ne düşünüyorsun? Onun kim olduğunu biliyorum, ama bilmek istediğim senin onun hakkında ne düşündüğün ve hissettiğin. Ailesini bulmak isteyen, ölmek üzere olan bir adam mı, yoksa annemin söylediği gibi kötü bir pislik mi?"

"O hasta ve ölüyor. Her şey sana miras kalabilir-" Sabine söylemeye başladı ama Charlie onun sözünü kesti.

Bana doğru başını salladı, ağzının köşesi kıvrıldı. "Diana'nın ne dediğini duymak istiyorum."

Charlie'nin sorusuna cevap vermek için düşüncelerimi toparlarken, içimi bir belirsizlik duygusunun kaplamasına engel olamadım. Charlie'ye yalan söylemek, Paul'e olmadığı biriymiş gibi davranmak istemiyordum. Dışarıdan bakıldığında, kaybettiği ailesiyle yeniden bağ kurmaya çalışan bir adam gibi görünüyordu. İnsanların her zaman göründükleri gibi olmadıklarını bilecek kadar çok şey görmüştüm. Paul de bir istisna değildi. Kendime karşı dürüst olursam, ben de değildim.

"Duygularımı incitmeyeceksin," dedi Charlie. "Bana doğruyu söyle. Bunu kaldıracabilirim."

Sabine'in bakışlarının da üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, sanki teredd tlerimin ardındaki düşünceleri görebiliyordu.

Charlie'yi Paul ile yeniden bir araya getirirken, amacım tamamen fedak rlık değildi.  kisinin yeniden bir araya gelmesi ve eski günlerin bir kısmını geri kazanması güzeldi.

Yıllar içinde kaybettikleri zamanı telafi etmek istiyordum ama beni harekete geçiren Morgan aile arşivlerinin vaadiydi. Kendi nedenlerimi itiraf etmeden dürüstçe cevap veremezdim.

"Bu iki şeyin birbirini dışladığını sanmıyorum," dedim. "Amcanla daha geçen hafta tanıştım. Senden bahsederken gözlerinde bir umut ışığı gördüm - belki, sadece belki, her şeyin farklı olabileceğine ve olabileceğine dair bir umut. Onu annenin iddia ettiği gibi biri olduğunu düşünüp düşünmediğimi söyleyecek kadar iyi tanımıyorum ama uzun zamandır hasta ve evinde yalnız."

Sabine beni masanın altından tekmeledi. Cevabım hoşuna gitmemişti, çünkü Paul'ü parlatmamıştım. O da Morgan belgelerini istiyordu, özellikle de Hellgate'i bulmazsa kocasının onu Bellingham'da terk edeceği anlaşıldığından beri. Morgan'ların yeniden bir araya gelmesini tehdit eden her şey onun planlarını tehlikeye atıyordu.

Charlie cebinden bir tomar para çıkarıp garsona vermesi için masaya atarken, "Yeterince makul," dedi. "Gidip onunla tanışalım o zaman."

CHARLIE, Paul'ün evine kadar bütün yürüyüş boyunca konuştu. Hareketli hikaye anlatımıyla bizi eğlendirdi. Kahkahası bulaşıcıydı, ağaçların arasında yankılanan derin ve içten bir sestti. "Vietnam'daydım," diye başladı, eliyle çılgınca bir hareket yaparak, "arkadaşım Omaha ile bir siperde oturuyorduk. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve iliklerimize kadar ıslanmıştık. Iowa bana baktı, çok ciddiye ve dedi ki, 'Charlie, hiç balık çiftliği kurmayı düşündün mü? Çünkü yemin ederim, yolu yarılacak bile.'"

Sabine kıkırdarak başını salladı. "Buna inanmıyorum," diye dalga geçerek onu şakacı bir şekilde dürttü.

Charlie, sanki onu derinden yaralamış gibi elini kalbinin üzerine koyarak sahte bir acı ifadesiyle karşılık verdi. İflah olmaz bir çapkındı.

Sabine uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden atarak güldü.

"O evli," dedim, Sabine'e fazla bağlanmaması konusunda onu uyarmak için yanına eğilerek.

"İlgilendiğim o değil," diye göz kırparak cevap verdi.

Adımlarım duraksadı.

"Sen iyi misin?" Sabine, gerekirse bana yardım etmek için uzanarak sordu. "İyiyim, teşekkür ederim. Sadece kaldırımda bir çatlak vardı."

Bana kolunu uzattı. "Bu mükemmel pürüzsüzlükteki yepyeni kaldırımda bileğini kırmanı istemem."

Kolumu onun koluna attım, yanaklarımın sıcaktan kızardığının farkındaydım.

Her biri hayal kırıklığıyla sonuçlanan geçmiş sevgililerin anıları su yüzüne çıkmaya başladı. Eski ezoterik tarihe olan tutkusu, final sınavlarında daha yüksek puan almamın ardından beni üniversiteden attırmaya çalıştığında çocukça bir kibri maskeleyen Piers vardı. Edmund, en az yarım düzine bebeğe meraklı olmadığımı anladığı anda vaatleri buharlaşmıştı. Bekaretimi on altı yaşında kaybettiğim profesör, çünkü hangi genç kadının kendinden büyük bir adamla ilgili benzer bir hikâyesi yoktur ki? Hâlâ düzenli olarak düşündüğüm tek erkekler bunlardı. Her ilişki bir yara izi bırakmış, her şeyin ne kadar kolay yıkılabileceğini hatırlatmıştı.

Charlie ile farklı hissediyordum. Daha da önemlisi, belki de onun farklı olmasını istiyordum. Ve uzun zamandır böyle bir şey istememiştim.

Her şeyi daha hafif, daha az ürkütücü gösteren bir tarzı vardı. Bu bir hediyeydi. Londra'da bile protestolar, çatışmayla ilgili gece haberleri ve sonu yokmuş gibi görünen bir savaşta savaşmak için evlerinden uzaklara gönderilen genç adamların hikayeleri vardı. Her şey çok uzakta, sanki başka bir yerde oluyormuş gibi geliyordu.

gezegeni. Şimdi Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğum için bunun ağırlığı gerçektir. Mizahla süslediği aptalca hikâyelerinin yaşadığı dehşeti maskeleyişini biliyordum - büyüğü yüzünden daha da acı verici bir şekilde.

Sokağın sonunda Morgan malikanesi görüldüğünde Charlie'nin adımları yavaşladı.

Vücudunun sertleştiğini hissederek durakladım. "Charlie? İyi misin?"

"Bu o, değil mi? Büyük lacivert olan, değil mi?" Her zamanki neşeli tavrı kayboldu, yerini tam olarak tanımlayamadığım bir huzursuzluk gölgesine bıraktı. Gözleri konağı taradı, karanlık pencerelerde ve tepemizde beliren kulede durdu. O anda onu ormanda gizli tehditlere karşı tarama yapan bir asker gibi gördüm, vücudundaki her kas gerilmişti.

"Ne görüyorsun, Charlie?" Cevabından neredeyse korkarak sordum.

Sabine'le ilk ziyaretimizde evin dış cephesine pek dikkat etmemiştim ama şimdi durup iyice baktım. Çok güzel korunmuş bir Queen Anne eviydi, ihtişamı heybetli ve büyüleyiciydi. Karmaşık ahşap işçiliği ve geniş, etrafı saran bir sundurma evi süslüyordu. Her üçgende karmaşık desenlerde dekoratif ahşap kiremitler vardı ve en yüksek tepede pırıl pırıl bakır bir rüzgar gülü bulunuyordu. Sol köşeden bir kule yükselirken, süslü bir şekilde kesilmiş pencereler çok sayıda ve çeşitliydi, bunlara parlak bir dokunuş katan birkaç vitray panel de dahildi. Bloktaki diğer büyük evler gibi tamamen normal görünüyordu.

"Çok fazla ... var." Charlie mırıldandı, sesi kesildi. "Ne oldu, Charlie?" Ona bir adım daha yaklaşarak sordum.

"Hayaletler," diye nefes aldı.

O kadar çok hayaletle karşılaştığı savaş deneyiminden sonra, atalarının evindeki hayaletlerden bu kadar rahatsız olması garip görünüyordu.

Evde. Ona baskı yapmadım.

Paul bizi karşılamak için ortaya çıktı. Bizi ön pencereden izlemiş olmalıydı. Mümkünse, onu son gördüğümde daha kötü görünüyordu. Cildi neredeyse yarı saydamdı. Keskin elmacık kemikleri boyunca uzanan mavi damarların oluşturduğu örümcekleri görebiliyordum. Şimdi çökük ve çukur görünen gözlerinin altında koyu gölgeler birikmişti. Zamanı hızla sona eriyordu.

Charlie'nin sıkıntısı daha da arttı. Geri çekildi, gözleri korku ve inançsızlığın karışımıyla Paul'e sabitlendi. "İçinde bir şey var... Yapamam," diye kekeleyerek geri çekildi. "Oraya giremem."

"Sabine, lütfen gidip Paul'le konuşur musun?" "Ne söylemeliyim?"

"Çok da önemli değil," diye dalgınca onu işaret ettim, dikkatim tamamen Charlie'deydi. "Ona yeğenin bunalmış olduğunu söyle. Savaştan yeni döndü ve zor zamanlar geçiriyor." Hareket ederek kendimi Charlie ile evin arasında konumlandırımdı. Arkamda Sabine'in Paul ile konuştuğunu duydum.

"Diana, oraya giremem."

"Sorun değil Charlie, girmek zorunda değilsin. Kimse seni zorlamayacak." Koluna uzandım, hafifçe dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştım. Bronzlaşmış teni soğuk ve nemliydi.

"Çok özür dilerim. . ." Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve sokağa doğru kaçtı.

O gidene kadar izledim, sonra eve geri döndüm.

Verandaya çıktığımda Paul beni selamlayarak, "Bu talihsiz bir olay," dedi. Bastonuna ağır bir şekilde yaslanmıştı, dikkati Charlie'nin dönüp kaybolduğu sokağın köşesindeydi. Her ne kadar göremesem de

Charlie'yi bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu hayal etmemeye çalıştım.
"Kafasında bir hasar var mı?"

"Hayır, Vietnam'dan döneli bir yıldan az oldu." Charlie'nin büyücü yeteneklerini açığa vurmadan sunabileceğim en makul açıklama bu gibi görünüyordu. "Ama o burada, kasabada."

"Gerçekten de öyle. Yeğenimi eve getirdiğin için ödülünü şimdi hak ettiğini düşünüyorsun sanırım?" Ben cevap vermeden Paul alay etti. "Onu bu gece akşam yemeği için geri getir; aksi takdirde benden hiçbir şey alamazsın."

BÖLÜM 10

"CHARLIE, İYİ MISIN?" Otelinin kapısının önünde durup kapıyı çaldım. Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki şehri terk etmiş olabileceğinden korktum. Thomas'ın günlüğünü incelemek için Sabine'i komün evinde bırakmış, sonra da bir taksiye atlayıp yol kenarındaki otele gitmiştim.

Charlie kapıyı açtığında tedirgindi, hareketleri sarsıntılı ve savunmacıydı. Elbise gömleği gitmiş, yerine vücuduna yapışan düz bir fanila gelmişti. Karmaşık ve kalın bir kaplan dövmesi kolunun üst kısmını ve omzunu sarıyordu. Otobüsten ilk indiğinde üzerinde gördüğüm soluk parıltı, şimdi eskisinden daha parlak, ruhani ve unutulmaz bir şekilde teninde dans ediyordu. Büyü, omzundaki kaplanın bir an için canlı görünmesini sağladı. Sessiz bir davetle kapıyı aralık bırakarak arkasını döndü.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Oda bir mağara gibiydi, baskıcı karanlık bizi sarıyordu. Sıkıca çekilmiş perdeler öğleden sonraki gün ışığını kapatıyordu. Banyodan sızan tek bir ışık huzmesi uzun, ürkütücü gölgeler oluşturunuyordu.

Masanın üzerinde Charlie'nin eşyaları düzgünce dizilmişti. Yıpranmış ama bakımlı askeri sırt çantası açık duruyordu ve içindekiler titizlikle düzenlenmişti. Giysileri özenle katlanmış, her bir parça yerli yerinde duruyordu. Kıyafetlerinin yanındaki yığında enerji barları, katlanabilir bir çakı, bir paket sigara ve The Godfather'ın kulakları çınlamış bir kopyası vardı.

Yataklar yapılmıştı, ikisi de tertemizdi. Bu hassasiyet çocukluğum için bir nostalji acısı getirdi. Babam yataklarımızı aynı şekilde yapmamız için ısrar ederdi, her köşesi sıkı, her çarşafı pürüzsüz. Askeri köşeler derdi, hiçbir zaman tam olarak kurtulamadığım bir disiplin ve Philip'in isyan ettiği pek çok şeyden biri.

"Üzgünüm Günışığı, yapamadım," dedi Charlie, sesi sessizliği bozarak. Bir elini saçlarında gezdirdi, bu hareket hem yorgun hem de huzursuzdu. "Sadece oraya giremedim."

"Bana ne gördüğünü anlat." Yatağın kenarına geçtim, o odada volta atarken gözlerim ondan hiç ayrılmadı. Halıda bir delik açacak kadar kararlı görünüyordu.

"Hayaletler," dedi tereddüt etmeden. "Her yerde. Sadece bir ya da iki değil. Eski bir evde bunu beklerdim, biliyor musun? Ama hayatta olsalardı, ayakta duracak yer kalmazdı. O evde tıkiş tıkişlar. Hepsi onları serbest bırakmam için bana yalvarıyor. Annem haklıymış. Babamın ailesi lanetli."

Bunun onun için ne kadar korkutucu olduğunu hayal bile edemezdin. Orada bulunduğum gece, hayalet kalabalığından habersiz o odalardan geçmiştim. Kimdi bu hayaletler? Morgan ailesinin ataları mı, geçmişteki bir trajedinin kurbanları mı?

"Geri dönmek zorunda değilsin." Morgan belgelerine erişimimi kaybetmek anlamına gelse de ciddiye dim. Onun iyiliğı daha önemliydi. O belgeler onun acı çekmesine değmezdi. Onun için başka bir yol bulacaktım.

Cehennem Geçidi'ni bulup Elijah'ın icabına bakabiliriz. Ya da belki Sabine haklıydı ve sadece kaçabilirdik.

Charlie içi boş bir sesle kıkırdadı. "Evet, öyle sayılırım, değil mi?" Bana baktığında kaşları yukarı kalktı. Sigara paketiyle oynuyordu, bir tane isteyip istememekte kararsızdı.

"Hayır, istemiyorsun. Sana eve gitmen için bir bilet alacağız," dedim, sözlerime inandırıcılık katmaya çalışarak. Ama gerçek şu ki, bunu nasıl başaracağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Para tükenmek üzereydi. Oteline giden taksi ucuz değildi ve Paul Charlie'nin kaçışını finanse edecek gibi görünmüyordu. "Paul'ün yaşayan başka akrabası yok. Paul öldükten sonra, her zaman yarışabilirsin."

Charlie omuz silkerek, "Ben paradan bahsetmiyorum," dedi. "Evet, tabii, anneme çok yardımcı olur. Bu yıllar onun için çok zor geçti. İşini bırakıp hayatının geri kalanının tadını çıkarabilse çok iyi olurdu."

"O zaman ne-?"

"Seni kastetmiştim. Çekip gider miydin? Morgan gazetelerinden mi? Hellgate'ten?"

"Nereden biliyordun?"

Sırıttı, gözlerine tam olarak ulaşmayan orantısız, yorgun bir gülümseme. "Günüşığı, ölümler her şeyi görür."

Odanın etrafına bakındım, hayal gücüm çılgına dönmüştü.

Görünmeyen gözlerin bizi izlediği, hayalet varlıkların konuşmalarımıza - benim konuşmalarıma- kulak misafiri olduğu düşüncesi içimi ürpertti. Şimdi burada, bu küçük, karanlık odaya dolmuşlar mıydı? Hayaletlerin Morgan gazetelerine olan ilgimi bildikleri, benimle ilgili sırları fısıldıyor olabilecekleri düşüncesi tedirgin ediciydi. Kendimi savunmasız hissediyordum.

"Hey, sorun yok Diana. Seni korkutmak istememişim. Sadece izliyorlar." Charlie'nin bakışları yumuşadı. "Zarar vermek istemiyorlar."

"Biraz rahatla, Charlie." Hayaletler zarar vermek istemeyebilirdi ama bilgileri, sessiz gözlemleri rahatsız ediciydi - bizim dünyamızla onların arasındaki ince perdeyi sürekli hatırlatıyorlardı.

"Seni dışarı çıkaracağım. Sadece bir telefon etmem gerekiyor." Philip'i aramam gerekecekti. En son konuştuğumuzda, ona bir daha asla ulaşmayacağıma yemin etmiştim. Ama Charlie'yi kurtarmak için aramayı ben yapacaktım. Bu benim sorumluluğumdu; ben olmasaydım Charlie Bellingham'a gelemezdi. Ayağa kalkmaya başladım, zihnimde kardeşim için nasıl bir masal uyduracağımı tasarlıyordum. Yardım edecekti ama bunun bir bedeli olacaktı. "Chicago'ya geri dön ve tüm bu olanları unut."

Zihnimi olasılıklarla çalkalanırken Charlie ellerimi tuttu, çaresiz ve güçlü tutuşuyla beni oturmam için geri çekti. Önümde çömeldi, gözleri benimkileri arıyordu. "Ya tüm bunları unutmak istemiyorsam?"

"Bu bir an, Charlie." Ellerimi onunkilerden çekip kucağımda birleştirdim. Ona dokunduğum anda aramızda hissettiğim kıvılcımları itiraf etmek zorunda kalacaktım. Çözülürdüm.

Hâlâ çömelmiş vaziyette vücudunu dizlerimin arasına kaydırdı, ellerini iki yanıma koyarak kaçmama fırsat vermeden beni içine hapsetti. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar yükseldi. Tenime değen ılık nefesi kollarımda tüylerimi diken diken etti.

Zihnimi bunun berbat bir fikir olduğuna dair sebeplerle dolup taşıyordu ama bakışlarının yoğunluğunu ve aramızdaki dile gelmeyen özlemi görmezden gelmek imkânsızdı.

Yavaşça dudakları dudaklarıma değdi, önce çekingen davrandı, sonra kendimi o ana teslim ederken buldum. Bir erkeğe bu kadar yakın olmayalı - olmak istemeyeli- uzun zaman olmuştu.

"Senin içinde kendimi kaybedebilirim," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.
"Bir vaha gibisin. Durgun ve sessiz. Sana asılan hayaletler yok."

Sözleri merak uyandırıcıydı ama açıklama isteyemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Dünya yok oldu, geriye sadece öpücüğünün hissi kaldı, yumuşak ama talepkâr, şüphelerimi kovalayan bir sıcaklıkla doldurdu beni - sadece o kısacık an için.

Peki ya o an kaybolduğunda? Tüm düşüncelerim ve korkularıyla baş başa kalmıştım. Biz öpüşürken, zihnim dönmeye devam etti.

Bu bir andan fazla olamazdı. Hiçbir zaman. Sahip olduğumuz tek şey bu odaydı. Onu terk ettiğimizde, başka hiçbir şey olamazdı. Bundan daha fazlası olabilir miydi? Benden önce pek çok kadının başına geldiği gibi kendimi kaybetmekten korkuyordum.

Pratik nedenler de beni geri tutuyordu. Paul beni yeğenini bulmam için tutmuştu ve Charlie'yle yattığımı öğrenirse kariyerimi mahvedebilirdi. Kadınlar için gerçek özgürlük zordu. Fısıltılar ve yargılar, kazanmak için çok çalıştığım saygıyı kolayca baltalayabilirdi. Yıllar önce Piers ile ilişkim bittikten sonra üniversitedeki yerimi korumak için birbiri ardına savaşlar vermiştim. Suçlamalar akademik çalışmalarımı neredeyse yok edecek kadar dikkatimi dağıtmıştı. Mesleki dürüstlüğü her şey demekti. Kişisel bütünlüğüme gelince, Charlie'yi Bellingham'da tutmak için bedenimi kullanmak çıkarıcı ve yanlış olurdu. Ve diğer tüm nedenlerin ötesinde, istenmeyen bir hamilelik riski vardı ki bunun üzerinde daha fazla düşünmeye gerek yoktu.

Bunların hiçbirini, ne kadar çekici bulursam bulayım, hiç tanımadığım bir adamla tek gecelik bir ilişkiye değmezdi.

"Bunu yapamam," dedim, hızla atan kalbini hissedemeyeceğim bir boşluk yaratmak için göğsüne bastırarak. Alnını benimkine yasladı. I

Onu bulduğum kadar çabuk kaybetmek istemiyordum ama elimde de tutamazdım. "Tehlikede olan çok şey var."

Kıkırdadı. "Her zaman çok pratiksin."

"Öyle olmak zorundayım," dedim, öfkem yükselmeye başlamıştı. "Sen bir erkeksin. Böyle şeyler hakkında düşünmek zorunda değilsin; sadece karar verebilirsin-"

"Şşşt." Charlie dudaklarını alnıma bastırdı. Eli saçlarımı okşamak için yukarı çıktı. "Zamanımız var, Günişğim. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet, gidiyorsun. Eve gidiyorsun."

"Hayır, kalıyorum."

"Hayır, çoktan karar verdik. Eve, Chicago'ya gidiyorsun."

"Hayatımla ilgili kendi kararlarımı veremeyeceğimi mi söylüyorsun? Tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi, Sunshine?"

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Haksız değildi. Onun yerine, "Neden eve gitmiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü sen buradasın."

"Bu hiç mantıklı değil, Charlie. Beni tanımıyorsun."

"Hadi ama. Hayatımın son yılını ormanda geçirdim. Hayat kısa. Seni bulur bulmaz gitmene izin vermeyeceğim." Charlie bana sırtıttı. "Ayrıca Omaha senin gitmene izin verirsem gerçek bir aptal olacağımı söyledi."

"Omaha, Vietnam'daki arkadaşın mı?" İlk başta Omaha'nın benim hakkımda nasıl bir fikre sahip olabileceğine anlam verememiştim ama sonra anladım. "Eve dönmeyi başaramadı, değil mi?"

"Hayır."

Sanki hayaleti gerçekten görebilecekmişim gibi odaya göz gezdirdim.

"Şimdi burada mı?"

"Hayır, dışarıda, ne olur ne olmaz diye... bilirsin..." Charlie'nin gözleri muziplikle parlıyordu. "Bizi yalnız bırakmak istedi."

"Çok kibar biri."

"Pek sayılmaz, ama önümüzdeki elli yıl boyunca konuşacak birini istiyorsa, beni yalnız bırakması gerektiğini biliyor. Hey," Charlie'nin parmak uçları çeneme yerleşti ve yüzümü Omaha'nın durduğunu hayal ettiğim kapıdan uzağa, ona doğru çevirdi. "Gözler üzerimde. Söylesene, Morgan belgeleri neden bu kadar önemli?"

"Sabine ve ben bir kalıntı arıyoruz." Ona yalan söylemek için bir neden göremedim, özellikle de zaten biliyorken, ona buraya nasıl geldiğimizi ve Cehennem Kapısı'nı arayışımızı anlattım. Elijah'la ilgili her şeyi ve kutsal emaneti bulmak için pazarlık ettiğim sürenin dolmakta olduğunu söylemedim. Bu biraz fazla gibi görünüyordu ve onun gelişinden önce olduğu için bilmeyeceğini düşündüm. İhtiyacım olan son şey Charlie'nin romantik bir beyaz şövalye jestine kalkışmasıydı, ki bilse bunu yapacağını hissediyordum. Bana, bildiği takdirde tüm sorunlarımı çözmek isteyecek bir adam gibi görünmüştü.

Sözlerimi bitirdiğimde ıslık çaldı. "Hellgate, ha? Ne yani, sence cehenneme mi çıkıyor?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedim, onun elinde tuttuğum elime bakarak. Başparmağı avucumdaki boş desenleri takip ediyordu. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, onun dokunuşuyla tüm yumuşak yerlerim karıncalanıyor, kendimi liseli bir kız gibi hissediyordum. Aptal kadın. "Madenciler böyle derdi."

"Ve amcamla ve evdeki tüm hayaletlerle iyi geçinmemi istiyorsun, böylece sana kağıtları verecek, böylece onu bulabilirsin?" Omuzlarımız birbirine değecek şekilde yanımdaki yatağa yerleşti ve elime uzandı.

"Hayır, hiçbir şey yapmana gerek yok Charlie. Bu güvenli değil."

"Günüşiği, hiçbir şey asla güvenli değildir ve bu yüzden yaşamayı bırakamayız."

Konuştuğum neredeyse her hayaletin bana ne söylediğini biliyor musun?"

"Neyi?"

"Daha fazla yaşamayı dilediklerini. Korkmak yerine hayal ettikleri şeyleri yapmış olmayı." Charlie elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimin her birini hafifçe öptü. Elim ters çevirdi ve dudaklarını avucumun ortasına bastırdı. "Tek bir hayatımız var, Günışığı. Onu yaşamaktan korkma."

Birinin bana böyle dokunmasına izin vermeyeli ne kadar olmuştu? Çok uzun zaman. Kendimi açmaktan o kadar korkuyordum ki. Belki de artık korkmama gerek yoktu.

"Biliyorsun," dedim ona doğru uzanarak. "Hiç ile her şey arasında pek çok olasılık vardır."

BİR SÜRE SONRA, kolunu omzuma atmış, göğsüne rahatça yaslanmış yatarken, ilk geldiğimde söylediği bir şeyi düşünmeden edemiyordum. "Paul'un evindeki hayaletler, onları serbest bırakman için sana yalvarıyorlardı. Ne demek istiyorsun?"

"Kapanı"

kısıldılar." "Nasıl?"

"Hayaletler nereye giderlerse gitsinler, yollarına devam ederler." Ben daha açık sorumu soramadan, "Neresi olduğunu bilmiyorum, Günışığı. Gidene kadar onlar da bilmiyor. Ve bir kez gittiler mi, gitmişlerdir. Kalmak onlar için normal değil."

Charlie'nin anlatışına bakılırsa, ikinci bir tür ölüme benziyordu. Sadece farklı bir aleme geçişle ulaşılabilecek gizemli bir varış noktası. Bu da ilk ölümü bir tür geçiş gibi gösteriyordu. Belki de bir kelebek gibi?

Ona soracak o kadar çok sorum vardı ki. Kucağından kayarak ayrıldım ve başucu lambasını yaktım. Güneş bir süre önce batmıştı. Dikkat etmemiştim ama saatin geçliğini hissedebiliyordum. Kısa bir süre Sabine'in Ayçiçeği'yle birlikte evde olduğunu düşündüm.

Yatağın üzerine eğilerek, düştüğü yerden çantamı bulmaya çalıştım. Defterimi ve kalemimi çıkarıp boş bir sayfaya öfkeyle notlarımı yazdım. Charlie'nin söylediği hiçbir şeyi ya da ona sormam gereken soruları unutmak istemiyordum.

"Ve bunlar, evdekiler, yollarına devam etmediler mi?" Konuşmamız için notlarımı toparladıktan sonra sordum. "Omaha gibi mi?"

"Sanırım bu sarılmamızın bittiği anlamına geliyor." Charlie bana gülerek sigara paketine uzandı. Bir tanesini yakıp yatak başlığına yaslandı ve tavana duman halkaları üfledi. "Hayır, Omaha gibi değil." Bakışları yan taraftaki küçük masaya doğru kaydı.

"O şimdi burada mı?" Neredeyse çıplak olan bedenimi hayaletten korumak için çarşafı çekiştirdim, bir yandan da aptalca görünüyordu.

"Adını duyunca geri geldi. Merak etme, bakmıyor."

Benim de Omaha'ya soracak çok sorum vardı ama odaklanmam gerekiyordu. Her seferinde bir gizem. "Omaha gibi değilse, ne gibi?"

"Bazen öldüğünü bilmeyen insanlar vardır. Omaha öldüğünü biliyor, sadece gitmiyor." Charlie'nin bunu söyleme şekli bana sanki geçmişte ikisi arasında bir tartışma yaşanmış gibi geldi. "Paul'ün evindekiler kapana kısıldılar. Bir şekilde sıkışmışlar. Bir şey onları orada tutuyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Omaha da görmedi."

"Geri dönmeyeceğiz."

"Etraflarında benim gibi biri olmadıkça hayaletler size zarar veremez."

"Senin gibi mi?"

"Evet, bir gölge şaman. Vietnamca *đồng bóng* kelimesinden bulabildiğim en yakın çeviri bu. Orada bana böyle diyorlardı. Ölümle karmaşık bir ilişkileri var. Buradaki, Amerika'daki gibi değil."

"Gölge şaman." Kulağa benim Gölge Dünya teorilerime çok yakın geliyordu. Bu terimi, genellikle uğursuz ve şeytani bir bağlamı ima etmek için kullanılan Yunan türevi büyücüden çok daha fazla sevdim. Karşımdaki bu tatlı adam için bunların hiçbirini hayal edemiyordum. İlk kez, Doğu Kültürel Antropolojisi konusundaki araştırma ve anlayış eksikliğimin bir zayıflık olduğunu hissettim. Burada, batı kıyısında, Asya da Avrupa kadar etkiliydi.

Eğer hayaletler hayatlarımızın gölgeleriye, Heathmore Evi Görüngüsü üzerine yaptığım araştırmayı önemli ölçüde etkileyecekti. Charlie'nin bana anlattıklarını kaydetmek ve düşüncelerimi kaybetmeden önce mümkün olduğunca çabuk kâğıda dökmek için notlar karaladım ve diyagramlar çizdim.

"Kafandaki çarkların döndüğünü görebiliyorum." Charlie'nin eli çıplak ayak bileğime uzandı.

Beni kendisine doğru çekme çabasını geri teptim. "Paul'ün evindeki hapsolmuş hayaletlerin acı çektiğini ve senin gibi birinin, bir Gölge Şaman'ın onları kontrol edebileceğini söyledin. Bu da demek oluyor ki Bellingham'da onları tuzağa düşüren başka bir gölge şaman var ya da vardı. Bariz cevap Paul. Paul senin amcan olduğuna göre, yeteneklerin sana miras kalmış olabilir mi?"

"Sanırım haklı olabilirsin. Bunu hiç düşünmemiştim."

Daha önce aynı aileden gelen iki yetenekliyi görme fırsatım olmamıştı. Cora'nın bana verdiği bilgilerle, nesilden nesile aktarılan lanetin konuşma yeteneği olup olmadığını merak etmeye başladım.

ölülerle. Kuşkusuz bu Morgan ailesine iş anlaşmalarında önemli bir avantaj sağlayacak, güçlerini ve servetlerini artıracaktı. Soy ağacıyla ilgili notlarıma geri döndüm.

"Hâlâ benimle misin, Günişığı?" Charlie söyledi. "Şu anda milyonlarca kilometre uzakta görünüyorsun."

"Hm? Oh, evet, merak ediyorum da, senin yeteneğini sadece ilk doğan mı yoksa herkes mi miras aldı? Omaha'ya diğer ruhları eve hapseden kişinin Paul olup olmadığını sorabilir misiniz?"

Charlie sessizdi, dikkati odanın karşısındaki masadaydı. Duyamadığım bir şeyler dinliyor, birkaç kez başını sallayıp sigarasını içiyordu. Omaha'yla başka bir konuşma yaptıklarını hissettim. "O bilmiyor ama Paul'de doğru olmayan bir şeyler olduğu konusunda hemfikiriz."

Notanın ortasında durdum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hastalığını kastetmiyorsunuz değil mi?"

"Hayır, orada olmaması gereken fazladan bir gölge var, karmakarışık. Girip çıkıyor ama o değil. Ayrı bir şey. Daha karanlık. Daha yaşlı."

"Bu oldukça rahatsız edici." Ne tarif ediyor olabileceğini düşünerek gölgeyle ilgili tarifini karaladım. "Tarif ettiğin şey bir ele geçirme gibi görünüyor. Bir keresinde buna benzer bir şey görmüştüm. Korkunçtu. Eğer o bir gölge şamanıysa, bu mümkün, değil mi?"

"Omaha geri dönüp bakacağını söylüyor."

"Seni bırakabilir mi?"

"Evet, tabii ki. Bana bağlı değil." Bu da Omaha'nın gitmemeyi tercih etmesiyle ilgili daha önceki yorumunu açıklıyordu.

Charlie'nin son dakikalarda gözlerini diktiği boş sandalyeye bakarak, "Bence gitmemeli," dedim. Omaha'nın ne düşündüğünü bilmiyordum.

Ama onu haberlerde gördüğüm genç Amerikan askerlerine benzer yeşil bir üniforma giymiş olarak hayal ettim. "Eğer Paul bir gölge şamanıysa ve bir hayalet tarafından ele geçirildiyse, Omaha'nın da diğerleri gibi sıkışıp kalma ihtimali var. Bu hayaletlerin senin ailen mi yoksa çok yaklaşan hayaletler mi olduğunu ya da onlara ne yapıyor olabileceğini bilmiyoruz ... ne? Neden bana sırtıyorsun?"

"Onun için endişelenerek gününü, belki de varlığını mahvettin Günışığı. Onu duymalısın, sana bakıp bakıp duruyor." Charlie sigarasını masanın yanındaki boş alana doğru tuttu. "Hey, aklına bir şey gelmesin, Cornfield. O benim kızım ve gitmesine izin vermeyeceğim."

"Az önce ikinizin ne konuştuğunu bilmek istiyorum." "Hiçbir şey, biz sadece-"

"Hayır, Charlie, bana söylemek zorundasın. Eğer burada kalacaksan, bilgi saklayamazsın."

Charlie, Omaha'nın durduğunu hayal ettiğim yere ters ters baktı. "Kahretsin, Günışığı, sanırım şimdi seni benden daha çok seviyor. Kabul ediyor."

"O zaman söyle bana."

"Onları öylece bırakmayacağız. Ne olduğu önemli değil." Sigarasını bitirdi, ucunu kül tablasında söndürdü. Sonra bana uzandı, beni kendine doğru çekti, bacaklarım beline dolandı.

"Onları serbest bırakabilir misin?" Göğsüne yaslanarak sordum. "Bilmiyorum, ama eğer yapabilirsek, yapacağız."

BÖLÜM 11

"NEREDEYDİN?" Sabine'in sesi gergin ve kontrollüydü ama altında bir hayal kırıklığı yatıyordu. Çalışma alanımız olarak belirlediğimiz yemek masasında oturuyordu. Charlie'nin moteline duş almıştım ama üzerimde hâlâ bir önceki gün giydiğim kıyafet vardı.

"Charlie'yle birlikteydim," diye itiraf ettim, bakışlarıyla doğrudan yüzleşerek. Ona herhangi bir özür ya da açıklama borcum yoktu. Moonflower bana bir fincan taze demlenmiş çay ikram etti. Aromatik dem için minnettarlıkla, sıcak fincanı ellerimde tutarak yavaşça yudumladım.

Ayçiçeği yemek odası ile mutfak arasındaki açık kapı aralığında oyalanıyordu. Yaptığımız şeyle ilgilendiği için mi yoksa beni Sabine'in suçlamalarına karşı savunma ihtiyacı hissettiği için mi oyalandığını anlayamadım.

"Görünüşe göre konuşmaktan fazlasını yapmışsın." Sabine'in dudakları inceldi.

Bu bir soru değildi ve onaylamadığı her halinden belliydi. Bunun olacağını biliyordum. Geri dönebileceğini kabul etmiş olmama rağmen

Blackwood'un onu Bellingham'dan uzaklaştırmadaki başarısızlığından beri huysuzdu. Onu suçlayamazdım ama bu durum onunla vakit geçirmeyi daha da zorlaştırıyordu.

"Üç günümüz var," dedim ona Elijah'ın son teslim tarihini hatırlatarak. Cora'yla Kardeşlik hakkında yaptığım konuşmayı ona anlatmış olmama rağmen, Paul'ün evinde hapsolmuş hayaletlerden bahsetmemeye karar verdim. Elijah'la karşılaşmamızdan sonra onu zaten olduğundan daha fazla korkutmak için hiçbir neden yoktu. Evet, aramızda daha fazla yalan olmaması konusunda ısrar etmiştim ama onun günlüğe odaklanmasına ihtiyacım vardı. "Günlükte ne buldun?"

Masaya bir sandalye çektim ve üzerinde çalıştığı kâğıtları görebileceğim şekilde yanına oturdum. Akşam yemeğine daha birkaç saat vardı. Charlie ve ben Paul'un evinde buluşup birlikte içeri girmeye karar vermiştik.

"Çatı katına çıkalım mı?" Sabine sesini alçaltarak sordu, Ayçiçeği'nin bizi duyabileceği bir yerde konuşmamamız gerektiğini ima ediyordu.

"Hayır, bence burada çalışmalıyız. Ayçiçeği bölge hakkında geniş bilgiye sahip. Bize yardımcı olabilir."

Sabine'in bakışları benimkileri gereğinden uzun bir süre tuttuktan sonra isteksizce de olsa başını salladı. "Thomas not tutma konusunda çok titizdi," diye başladı, kalemin ucuyla günlüğün bir sayfasını dikkatle çevirerek. "Cehennem Geçidi madenciler tarafından keşfedildikten sonra fotoğraf çekmek için birçok girişimde bulundu. Hiçbiri gelişmedi. Bunun yerine eskizler yapmış."

Günlüğü bana doğru çevirdi, böylece onun çizim denemelerinin olduğu sayfaları görebildim. Saçma sapan kara delik girdaplarına benziyorlardı.

"Sonra, onu tarif etmeye çalıştı. İlk başta açıklamaları mantıklı, neredeyse bilimseldi. Sonra daha da saçma sapan hale geliyorlar ve" O

Günlüğün son sayfalarından birine döndü ve onu havaya kaldırdı. "Kendin görebilirsin."

beni izliyor beni görüyor beni izliyor beni görüyor beni izliyor beni görüyor
beni izliyor beni görüyor beni izliyor beni görüyor beni izliyor beni görüyor
ts wchng me it ses me ts wchng me it ses me ts wchng me it ses me ts
wchng

ts wcng me ts wcng me ts wcng me tswcng me tswcng me tswcngmetswcng

Aynı altı kelime tekrar tekrar, satır satır, sesli harflerin çoğu eksik olarak bitiyordu. Son satırlar o kadar çarpıtılmıştı ki, orijinal cümlelerin sadece parçaları kalmıştı ve çözülmekte olan bir zihni yansıtıyordu. Sanki bu tek ve tüketen düşünceden kaçamıyormuş gibi çılgınca, paranoyak bir his bıraktı bende.

Yazının sonunda Thomas Randall'ın aklını yitirdiğinden emin oldum.

Charlie'nin ilgisiyle geçen bir öğleden sonranın ardından, gerçeklere dönmek beni ayılttı.

Genç adamın annesine yazdığı ilk mektubu düşündüm. Maceraya ve Charles Morgan'ın verdiği sözlere dair merak ve heyecanla doluydu. Söylenmeye başlamasını okuyunca kendimi biraz kopmuş hissettim.

Farklı deneyimlere sahip farklı bir insan olsaydım, onun ruhsal durumunu 19. yüzyıldaki yaşamın stresi gibi kolayca açıklanabilir ve sıradan başka bir nedene bağlayabilirdim. Bunun yerine, Cehennem Kapısı'nın etkisine bağladım.

Cehennem Kapısı, her ne ise, zihnini ele geçirmiş, onu rahatsız eden dehşetten gerçekliği ayırt edemeyecek hale gelene kadar onu bükmişti.

". . . Cehennem Geçidi keşfedildi ve madencilerin artık madene çalışmasına izin verilmedi." Sabine'in düşüncelerimden habersiz konuşmaya devam ettiğini fark ettim. "Charles One madene giden tüm yolları ve rayları yok ettirdi. Thomas aklını yitirmeden önce defterine bir dizi sembol çizdi -Charles'ın ne aradığını bilenler için madene giden yolu işaretlemek üzere tasarladığı semboller. Cora sana Kardeşliğin gizli bir yerde, karanlık bir güç merkezinde toplandığını mı söyledi? İşte burası. Onu nasıl bulacağız? Bundan eminim."

"Ne tür semboller?"

"Bir tür rün," diye açıkladı Sabine, bir ağacın kenarına oyulmuş detaylı bir çizimi göstererek.

Sembolü inceledim. Mısırlıların yaşam sembolü olan Ankh'ın kendine özgü ilmekli tepesi vardı. Ancak tabanından Kelt Triskele'sini andıran üç spiral kol uzanıyordu. "Mısır ve Kelt sembollerinin bir karışımı gibi görünüyor."

Ayçiçeği odaya girdi. Yanımızda durdu ve sayfadaki taslağa baktı.

"Sanırım bu ikisini birleştirme çabası," dedim, tanımlanabilir çizgileri işaret ederek. "Belki de Mısırlıların yaşam kavramı ile Keltlerin döngü ve üçleme fikri. Ankh sonsuz yaşamı temsil ederken, Triskele'nin buradaki ve buradaki spiralleri üç alemi sembolize ediyor olabilir: kara, deniz ve gökyüzü ya da yaşam, ölüm ve yeniden doğuş döngüsü."

Ayçiçeği sayfayı işaret etti, ifadesini aydınlatan geniş, muzaffer bir gülümseme vardı. "Bu sembolü gördüm. Ormanın yükseklerinde. Büyükanнем bunun kötü adamların yürüdüğü karanlık yolları işaret ettiğini ve onlardan uzak durmamız gerektiğini, yoksa bizi gelecek haftaya atacağını söyledi."

"Ayçiçeği, bizi oraya götürebilir misin?" Sabine'in gözleri heyecandan kocaman olmuştu.

"Elbette, evet," dedi Ayçiçeği coşkuyla başını sallayarak. "Bear ve ben oraya her zaman gideriz. Yabani nane topladığım yerden çok uzakta değil." Hınzırca gülümsedi. "Büyükannem beni hiç korkutmadı. Sadece sembolleri takip etmeliyiz."

Moonflower'ın madene giden patikayı bulmanın ne kadar kolay olacağından bahsetmesini dinlemek içimi bir korku duygusuyla doldurdu. Patika iki saatlik bir yolculuktu. Çok geç olduğu için sabah ilk iş yola çıkacaktık ve Paul'de akşam yemeğim vardı. Gerçi artık Cehennem Geçidi'ni bulmanın en iyi yolunu bulmuştuk, Morgan'ın kâğıtlarına ihtiyacımız yoktu. Kâğıt ne olursa olsun, Charlie yine de hayaletleri evden kurtarmak isteyecektir. Onları acı çekmeye bırakmazdı, ben de onu bırakmazdım.

Moonflower yemek odasından çıktı, Bear'ı aramak ve sabah bizi götürmesi için ayarlamalar yapmak üzere mutfığa girdi.

"Diana?" Sabine sordu ve adımları birkaç kez söylediğini hissettim. "Çok sessizsin. Charlie hakkında söylediklerim mi? Özür dilerim-"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Ben sadece-"

Blackwood ve Elijah kendi bilinmeyen amaçları ve güçleri için Cehennem Geçidi'ni bulmamızı istiyorlardı. Cehennem Kapısı'nın etkisi Thomas'ı deliliğin eşiğine getirmişti, Charles One onun etrafında bir tür gizli tarikat oluşturmuştu ve Paul'ün evi yüzlerce hayalet için bir hapishaneydi.

Sabah Cehennem Geçidi'ni bulup ters çevirirsek Blackwood ve Elijah'a ne yapacaktı? Belki de daha önemli soru, onların diğer herkese ne yapacağıydı?

Tomas'ın günlüğü Cehennem Geçidi'nin gerçek doğasına dair ipuçları veriyordu; en kararlı zihinleri bile yozlaştırabilecek bir geçit. Yine de, ayrıntılar

gizli kaldı. Bu sayfaları kaleme almasının üzerinden neredeyse yüz yıl geçmişti, ancak her satırdan yayılan korku ve çaresizlik sanki yanımda oturuyormuş gibi çiğ geliyordu. Çılgınca, birbirinden kopuk karalamalarla dolu son yazılar, aklının alamayacağı kadar korkunç bir şey tarafından tüketilmiş bir adam tarafından yazılmıştı.

Başkalarının da Thomas'la aynı kadere kurban gitmesi düşüncesine katlanamıyordum. Hele ki bundan kaçınmak mümkünken. Bunların herhangi biri dünyaya böylesine uğursuz bir şey salma riskine değer miydi?

"Dua et de aradığını bulma." Liam'ın uyarısı düşüncelerimde yankılandı.

"Bunu yapmamız gerektiğinden emin miyiz? Belki de onu rahatsız etmesek daha iyi olur."

Sabine bana şaşkın şaşkın baktı, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibiydi. "Anlaşmıştık."

"Evet, biliyorum, ama ... " Elijah'tan duyduğu korkuyu dile getiremeden elimle sildim. "Ona bulamadığımızı, orada hiçbir şey olmadığını söyleyeceğiz."

"Dominic yapmaz-"

"Kocanın canı cehenneme, Sabine." Masadan uzaklaşıp ayağa kalktım. Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Çantamı karıştırarak paketi aradım ve Charlie'nin son sigarayı içtiğini hatırladım. "Bunu ona vermek berbat bir fikir. İkisine de."

"O zaman vermeyelim." Sabine ayağa kalkarak yanımda durdu. "İlk gece kendin söyledin. Erkekler ne yaptıklarını bilmiyorlar. Sonuçlarını düşünmeden sadece elde etmek istiyorlar."

"Söylediğime inanmıyorum-"

"Hayır, bırak ben bitireyim. O partiler verirken ve bir sonraki fethini planlarken tüm işi biz yapıyoruz." Ayağa kalktı, ellerimi sıkıca kavradı.

Kendisi. "Gitmemeliydim. Aptalcaydı. Korkmuştum. Çok özür dilerim. Kocamı reddeden ilk kadın sensin. Ne düşündüğümün bir önemi yok. Benden bu kadar Diana. Sonradan akla gelen bir düşünce olmaktan bıktım. "Onu bulduğumuzda, bizim olacak."

Sonunda kendi kaderimizi şekillendirmek ve bizi uzun süredir kontrol edenlerin gölgesinden kurtulmak için araçlara sahip olmak cazip bir düşünceydi.

"Onun gücü parmaklarımızın ucundayken neler başarabileceğimizi hayal edin; düzeltebileceğimiz yanlışlar, dengeleyebileceğimiz eşitsizlikler!" Sabine sözlerini, sanki tüm sorunlarını kesen bir bıçakmış gibi, elinin bir hareketiyle noktaladı. "Bu bizim tek şansımız olabilir, Diana."

Yine de bir yanımda bu fikre heyecanlansa da diğer yanımda dehşetle geri çekildi. Günlüğün sayfaları Cehennem Kapısı'nın yozlaştırıcı etkisini, Thomas Randall'ın zihnini delirene kadar nasıl çarpıttığını gözler önüne sermişti. Aynı kadere boyun eğmeden böyle bir gücü, anlamadığımız bir gücü kullanmayı nasıl umabilirdik? Risk çok büyük, olası sonuçlar ise yıkıcıydı.

"Onunla istediğimiz her şeyi yapabiliriz."

"Gücünün ne olduğunu bilmiyoruz. Ya da gerçek olup olmadığını."

Sabine caydırılmazdı. "Bana y a n ı l d ı ğ ı m ı söyle. Bundan kurtulmamız için başka bir yol olduğunu söyle."

Bu oldu ve Sorun, I yapmadım.I met Sabine'in bakış, görmek Gözlerinde yanan kararlılık ve hırs. O seçimini yapmıştı.

"O bizim, Diana. Eğer onu bulursak, bizim olacak. Ve kocamın ya da bir canavarın bunu elimizden almasına izin vermeyeceğim."

BÖLÜM 12

PAUL'UN EVİNDEKİ akşam yemeği Morgan'ın kaliteli porselenleri ve kristalleriyle donatılmış resmi bir davetti ama ortamın zenginliği gerginliği azaltmaya yetmedi.

Aklım sürekli Sabine'in Hellgate'in bizim olduğunu ilan ederken yüzünde beliren ifadeye gidiyordu. Akşam yemeği için ayrıldırımda benimle gelmek istememişti ve ben de ona biraz dinleneceğine dair söz verdirmişt看. Bana tekrar onunla aynı fikirde olup olmadırıımı, Cehennem Kapısı'nın gücünü kendimize saklamamız gerektiğini sordu. Düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu ve döndüğümdede bu konu hakkında daha fazla konuşacağımızı söyleyerek konuşmayı reddettim.

Paul gözlerimin önünde kötüleşiyor gibi görünüyordu. Bir gün önce onu evin verandasında son gördüğüüm halinden daha kötü görünmesi imkânsız gibiydi. Bütün yemek boyunca terlemiş, evdeki soğuşa rağmen alnını silmişti.

Charlie'nin otelde bana anlattıklarıyla birlikte, ona yapışan gölgeyi merak ettim. Eğer ele geçirildiyse, kim ya da ne tarafından ele geçirilmişti? Ne kadar denediysem de göremedim. Bütün ev hâlâ

Sanki kirli bir gözlüğün arkasından bakıyormuşum gibi, bana sihirle bulaşmıştı. Görüşümü kaplayan filmin kaynağını bilmek yardımcı olmadı. Etrafımızda akan hayalet denizini hayal etmemeye çalıştım.

Charlie yemek boyunca çok az konuştu. Evin dışındaki kaldırımda karşılaştığımızda beni derin ve tutkulu bir şekilde öptü. Sonra hava almak için yanağımı avucunun içine aldı ve "Ne olursa olsun, kaç dersem kaçacaksın ve arkana bakmayacaksın" dedi.

"Charlie-"

"Bana söz ver."

Söz verdim. Ona yalan söylemekten başka ne yapabilirdim ki?

Akşam yemeğinde Charlie yanıma oturdu. Öğleden sonrayı yatakta geçirdiğim ve aşık olup olamayacağımı merak ettiğim çekici adam sıkı sıkıya kilitlenmişti. Hayal ettiğim gibi bir askerdi. Sanırım dikkati evde hapsedilmiş hayaletleri kurtarmaya odaklanmıştı. Amacımız artık Morgan ailesinin belgelerini ele geçirmek değildi; tek bir görevimiz vardı: hayaletleri kurtarmak.

Neyse ki Paul bunu fark etmedi ya da umursamadı. O kadar çok konuşuyordu ki, bir şey söylemek için çok az yer kalıyordu. Yemek ilerledikçe Paul'ün tavırları giderek daha heyecanlı bir hal aldı. Ağzı açık çiğniyor ve Charlie'nin Morgan aile imparatorluğunun bir parçası olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlatırken elleriyle çılgınca hareketler yapıyordu.

Bense tüm bunları oldukça eğlenceli buluyordum. Etrafımızın hapsedilmiş hayaletlerden oluşan bir çete tarafından sarıldığını bilmeseydim belki bu kadar eğlenmezdim ama yine de eğlenceliydi. Özellikle de Morgan ailesinden bir "imparatorluk" olarak bahsetmeye devam ettiğinden beri.

Hatta bir ara gülümsememi peçetemin altına saklamak zorunda kaldım, o kadar ileri gitti ki, "Bölgenin tamamı

Morgan İmparatorluğu'nun cömertliği olmasaydı bugünkü halini alamazdı."

Paul'ün tanıştırmaya zahmet etmediği bir hizmetçi yemeğimizi servis etti. Geçen gün Sabine'le birlikte ziyaret ettiğimizde onu görmediğim için, geceye yardımcı olması için işe alındığını düşündüm. Sade, yıpranmış ve üzerine tam oturmayan üniforması, otuzlu yıllardan kalma fotoğraflarda gördüğüm bir moda benziyordu. Başı öne eğik, gözleri yerde, hiçbir şey söylemiyor, kapana kısılmış hayaletlerden biri gibi bir görünüş bir kayboluyordu. Onu odada sinsice dolaşırken gördüğümde, her zaman yüzünü kaşıyordu.

Charlie beni sos kasesini getiren hizmetçiye izlerken yakaladı. Gözleri kısıldı, ağzı inceldi.

Bir kaşımı çattım.

Çenesini neredeyse belli belirsiz kıza doğru eğdi, gözleri Paul'e kaydı, sonra tekrar geri döndü.

Bana kızın da Paul'le aynı gölgeye sahip olduğunu söylüyordu. Görüşümü kaplayan puslu yeşil film, tek tek büyü kaynaklarını tespit etmemi imkânsız kılıyordu ama Charlie'ye güveniyordum.

Onu anladığımı belirtmek için başımı salladığımda Charlie kucağındaki peçeteye uzandı ve bu fırsatı değerlendirerek parmak uçlarını masanın altındaki kalçama dokundurdu.

Paul, Charlie'nin annesinin sağlığını, Vietnam'da ne zaman görev yaptığını ya da mühendis olmaya olan ilgisini hiç sormadı. Bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Sanki Charlie bir insan olarak onun için önemli değildi.

Paul kişisel bir bağ kurmakla ilgilenmiyorsa Charlie'yi Chicago'dan buraya getirmenin neden bu kadar önemli olduğunu merak ettim. Basit bir telefon görüşmesiyle tüm bu saçma gösteriden kaçınılabilirdi.

Paul ya da onun üzerindeki gölge her ne planladıysa Charlie'nin çıkarına değildi.

"Bayan McLeod," dedi Paul, sulu mavi gözlerini bana çevirerek. "Artık gitme vaktiniz geldi. Artık hizmetlerinize ihtiyaç kalmadı." İşten çıkarırken eksik olan tek şey, rahatsız edici bir köpeği kovar gibi elini sallamasıydı.

Charlie masanın üzerindeki elimi kendi eliyle kapatarak, "O kalıyor," dedi. Teni soğuktu ve dokununca nemli bir hal alıyordu.

Paul ellerimize baktı. İlk geldiğimizde olduğundan daha sarı ve çürük dişlerini ortaya çıkaran gülümsemesi zafer kazanmışçasına genişti. "Hiçbir neden yok. Hizmetlerinin karşılığı Bayan Blackwood'un New York'taki kocasına havale edildi. Kontratımız sona erdi."

"Ödeme mi?" Merakla sordum.

"Kim olduğunuzu bilmeden sizi evime getireceğimi mi sanıyorsunuz? Sizi temin ederim, ailemin sırları için beni baştan çıkarmaya çalışan her güzel kadına kapıyı açmam."

Her nasılsa, onu baştan çıkarmaya çalıştığımı iddia ettiğinde bağırmamayı başarmıştım. Paul ve Blackwood arasındaki bir anlaşma beni şaşırtmamıştı. Bunun Sabine'in bilmediği bir şey olduğundan şüpheleniyor ve buna inanmak istiyordum. Muhtemelen Blackwood'a Paul'le buluşmamızdan bahsetmiş ve ikisi de nişanımızın ayrıntılarını kararlaştırmışlardı.

"Çekingen küçük karısının Charlie'yi baştan çıkarma ve bana getirme görevini yerine getireceğini ummuştum ama sen de aynı şeyi yaptın. Senin gibi kitap kurdu bir fahişenin onun tipi olacağını tahmin edemezdim. Her yerinden kokunu alabiliyorum. Fırtınadaki herhangi bir sıcak liman, öyle değil mi Charlie Boy?"

"Cehenneme kadar yolunuz var Bay Morgan." Bu hakaretin fark edilmeden geçip gitmesine izin veremezdim.

"Bu kadar kolay mı alınıyorsunuz Bayan McLeod? Üstleriniz tarafından alt edildiğinize şaşırdınız mı?" Paul'ün gülümsemesi şehvetle genişledi. Paul'ün sesinin tonu alçaldı. Sanki daha yaşlı, daha kibar bir adamdan geliyor gibiydi. Ayrıca daha önce olmayan hafif, tanıdık bir aksan da sezdim. Galce. "Belki de kapsamlı eğitiminiz, cinsiyetinizin kalıtsal histerisinin bir kısmını azaltmış olabilir diye düşündüm."

"Amca. . . ." Charlie söylemeye başladı, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı ve beni savunmak için yükseldi. Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Kendi savaşımları kendim verebilirdim.

"Hayır, beni şaşırtan bu değil," dedim tiksintimi yutkunarak. "Beni şaşırtan Bay Blackwood'un, büyük maddi imkânlarla sahip bir adamın, senin paranla ilgileneceğini düşünmen. Sana gerçekten ne istediğini söylemedi, değil mi? Morgan ailesi umurumda bile değil. Bir imparatorluk mu? Hayal görüyorsunuz, Bay Morgan. Siz tarihin kışındaki en küçük sivilceden başka bir şey değilsiniz." Sandalyemi masadan geriye iterek ayağa kalktım ve peçetemi yarım kalan yemeğimin üzerine bıraktım. "Oyun oynamayı bırakın Bay Morgan. Bize Charlie'nin neden burada olduğunu söylemenizin zamanı geldi."

Yanımda Charlie'nin kıkırdadığını duydum. "Biliyor musun, sanırım sonunda anladım."

"Hiçbir şeyi çözmüş değilsin," dedi Paul, bakışları azarlanması gereken bir çocuk gibi Charlie'nin üzerinde sabitlenmişti.

"Sen gerçekten Paul değilsin, en azından artık değilsin, değil mi?"

Paul'ün yüzü değişti, teni göldeki bir dalga gibi dalgalandı. Ondan parlak bir yeşil parıltı *gördüm*, tıpkı gün batımında güneş kaybolmadan hemen önce denizin üzerinde beliren yeşil parıltı gibi.

Bu görüntü masadan bir adım geri çekilmeme neden oldu.

Charlie elini uzattı ve öne çıkarken beni arkasından itti. "Bu Paul değil," dedi. "Sen Charles Morgan'sın, değil mi?"

Paul sandalyede kendini ayarladı, sanki yeni bir giysiye alışıyormuş gibi boynunu gerdi ve omuzlarını büktü. "İyi tanıştık, evlat. Etkilendim. Diğerlerinin hiçbirinin bana bu kadar uzun süre dayanamadığını biliyor musun? Kuşkusuz, bunun daha kolay olacağını ummuştum, ama kanımın nesiller boyunca zayıflamadığını bilmek beni heyecanlandırıyor, her ne kadar bunun gerçekleştiğini görmek için bu kadar çok kişi gerekmiş olsa da. Tüm soyum zayıf iradeli ve zenginliğe o kadar hevesliydi ki, kendilerini memnuniyetle teslim ettiler."

Bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Paul'e binen gölge Charles Morgan, Charlie'ye sahip olabilmek için onu Bellingham'a getirmemi istemişti. Bu, Charles'ın Cehennem Geçidi'nden kazandığı ve Thomas Randall'ın mektuplarında bahsettiği ölümsüzlüktü. Charles, ailesinin hayatını tüketerek ömrünü uzatan bir parazitti. Bu bana evdeki hayaletler hakkında yeni bir bakış açısı kazandırdı. Ya hayalet bir vampir gibi yaşamını sürdürmek için onları bir şekilde tüketiyorsa?

"Burada kapana kısıldın, değil mi?" diye sordum. "Paul'ün içinde. Evde."

"Paul zayıf biri, ailemize hakaret ediyor. Hayatını özgürce yaşayabileceğini ve paramı çarçur edebileceğini düşünerek kendini kandırıyor." Paul'ün dudakları insanlık dışı bir hırıltıyla kıvrıldı. Sanki nöbet geçiriyormuş gibi tüm vücudu seğirdi, sonra sakinleşti.

Yemek masasına tırmanırken gözlerimi ondan alamadım, elleri ve dizleri üzerinde bize doğru ilerlerken masa örtüsünü ve bulaşık takımını bir kenara itti. Uzuvarları sinsi bir böceğinkiler gibi kıpırdıyordu.

Atmosfer değişti, hava sanki statik elektriklerle yüklenmiş gibi kalınlaştı ve etrafımızdaki gölgeler doğal olmayan bir şekilde derinleşti. Fısıltılar odayı doldurdu, giderek daha yüksek ve ısrarlı bir hal aldı. Bütün gece gördüğüm leke aydınlandı, neredeyse kör olana kadar parladı. Parlaklığın içinde onları görebiliyordum; odanın köşelerinden çıkan hayalet figürleri.

Sessiz ıgıllıklar ve yalvaran gözlerle iki büklüm olmuş yüzler. Farklı dönemlere ait kıyafetler giymiş kadınlar ve erkekler Charlie ve Paul' n etrafında dönüyordu.

Charlie masanın sonunda Paul'le buluşmak için bir adım  ne ıktı. "Koş," dedi eliyle beni iterek. "Git buradan, G nışığım."

"Hayır."

"Söz vermiştin." Charlie bakışlarını Paul'e kilitlemişti, sanki bir yılan oynatıcısıydı ve ısırılmamak için gözlerini kaıramıyordu.

"Yalan söyledim."

"Kahretsin, Günışığı."

"Seni terk etmiyorum."

"Seni öpmek istiyorum, hemen şimdi."

Gözlerim Paul' n üzerindeyken, "Bunu yapmamanı öneririm," dedim.

Paul masada sürünerek ilerlerken konuşmaya devam etti, ancak Charlie'ye bir kol boyu yaklaştığında durdu. "Baban Charles, kendi canına kıyarak bu döngüyü sona erdirebileceğini düşünen zavallı bir korkaktı. Ve annen, o aptal fahişe, seninle birlikte katı, seni kaderinden kurtarabileceğine inanarak kendini kandırdı. Beni yenebileceğini sandı. Sen ve ben, Charlie oğlum, birlikte inanılmaz şeyler yapacağız."

Charlie Paul'e o kadar odaklanmıştı ki b ğr ne yapılan saldırıyı görmedi. Hizmetçi kız, Charlie'ye vurmak için kaldırdığı mermer oklavayı tutarak hayalet girdabının içinden fırladı. Ona doğru hamle yaptım ve onu yolundan saptırdım.

Duvara çarpıp yere düştük ve birbirimizle g reştik. İnanılmaz derecede güçlüydü. Bileklerini sıkıca tuttum, bacaklarımı onunkilerin arkasına geçirip onu sıkıştırmaya çalıştım. Dudaklarından kaba ve derin sesli bir dizi küfür döküldü. Teni benimkinin altında dalgalanıyordu. Kaygan solucanlardan oluşan bir yuva gibiydi.

ellerimin altında kıvranıyordu. Tiksintimi bastırmak ve dayanmak için tek yapabildiğim buydu.

Onu yönlendiren hayalet her neyse, insanlık dışı bir güçle savaşıyor, Charlie'ye doğru sürünerek ona ulaşmaya çalışırken beni de kendisiyle birlikte sürüklüyordu.

"İlk oğlun ilk oğlu," dedi Charlie. "İşte böyle yapıyorsun."

"Evet."

"Neden diğerleri?"

Paul kelimeyi uzatarak, "Çok lezzetliler," dedi. Bir eliyle uzanıp hayaletlerden birinin kenarını yakaladı.

Hayalet üniversite çağında, düz saçlı genç bir kızdı. Kız mücadele etti, adam onu yaklaştırdıkça onu tekmeledi. Kampüste kaybolan kızları düşündüm.

"Onları sen mi öldürdün?" Charlie sordu.

"Hayır," dedi Paul, ağzını olması gerekenden daha geniş açarak, çenesinin menteşeleri lastik bir bant gibi gerilerek. "Bu işi başka biri yaptı; ben sadece bir başkasının geride bıraktıklarını yakaladım."

Paul'ün hayalet kızı ağzına çekip spagetti eriştesi gibi gırtlığına kadar emmesini izlemekten başka bir şey yapamadım, böylece onları tükettiğine dair şüphelerim doğrulanmış oldu.

Paul dudaklarını şapırdatarak Charlie'ye döndü. "Girişimlerinden habersiz olduğuma gerçekten inandın mı evlat? Onları serbest bırakmana izin veremem. Onları yıllar boyunca tam da bu an için titizlikle topladım."

Onu zapt etmek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen, hizmetçi kız Charlie'nin pantolonunun paçasından tuttu. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak küfrettim ama başaramadım. Hatta

Charlie'ye tutunarak kendini yukarı çekti. Paul konuştuğunda durakladı ve başını kaldırıp gözlerini dikerek baktı.

Charlie'nin önünde masanın üzerine diz çöken Paul başını geriye yasladı ve inanılmaz genişlikteki ağzını açtı. Derin bir nefes çekmeye başladığında, odadaki hayaletlerin girdabı değişti. Kanalizasyondaki su gibi dönmeye başladılar ve onun ağzına doğru çekildiler. Çığlık atıp kurtulmak için çırpınışlarını izledim ama faydası yoktu; Paul'ün kullandığı büyü her neyse kaçamayacakları kadar güçlüydü.

Birden hizmetçi kız gevşedi, vücudu yere yığıldı.

"Hayır!" Charlie tüketilen hayaletlere doğru uzandı, sanki bir şekilde onları tutup dışarı çekebilecekmiş gibi. Bir an için bunu yapabileceğini düşündüm. Sonunda, yenik düştüler.

Hayaletler yok olurken oda karardı, parlaklıklarını da beraberlerinde götürdüler.

Paul Charlie'nin omuzlarını sıktı. "Artık bu yükü devretme zamanı geldi."

BÖLÜM 13

"BENİ İÇERİ DAVET ET, EVLAT. Endişelenme. Sadece bir anlığına acıyacak."

Charlie Paul'ün omuzlarını tutarak birbirine kenetledi. Gözlerini kapattı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Mirasını kabul et," diye tısladı Paul. "Sahip olacağın serveti bir düşünsene. Eğer istersen, o bizde kalabilir. Gelecek nesil için bir damızlık kısırağa ihtiyacımız var. Beni içeri alın."

Charlie ağzını kocaman açtı.

"Evet, işte bu evlat, beni içeri al."

"Hayır, Charlie, yapma." Onu uzaklaştırmak için beline uzandım ama ellerim yaklaştığında, görünmeyen bir elektrik beni şok etti. Bir güç nimbusu onu çevreledi ve beni geri çekilmeye zorladı. Odanın içinde Paul'e vurabileceğim ağır bir şey aradım. Bulabildiğim tek şey ağır Waterford kristal su sürahisiydi.

Kristal su sürahisini Paul'ün kafasına vurmak için kaldırdığımda, ağzından siyah, yapışkan sıvı dalları aktı, Charlie'nin içinde kaybolurken kıvranıp büküldü.

Onu kaybedecektim. Charles onu da diğer Morgan erkekleri gibi hapsedecekti.

Paul'ün vücudu şiddetle sarsıldı. Karanlığın son bir şişkinliğiyle Charlie son eterik yapışkanı da yuttu ve Paul'ü masanın üzerinde geriye doğru yığılmış, bilinçsiz ya da belki de ölü bir halde bıraktı. Anlayamadım ve umurumda da değildi. Tüm dikkatim Charlie'nin üzerindeydi.

"Charlie?"

Charlie sendeleyerek geriye doğru gitti ve yan masaya çarptı. Charles One'ın hayalet formu vücudunun içinde çırpınıyor, itiyor ve çekiyor, etinin içine doğru bastırıyor, yeni ev sahibine uyum sağlamaya çalışıyordu.

"Charlie," diye bağırdım, ona doğru uzandım, sonra vücudu duvara çarpınca geri çekildim, bacakları lastik gibiydi.

Ona uzandığımda beni silkeledi. "Dokunma. Dokunma bana. Dokunma bana." "Charlie, ne yapabilirim? Nasıl yardım edebilirim? Lütfen söyle bana."

Charlie ellerime uzandı. "Her şey yoluna girecek, Günişığım. Merak etme." Gülümsedi ve sonra o Charlie değildi. "O gittiğinde sana çok iyi bakacağım."

Sarsılarak uzaklaştım.

Charles One manyakça güldü, yavaşça dik ve uzun durdu. Ellerini göğsünde, kollarında gezdirdi, kaslarını hissetti. "Ah," diye iç geçirdi. "Yeniden güçlü, genç bir bedene sahip olmak... yapacağım şeyler."

"Charlie, beni duyabiliyor musun? Onunla savaşmalısın." Hayaletlerin eve nasıl bağlandıklarını anlamıyordum ve Charlie de bunu açıklayacak durumda değildi. Eğer Charlie gittiyse, Charles Bir'i durdurmak bana kalmıştı. Evi terk etmesine izin vermek berbat bir fikir gibi görünüyordu. Su sürahisini kaldırdım, yaklaştım, onunla onu dövmeye hazırlandım.

"Yapamayacaksın," dedi Charles One sırtarak. "Dişiler-"

Sürahiye Charlie'nin kafasına indirdim. Charlie'nin canını yakmak bana keyif vermedi ama Charles One'ın yüzündeki sırıtmayı silmekten büyük memnuniyet duydum.

Kafasını sallayarak yemek masasına çarptı. "Günüşiği?"

Charlie'ydi. Darbe hayaleti sersemletmişti.

"Fazla zamanım yok. Onu uzun süre tutamam. Omaha," diye fısıldadı Charlie, savaşın yüzeyine çıkarak. "Omaha."

Arkadaşını bir şekilde görebilecekmişim gibi çılgınca etrafıma bakındım. Odadaki büyü lekesi kaybolmuştu. Bütün hayaletler gitmişti. Büyü belirtisi gösteren tek şey Charlie'ydi. "Onu göremiyorum. O burada değil. Ya Charles onu yediyse?"

"Dışarı. Dışarı çıkmam gerek."

"Dışarı," dedi Charles One. "Evet, hadi dışarı çıkalım. Çok uzun zaman oldu..." Evin içinde sendeleyerek, duvarlara çarparak ve mobilyalara takılarak yürürken onu takip ettim. Ona dokunmadım, su sürahisini hazır tuttum. Cesaret edebildiğim kadar ona yakın durdum. Konuştuklarını duyabiliyordum ama kelimeleri üst üste bindiği için ne konuştuklarını anlamak imkânsızdı. birbirlerine söylüyorlardı.

Charlie her ne yapıyorsa, benimle paylaşmamış olsa bile bir planı olduğunu umuyordum. Ön kapıya yaklaştıklarında Charles One, Charlie'nin ne planladığına dair bir fikir edinmiş gibiydi. Hayaletin evi terk etme hevesi değişti. Beni, Charlie'nin annesini ve aklına gelen herkesi tehdit ederek söylenmeye başladı.

"Sevdiğin herkesi .. Onların ruhlarını tüketeceğim. . . Günüşiği, kapıyı aç. Hayır! Hayır! Sana izin vermeyeceğim!" Bana doğru hamle yaptı, ayakları birbirine takılıyordu. Charlie'nin -benim Charlie'min- sesi araya girdi, "Kapıyı aç" diye emrediyordu.

Şimdi ön salonda bir balık gibi çırpınan Charlie'nin etrafından dikkatlice dolandım ve ön kapıyı açtım. Onun çırpınışını izlemek kalbimi acıtıyordu. Yardım etmek istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Büyük bir çabayla dışarı çıkmayı başardı.

Verandada dizlerinin üzerine çöktü, kolları destek için köpek heykeline sarılmıştı. En azından o ve heykel parlamaya başlayana kadar öyle görünüyordu.

"Omaha . . ." Charlie fısıldadı.

Omaha'yı ilk kez kolunu Charlie'nin omzuna atmış halde gördüm. Araba kullanabilecek yaşta görünüyordu, askeri üniforma ve miğfer giymişti, tel çerçeveli gözlük takıyordu. Gözlerini göremiyordum; camları karartılmıştı. Charlie'nin içine uzandı, bir şey tuttu ve çekmeye başladı.

Elleri titreyen Charlie öğürmeye başladı, sonra da yuttuğu siyah yapışkanı kustu. Son bir meydan okuma çığlığıyla Charles'ın ruhunu bedeninden dışarı attı. Sanki bir şekilde hayaleti taş köpeğin içine itiyormuş gibi görünüyordu. Charlie çabalamaktan bitkin düşüp sarktığında, Omaha ona güç verdi.

Charles Bir, bu kadar hevesle kovulmak istemeyerek çığlık attı ve çırpındı. Hava enerjiyle çatırdıyordu. Kalbim küt küt atarken, ruhun yavaş yavaş soğuk, boyun eğmez taşa karışmasını izledim.

Omaha eğildi ve Charles One'ı köpeğin içine doğru takip etmeden önce Charlie'nin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bir an için her şey hareketsiz kaldı.

Charlie verandaya yığıldı, bitkin düşmüştü ve ağır ağır nefes alıyordu.

Hemen yanına koştum ve omzuna rahatlatıcı bir el koydum. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri rahatlamıştı.

"Her şey bitti," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Charles gitti." "Peki ya Omaha?"

"O da gitti."

"Oh, çok üzgünüm. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum." Kolumu omuzlarına doladım ve alnımı onunkine yasladım.

"Gitti mi? Charles gerçekten gitti mi?" Paul arkamızdaki kapı aralığından, sesi zayıf ama umutlu bir şekilde sordu. Sıradan bir adam gibi görünüyordu, yaşlılık ve artrit yüzünden erken eğilmişti. Kötü niyetli hayalet için bir araç olmak hayatından yıllar götürmüştü.

Charlie başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, Paul. Charles gitti. Artık özgürsün."

"Özgür mü?" Paul'ün gözlerinden yaşlar süzüldü. "Buna inanamıyorum," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan titriyordu. "Uzun zamandır burada, bu evde, onunla, hepsiyle birlikte kapana kısılmıştım. Özgür olacağımı hiç düşünmemiştim. Hiçbir zaman çok güçlü olmadım. Senin gibi değildim. Onları hissedebiliyordum, hepsi bu. Charles'ın bana yaptırdığı her şey için çok üzgünüm. Kimseyi incitmek istemedim ama beni çok güçlü bir şekilde ele geçirdi. Teşekkür ederim, Charlie. Nasıl yaptın bilmiyorum ama beni kurtardın. Bizi kurtardın."

Paul'ün gözyaşları beni etkilemedi. Onunla yüzleşmek için ayağa kalkmaya başladım. "Uyarmalıydın-"

Charlie elini benimkinin üzerine koyarak sözlü saldırımı durdurdu ve beni kendisine doğru çekti. "Bu senin hatan değil Paul. Charles çok güçlüydü. Onunla tek başına mücadele edemezdin."

Charlie tarafından bile susturulmak hoşuma gitmiyordu. Elimi çektim.

"Bir çıkış yolu olduğunu hiç düşünmemiştim," diye devam etti Paul, inançsızlıkla başını sallayarak. Bacakları titreyerek ve kararsız bir şekilde kendini dikkatlice aşağı indirdi.

kapının yanındaki hasır sandalyeye oturdu. "Seni ele geçireceğini düşünmüştüm. Diğerleri gibi seni de tüketeceğini."

Paul için, yaşadığı her şey için merhamet hissetmek istedim. Hayatının nasıl bir kâbusa dönüştüğünü hayal bile edemiyordum ve etmek de istemiyordum. Onun yüzünden Charlie'yi neredeyse kaybediyordum. Olanlardan anladığım kadarıyla, evdeki tüm o hayaletler Charles'ı besliyordu. Charlie'nin hatırı için Paul'e içimi dökmek yerine zayıf bir şekilde gülümsedim ve hiçbir şey söylememeyi tercih ettim.

"Artık güvendesin Paul. Charles bir daha sana ya da bir başkasına zarar veremez."

"Heykelin içinde mi?"

"Evet, orada bağlı."

Charlie'nin ayağa kalkmasına yardım ederken aklımda pek çok soru vardı, özellikle de Omaha'yla birlikte Charles One'ı heykele nasıl bağladıklarıyla ilgili. Heykele kendi armağanlarını aşılayarak, bir şekilde, aralarında bir kalıntı yapmışlardı. Charlie'nin yetenekleri daha önce gördüğüm ya da hayal ettiğim her şeyden daha güçlüydü. Hayaletleri görmekten ve onlarla konuşmaktan çok daha fazlasını yapabilecek güce sahipti. Bu kadar derin bir şeyin basit olarak sınıflandırılabilmesi kulağa ne kadar aptalca geliyordu. Son birkaç haftada gördüklerimle birlikte hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

"Bayan McLeod," dedi Paul. "Çok üzgünüm, yapamayacağımı biliyorum-"

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım. Kafam hâlâ onun daha önce kim olduğuna dair görüntülerle doluydu. Onu Charles'tan henüz ayıramıyordum. Belki de hiç ayıramayacaktım. Charlie'nin hatırı için, en azından dilimi kontrol edebilirdim. "Dur, Paul. Duymak istemiyorum-"

"Lütfen, bitirmeme izin verin. Cehennem Geçidi'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Charles onu aradığını biliyordu. Ama ben . . . Bence aramayı bırakmalısın. Cehennem

nesiller boyunca acı ve ıstıraptan başka bir şeye neden olmadı. Pek çok hayatı mahvetti. Ailemiz bunun canlı bir kanıtı."

Cehennem Geçidi'ni düşünmek istemiyordum. O anda tek istediğim Charlie'nin moteline geri dönmek ve bütün gece ona sarılmaktı. Onu kaybetmeye o kadar yaklaştım ki bir daha kaybetmek istemiyordum. Charles One'ın icabına baktıktan sonra belki de Cehennem Geçidi'ni tamamen unutabilirdik. Sabine ve benim artık ona ihtiyacımız yoktu. Elijah'ın kutsal emaneti alıp almamasıyla başa çıkmanın başka bir yolunu bulacaktım. Charlie ve ben Bellingham'dan ayrılabilir, Elijah'ın bizi asla bulamayacağı başka bir yere gidebilirdik.

Paul durakladı, bakışları yoğun ve tereddütsüzdü. "Eğer hâlâ istiyorsan, Morgan belgeleri senindir. Charlie kabul ettiği sürece ne istersen yaparım. O hâlâ benim varisim, Morgan'ın varisi. Bu değişmedi. Eğer isterse bunların hepsi onun olacak. Hayatının geri kalanında rahat yaşamak için fazlasıyla yeterli. Bir ailen olabilir. Yeni bir nesil. Burada, Bellingham'da iyi bir hayatınız olabilir. İkiniz birlikte."

Birlikte. Beni dehşete düşüren bir kelime.

Yüz ifademde bir şey olmalı ki Charlie, "Her gün bir gün, amca" dedi. Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Her seferinde bir gün."

BÖLÜM 14

PAUL bizi evde onunla kalmaya davet etti ama her şeyden sonra bu kadar erken içeri giremezdim. Neyse ki Charlie de reddetti. Onun oteline döndük, duş aldık ve olanları ya da daha da önemlisi bundan sonra olacakları tartışmaktan kaçındık.

Onunla ya da onsuz bir geleceğin neye benzeyeceğini tartışmaya hazır değildim. Evlilik mi? Çocuk? Eğer beklentisi buysa, araştırmamdan ve hala yapmak istediğim tüm seyahatlerden vazgeçmeye hazır olup olmadığımı düşünmek zorundaydım.

Ona aşık oluyormuşum gibi hissediyordum. Bu yeni bir duygu değildi ama bu diğerlerinden daha tehlikeli hissettiriyordu. Daha az karasevda ya da şehvet gibiydi - hem tanıdık hem de göz ardı etmesi daha kolay. Ama hayatımı ona adamak? Geleceğimin yasal kontrolünü ona vermeye? Buna hazır değildim.

Ve son birkaç günün tüm dramı sona erdiğinde, beni o kadar çekici bulmayabileceğini de düşünmeliydim.

Kendimi aşıyordum.

Sabine'den, Cehennem Geçidi'nden ve Elijah'tan kurtulana kadar bunların hiçbir önemi yoktu.

Charlie sırtıma kıvrılmış, nefesi boynumda sıcacık bir halde uyuyakalmıştım.

Ertesi sabah, istediğimden daha geç bir saatte, benimle birlikte Sabine'le konuşmaya gitti. Ona gelmesine gerek olmadığını söylemeye çalıştım ama o ısrar etti. "Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim, Günişığı. Seni bırakırsam kaçacakmışsın gibi bir his var içimde."

Şüphelendiğim gibi, erkeklerin sık sık yaptığı gibi hayatıma girmeye başlamıştı bile. Bana ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı söyleme yolunda ilerlemeyeceğini umuyordum. Sonra da böyle bir düşünceye kapıldığım için kendimi azarladım. Charlie öyle biri değildi. En azından ben öyle olmasını istemiyordum.

Charlie ise beni rahat bırakmaya hevesli görünüyordu, belki de kendi çalkantılı düşüncelerinden uzaklaştığı için minnettardı. Omaha'yı özlediğini biliyordum. Uyandığında bakışları arkadaşının otel odasında işgal ettiği yere gitmişti. Birlikte savaşa gitmişler, birbirlerinin arkasını kollamışlardı ve Omaha'nın Charlie'yi korumak için yaptığı fedakârlığı isteyerek, belki de mutlulukla yaptığından şüphem yoktu.

Charlie olanlar hakkında konuşmak istemiyordu. Beni öperek dikkatimi dağıtarak kederini maskeleydi.

Sabine'e ne söyleyeceğime karar vermemiştim. Paul'ün evindeki olaylardan sonra, Cehennem Geçidi'ni aramayı bırakmamız gerektiğinden oldukça emin bir şekilde uyandım. Bir gece önce yaşadıklarımı göz önünde bulundurduğumda, onu nasıl kontrol edebileceğimizi göremiyordum.

Ne Sabine ne de ben, bırakın Cehennem Kapısı'nı, Charles One gibi bir şeyle yüzleşecek kadar güçlü yeteneklere sahip değildik. Charlie'nin tüm gücüne rağmen yeterli olduğuna bile ikna olmamıştım. Charles One'ın yaptığı anlaşma ya da fedakarlık ne olursa olsun

Yıllar önce ölümsüzlüğünü elde etmek için yaptığı şey tek başına kalsa daha iyiydi.

Vampir Liam haklıydı. *Aradığınızı bulamamanız için dua edin.*

Moonflower'ın evine vardığımızda, ön kapı körfezden gelen serin esintiyi içeri almak için açıktı. Tüm misafirler evlerine gitmişti. Bulduğumuz tek kişi arka verandada oturmuş kahve içen ve gitarını tıngırdatan Bear'dı.

Gözleri kapalı, basit bir melodi tutturmış, en saçma şarkı sözlerini söylüyordu. "Saçlarında çiçeklerle dolaşan kıza dikkat et, gittiğinde, hala orada olmasını dileyeceksin, İspanyol paça kelekler, ritme göre groovin', uzak ayaklarımızda çiçek gücü ayakkabılarıyla."

Belli ki uçurtma gibi uçuyordu ve bize hiç dikkat etmedi.

Ben tavan arasına çıkarken Charlie aşağıda bekledi. Tahmin ettiğim gibi Sabine, Thomas'ın günlüğünü ve sembol için yaptığımız eskizleri yanına almıştı. Onu takip etmemi engellemek için tembelce bir girişimdi ama yine de bir girişimdi. Niyetinin ne olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Lanet olsun."

"Gitti mi?" Charlie merdivenlerin dibinde beklerken sordu. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Onu aramak için bir neden yok. Bensiz gitti."

Bear ilk kez bir misafiri olduğunu fark ederek başını kaldırdı. "Selam Diana, Avın Ay Tanrıçası, görüşmeyeli uzun zaman oldu. Kendine gezgin bir adam mı buldun?" Gitarının akorlarını tıngırdatıyor, sesi şarkı söylüyordu.

"Ben gezgin bir adam değilim," dedi Charlie.

"Rüyaların döndüğü kaleydoskoplar ülkesinde seyahat ediyormuş gibi görünüyorsun. Ve ejderha altını kazanılan ..." Bana Cheshire Kedisi'ni hatırlatırcasına sıırttı. "Ejderha altını mı arıyorsun, dostum?"

"Ayı, bu sabah Sabine'i gördün mü?"

"Evet, o ve Moon çok erken çıktılar. Ot toplamaya gittiler." Ayı gitarda farklı bir melodi tıngırdatarak şarkı söyledi: "Ormandaki otlar ... orman ... morest? Borest? Ormanla neyin kafiyeli olduğunu bilmiyorum."

"Ayı mı?"

"Oh evet. Moon bekleyebileceklerini söyledi ama Sabine yola çıkmak istedi. Senin anlayacağını ve belki bir dahaki sefere sana anlatacağını söyledi." Bear gitarını çalmaya ve ormanla kafiyeli çeşitli kelimeler mırıldanmaya geri döndü.

Bir dahaki sefer olmayacaktı. Sabine, kendisi Cehennem Kapısı'nı bulmaya giderken Ayçiçeği'ni ot toplaması için bırakacaktı. Başlangıçta takdire şayan olan pervasız kararlılığı şimdi çileden çıkarıyordu. Riskleri nasıl bu kadar görmezden gelebilir, sonuçları nasıl bu kadar umursamaz olabilirdi? Tüm çabalarımız, ortak mücadelelerimiz ve bir ekip olma sözlerimiz onun düşüncesizce hareketleri yüzünden çöpe gidiyordu.

"Bana söylemediğin bir şey var," dedi Charlie. "Neler oluyor?"

"Bu sabah birlikte Cehennem Geçidi'ni bulacaktık." "Nasıl bulacağını biliyor musun?"

"Sanırım biliyorum."

"Öyleyse neyi bekliyoruz? Hadi gidelim."

"Onlara asla yetişemeyeceğiz."

Charlie Ayı'ya döndü. "Hey Ayı, sen Ayı'sın, değil mi? Dışarıdaki eski okul otobüsü senin mi?"

"Evet dostum, o bizim Barış Gemimiz, uzay gemimiz... yıldızların arasında dolaşıyor, barış işaretleri ve papatyalar korkak gitarlarımızda çalışıyor." Bear cevaplarını söylerken harika vakit geçiriyordu. Onu boğazlamak istedim.

"Hâlâ çalışıyor mu?"

Bear sırtıttı, kulaktan kulağa. "Evet dostum, nereye istersek oraya gider. Cedar Rapids'ten buraya kadar ormandan geçerek ve-"

"Anladık Bear," daha fazla şarkı söylemesini engellemek için elimi kaldırdım. "Bizi onlara götürebilir misin?"

"Evet, tabii ki Ay Tanrıçası."

"Anlaştık," dedi Charlie. "Gidip Sabine ve Moonflower'ı bulalım."

PROFESYONEL PANTOLONUM VE KAZAK YELEĞİM yürüyüş için uygun değildi. Bear, insanların geride bıraktığı ya da eve bağışladığı kıyafetlerden oluşan bir sandıktan bana kot pantolon ve işe yarar bir gömlek buldu. Çoğu bayat ceset ve ot kokuyordu. Kendi kıyafetlerim tükenmişti ve çamaşır yıkamaya fırsatım olmamıştı. Aslında bu Amerika seyahatinin sadece bir hafta sonu sürmesi gerekiyordu ama birkaç hafta sonra buradaydım.

Charlie, gerekirse geceyi geçirmemize yetecek kadar erzak içeren çantalar hazırlamamız konusunda ısrar etti. "Vahşi doğaya hazırlıksız çıkılmaz."

Bellingham'ı arkamızda bırakarak sık ormandan geçerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Vahşi doğa etrafımızda sonsuza kadar uzanıyordu, uçsuz bucaksız, korkutucu bir yeşil deniz. Seattle'a uçarken uçaktan gördüğüm manzarayı düşündüm ve şimdi orman beni yutuyordu.

Bu heybetli ormanla çevrili ve izole edilmiş 19. yüzyıl madencilerini hayal ettim, kamp ateşleri karanlığı zar zor deliyordu. Madenin kaybolması ve Charles'ın yolunu bulmak için semboller yaratmaya ihtiyaç duyması hiç de şaşırtıcı değildi.

Yol tahmin ettiğimden daha uzun sürdü. Maple Falls ve Glacier gibi açıklayıcı isimleri olan birkaç küçük kasabadan geçmemize rağmen, gittiğimiz yerde medeniyete dair hiçbir işaret yoktu. Eğer Bear yolu bilmeseydi, nereye gittiğimizi asla bulamazdım.

Saatler sonra Bear otobüsü ana yoldan çıkardı ve ancak otobüsün geçebileceği kadar geniş bir yan yola soktu. Bellingham'a dönene kadar akşam olacağından endişeleniyordum.

"Daha fazla gidemeyiz," dedi ve otobüsü durdurdu. İleride yol çalılıkların arasında kaybolmuştu. "Olduğu gibi geri dönmek zorundayız."

Bear otobüsün kapısını açmak için kolları çekti ve bizi indirdi. Ayçiçeği'nin turuncu Ford Pinto'sunu park edilmiş halde bulduğumuz açıklığa doğru kısa bir yürüyüş yaptık. Ayçiçeği ya da Sabine'den hiçbir iz yoktu.

Bear açıklığın kenarında duruyordu, uzun, sırık gibi vücudu yüksek ağaçların fonunda siluet halindeydi. Solmuş bir batik gömlek ve yıpranmış bir kot pantolon giymiş, tam bir hippie artığı gibi görünüyordu. Boynundaki deri kordondan sarkan bir barış işareti kolyesi ve alnına bağladığı bir bandana bile vardı. "Bizden çok uzakta olmamalılar. Ayçiçeği'nin durup meditasyon yapmayı sevdiği yerden çok uzakta olmayan bir şelale var."

"Oraya nasıl gideceğiz?" Charlie açıklığın etrafına bakıp var olmayan bir patika arayarak sordu. Tek çıkış yolu yola geri dönmekti. Etrafımızı ağaçlardan ve çalılardan oluşan kalın, aşılmaz bir duvar sarmıştı. Bitki örtüsünden oluşan sağlam bir duvarı işaret etti. "Bu taraftan mı?"

Ayı küçük bir keseye uzandı ve bir avuç dolusu kurutulmuş mantar çıkardı. "Bu, yolu görmemizi sağlar." Ağzına birkaç mantar attı ve kendi kendine mırıldanarak gözlerini kapattı.

Mantarlara takılıp düşmek istemediğim için gözlerimi kısarak Charlie'nin ne gördüğünü aradım. Geçen hafta güvenmeyi öğrendiğim görüşüm burada işe yaramıyordu. Her şeyde soluk, kirli bir leke vardı, Paul'ün hayalet dolu evindekinden farklı değildi. O deneyimden dolayı artık bunun yüksek oranda büyü olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Bu kadar kolay pes etmek istemediğim için Charlie'nin gösterdiği alana bakmaya devam ettim, ta ki o alanın diğerlerinden daha bulanık olduğunu fark edene kadar. Ağaçlar ve eğrelti otları daha az belirgin ve daha odaksız görünüyordu.

Birkaç dakika sonra Bear gözlerimi açıp Charlie'nin işaret ettiği yeri gösterdiğinde gözlemlerimi doğruladı - eski ağaçların gölgesinde zar zor seçilebilen bir patika.

"İşte," dedi Bear. "İşte bu yol."

Ormanda tek sıra halinde ilerlemeye başladık, mantarların ona bahsettiği bir kendinden eminlikle hareket eden Bear'ı takip ediyorduk. Charlie en sondaydı, onun önünde yürümem için ısrar ediyordu.

Ormanın derinliklerine indikçe huzursuzluk hissim daha da güçlendi. Etrafımızdaki orman canlı, farkında ve bizi izliyor gibiydi. Kırık dallar, devrilmiş ağaçlar ve yaprak döküntülerinden oluşan kalın bir örtüden dikkatlice geçtik. Bear'ın izlediği yolu göremiyordum. Ödünç aldığım ayakkabılarım yabancı ve sakar olduğundan tökezlediğimde Charlie beni yakaladı. Ona güvendim, benim göremediğimi görebildiği için rahatladım.

Yukarıda yükselen ağaçların dalları gökyüzünü kapatan yoğun bir gölgelik oluşturuyordu. Ağaçların arasından geçerek yokuş yukarı tırmandıkça hava daha da soğudu. Charlie'nin giymem için ısrar ettiği kalın gömlek ve kazak için mutluydum. Yaz sonu olabilirdi ama ne kadar yükseğe tırmanırsak o kadar çabuk kışa giriyorduk. Sonunda ağaçlardan gelen yağmur sesini duydum ama hiçbirisi orman zeminine ulaşmıyordu.

Yumuşak tepeleri ve tanıdık ılıman ormanlık alanlarıyla memleketteki ormanlar bana her zaman rahatlatıcı bir kucak gibi gelmişti. Eski meşeleri ve narin çançiçekleri, yüzyıllar süren insanlık tarihinden, evcilleştirilmiş ve bilinen bir manzaradan bahsediyordu. Bunun tam aksine, bu ormanlar tamamen farklı bir canavardı - geniş, evcilleşmemiş ve neredeyse ilkel.

Sık çalılıklar ve tanımadığım vahşi yaşamın ürkütücü sesleri içimde bir huzursuzluk uyandırdı. Burada, vahşi doğa aşılmaz ve kayıtsız hissettiriyordu için insan Varlık, yapmak Ben akut farkında. kırılğanlığım ve içimi tam olarak atamadığım gergin bir korkuyla dolduruyordu.

Her ne kadar güzel olsa da, bir bodrum katındaki kütüphanenin güvenli sınırlarına geri dönmekten başka bir şey istemiyordum.

Yürüyüşümüzün bir bölümünde, büyük bir kayanın yanına yaklaştığımızda gözlerim parladı. Kısa bir araştırmadan sonra Thomas'ın günlüğündeki garip sembolün taşa kazınmış olduğunu gördüm. Doğru yoldaydık.

Sonra onu duydum: garip bir uğultu. Garip, alçak bir uğultuydu, uzaktaki makineleri ya da binlerce arının toplu vızıltısını andırıyordu. Ses her taraftan yayılıyor, sık çalılıkların ve sis yüklü havanın içinde titreşiyor gibiydi. Durakladım, kaynağını tespit etmeye çalışıyordum.

"Şimdi sen de duyuyor musun?" Charlie sordu, aniden durduğumda neredeyse bana çarpıyordu.

"Hayır, duymuyorum. Daha çok hissediyor gibiyim. Ne zamandır-"

"Bellingham'a indiğimden beri."

"İndiğimden beri mi? Neden bir şey söylemedin?"

"Duymamış gibiydin." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ben de sana hayaletleri görebildiğimi söylemenin yeterli olduğunu düşündüm."

"Vay be! Hayalet mi görüyorsun, dostum?" Önümüzde durmuş olan Bear, durduğumuz yere doğru yürüdü. Bana bir matara su uzattı. "Orada hiç gördün mü?"

Charlie'nin cevap vermeden önce tereddüt etmesi hoşuma gitmemişti. Hayal gücüm beni ele geçirdi ve birdenbire bir madenci grubunun bizi dağa doğru takip ettiğini düşündüm.

"Birkaç tane." Ayrıntıya girmedim.

"Harika," dedi Bear. "Bazen mantarlar bana bir şeyler gösteriyor, anlıyor musun? Ama yüz falan göremiyorum."

"Uğultuyu duyabiliyor musun?"

"Hayır," diye başını salladı Bear. "Moon, duyabilir. O böyle şeylere karşı duyarlıdır."

Yavaşça bir daire çizerek dönerken, uğultunun kaynağını tam olarak belirleyemiyordum.

Sanki her yerden geliyormuş gibi hissediyordum. "Nedir

bu?" "Bilmiyorum," dedi Charlie. "Ama çok güçlü."

Kalın kırmızı kabuklu, yüksek bir ağacın altındaki küçük bir açıklıkta durmuştuk.

"Bear, bu sembolü daha önce gördün mü?" Ona defterimi uzattım ve sembolün kabataslak bir taslağını çizdiğim sayfayı açtım.

"Oh, evet, dostum." Bear elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Bana gösterebilir misin?"

"Olmaz, Moon onlardan uzak durmamız gerektiğini söylüyor."

Charlie yakınlarda durmuş, mataradan su içiyordu.

"Gitmem gereken yer burası. Sabine burada olacak."

Bear şaşkın görünüyordu. "Moon'la birlikte ot toplamaya gitti."

"Hayır, gitmedi. Moon ot toplamaya gitti ama Sabine buraya geldi." Kağıdı işaret ettim. "Bu sembollerin olduğu yer. "Burası onun istediği yer.

Git. Lütfen, beni oraya götürebilir misin? Bu çok önemli."

"Bunu yapamam. Moon'u almak için şu tarafa gitmeliyiz."

Her an daha da gerginleştiği belli olan Bear'a sinirlenmek işe yaramayacaktı. Not defterimi çantama geri koydum. Bir sonraki sembolü bulmak için ormanda tepinmem yıllarımı alırdı. Ve onu gerçekten bulacağımın hiçbir garantisi yoktu, üstelik Sabine'in ne yaptığına dair hiçbir fikrim yokken.

"Ayı, lütfen, sensiz asla bulamam."

Ayı kıpırdandı, olayların gidişatından tedirgin olmuştu. Belli ki sembolleri takip etmemizi istemiyordu. "Burada ağacın yanında bekle. Ben gidip Ayı getireceğim. Tamam mı? O ne yapacağını bilir."

Charlie matarasının askısını omzuna atarak, "Bu tarafta," dedi. "Patika tepeye, eski bir kampa doğru kıvrılıyor."

Ayı kımıldamadı. "Oraya gidemeyiz."

"Gitmek zorunda değilsiniz. Neden gidip Moon'u getirmiyorsun?" Charlie yanından geçerken Ayı'nın omzunu sıvazladı. Elimi çekiştirdi. "Hadi, Günışığı. Bizi götüreceğini söyleyen bir arkadaşım var. Hey Bear, eğer sen ve Moon giderseniz, kasabaya dönebilmemiz için arabalardan birini bize bırakır mısın?"

"Evet, ama ... uh ... Sanırım sorun olmaz." Gülümsemeye çalıştı ama olayların bu şekilde gelişmesinden hoşlanmadığı belliydi. Bizden uzaklaştı, geri çekilen figürü orman tarafından yutuldu.

BÖLÜM 15

"Arkadaşının kim olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Frank. Kapanana kadar Morgan madeninde çalıştı." "Ona ne oldu?"

"İyi şeyler söylemiyor."

"Başka ne diyor?" "İyi bir şey yok."

Charlie ve ben hayalet işaretli patika boyunca belirsiz bir süre devam ettik. Ormanın derinliklerinde, ışığın zar zor değiştiği yerde, güneşin ilerleyişini göremiyordum. Gece çökmeden ormandan çıkıp kasabaya dönme arzum her geçen adımda daha da azalıyordu.

İlk başta Charlie'nin hayalet arkadaşına güvenmemiz gerektiğine ikna olmamıştım. Ama ilerledikçe ağaçlara ve kayalara kazınmış daha fazla sembol fark etmeye başladım. Charlie bana kopmuş dalları da göstererek yakın zamanda buradan birinin geçtiğini doğruladı. Sabine'in izini takip ediyorduk. Hem rahatlamış hem de endişelenmişim.

Mola vermek için durduğumuzda Charlie, "Bana Sabine'e ne olduğunu anlat," dedi. "Seni henüz çok iyi tanımıyor olabilirim Günışığı, ama bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabilirim. Ve bütün gün yolunda gitmeyen bir şeyler vardı."

"Sabine Cehennem Geçidi'ni kontrol edebilirse, onun gücünü kendine alabilirse, ... yapabileceğini düşünüyor."

"Ne? Dünyayı ele geçirebileceğini mi?"

"Bilmiyorum. Belki de? Bunu söylemek bile saçma geliyor, Charlie."

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyor olmalısınız. Bu şey, yani Cehennem Geçidi ne kadar güçlü?" "Bilmiyorum. Ne olduğunu ya da neye benzediğini bile bilmiyorum."

Charlie gözlerini kaçırmış, Frank'i dinliyordu sanırım. Yürüyüşümüz boyunca Frank'le iletişim halindeydi.

"Frank geri dönmen gerektiğini söylüyor. Diğerini uyaramadı."

"Sabine olmalı. Frank Cehennem Geçidi hakkında ne biliyor?"

"Onu hasta ettiğini söylüyor. Bir kez görmüş. Bu yeterliydi."

"Elimizdeki tek şey Thomas Randall'ın notları."

"Tommy Randall. Frank onu tanıyordu. İyi bir çocuk olduğunu söylüyor. Temiz pantolonu yüzünden onunla alay etmeyi severlermiş."

"Ne?" Charlie kaşlarını çatınca ben de sordum. "Ne diyor?"

"Başına gelenlerin gerçekten utanç verici olduğunu söylüyor."

İlerlemeye devam ederken bir süre konuşmadık. Orman sıkı, yol zar zor görünüyordu, sanki toprak bize karşı komplo kurmuş gibiydi. Sonunda paslanmış metal parçaları bulmaya başladık, amaçları bilinmiyordu ama muhtemelen bir tür maden makinesiydi. Yolumuz bizi devrilmiş bir cevher arabasının etrafından dolaştırdı, metal tekerlekleri ezilmiş metalin amacını belirliyordu. Bölge bir ekipman mezarlığı gibiydi. Sanki herkes her şeyi geride bırakıp gitmiş gibi görünüyordu.

Ben birkaç parçayı incelemek için duraklarken Charlie, Frank'le alçak sesle konuşuyordu, sanırım buradaki kapsamlı operasyon hakkında bir tarih dersi alıyordu.

"Frank girişin bu yokuşun tepesinde olduğunu söylüyor."

Dengemi korumak için küçük bir ağaca tutunarak, hayaletle konuşmaya ara vermiş olan Charlie'ye baktım. "Bir sorun mu var?"

"Frank gidebileceği en uzak yerin burası olduğunu söylüyor."

"Korkuyor mu?" Bir hayaleti neyin korkutabileceğini merak ederek tepeden yukarıya, gittiğimiz yöne baktım.

"Hayır, bir tür sınır olduğunu söylüyor. Onu ve diğerlerini madenden uzak tutuyormuş. Daha uzağa gidemezmiş." Charlie daha kelimeler ağzımdan çıkmadan ne soracağımı biliyordu. "Onu oraya kimin ya da ne zaman koyduğunu bilmiyor. Hep oradaydı. Madene en son girdiğinde hayattaydı. O her neyse, ben de göremiyorum."

"Sınır nerede?"

Charlie sol tarafı işaret etti. "Orada bir yerde olduğunu söylüyor. Ben göremiyorum."

Charlie'nin aksine, yolumuzun karşısında bir şey olduğunu görebiliyordum. Devasa bir örümcek ağına benziyordu, loş ışıktaki belli belirsiz parlıyordu, karmaşık iplikleri neredeyse narin bir desenle uzanıyordu.

Charlie'ye gördüklerimi anlatmak için yaklaştığımda, ağ sanki yakınlığının farkındaymış gibi ruhani bir parıltıyla parıldadı ve titreşti. Dikkatle uzandım ve parmaklarım görünmez ipliklere sürtünürken karıncalandı. Hafif, statik bir yük gibi hissettirdi. Hem güzel hem de ürkütücüydü; dünyamızdaki görünmeyen güçlerin bir hatırlatıcısıydı.

"Frank yakın zamanda bir şey yemediğimizi umuyor. Bariyerin oldukça güçlü olduğunu söylüyor."

Derin bir nefes alarak Charlie'nin elini tuttum ve birlikte bariyerden geçtik.

Sanki kalın, görünmez bir zarın içinden geçiyormuşuz gibi ezici bir his vardı.

Geçtiğimiz anda bir mide bulantısı dalgası beni gelgit dalgası gibi vurdu. Tökezleyerek ilerledim, midem şiddetle çalkalanıyordu. Charlie de daha iyi durumda değildi. İkimiz de dizlerimizin üzerine çöktük, kontrolsüzce öğürüyorduk. Safranın acı tadı ağzımı doldurdu ve aynı şeyin Sabine'e de geçerken olup olmadığını merak ettim.

Mataramızdaki suyla ağzımı çalkaladım ve ekşimiş tadı çalıkların arasına tükürdüm. Sonra ağaçların arasından, Ayçiçeği'nin Pinto'su kadar geniş kütüklerin yanından geçmeye devam ettik. Bu sırada Charlie bandana şeritlerini alçak dallara bağlıyor, her bir parçayı kemerinde taşıdığı çakıyla kesiyordu. "Böylece dönüş yolumuzu bulabiliriz," dedi bana.

Ormandan çıkıp bir şelaleye doğru dik bir tırmanışı olan bir vadinin dibindeki açıklığa geldik. Etrafımızda, ağaçlarla kaplı dikey tepeler, sırt boyunca yuvarlanan bulutlarla buluşmak için yükseliyordu. Ağaçların altından yağmur yağıyordu. Nereden geldiğimizi göremiyordum. Tamamen başka bir dünyaya adım atmış olabiliydik.

"Bunu duyuyor musun?" Charlie'ye sordum. "Uğultu kesildi. Kuşları ya da yağmuru da duyamıyorum. Sanki bir tür baloncuğun içine girmişiz gibi."

"Yukarıda," diye işaret etti Charlie. "Bir şey görüyorum."

Charlie, şimdi çürüyen bir tahta yığını haline gelmiş olan eski bir kulübenin kalıntılarına doğru ilerledi. Birkaç eski tencere, metal yatak yayları ve kırık cam pencereler burada birilerinin yaşamaya çalıştığını gösteriyordu

Maden kapandıktan sonra. Kulübenin arkasındaki taş duvarda, Hellgate sembolü olarak düşünmeye başladığım şeyin silik, aşınmış dış hatlarını gördüm.

Alanın etrafından dolaştık. Oradan, Charlie'nin madenden bakır çıkarmak için kullanıldığından şüphelendiği, aşırı büyümüş bir yol bizi madenin girişine kadar götürdü. Oraya varmıştık.

Hellgate madeninin girişi dağın yamacında küçük, karanlık bir delikti ve nereye bakacağını bilmeyen biri kolayca gözden kaçabilirdi. Bir göçükten kalmış olabilecek büyük kayalar girişi kısmen kapatmıştı, sanki doğanın kendisi içeride ne varsa onu kapatmaya çalışmış gibiydi.

Kayaların arasında, ancak bir insanın geçebileceği genişlikte dar ve çamurlu bir boşluk göze çarpıyordu. Çamur çalkalanmış ve ezilmişti, bu da yakın zamanda birinin zorla içeri girdiğinin kanıtıydı.

"İçeri girdi," dedim. "Takip etmeliyim." "Biz' demedin."

"Elbette demedim." Girişe kadar olan yürüyüşümüzde düşünmek için çok zamanım olmuştu. "Zaten buraya kadar geldiniz. Yolun geri kalanını gitmenize gerek yok. Bu senin avın değil."

"İçeri girecek misin?"

"Evet, sanırım yapmak zorundayım."

"O zaman ben de seninle geliyorum." Ben itiraz etmeye başladığımda Charlie çeneme uzandı, yüzümü ona doğru çevirdi ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Günüştüm, beni dinle. Eğer o deliğe gireceksen, ben de seninle geliyorum. Burada kışımın üstünde oturup orada neler olduğunu ve bana geri dönüp dönmeyeceğini merak etmeyeceğim. Anladın mı?"

Kollarında erimek ve aynı anda ona küfretmek istedim. Bunun yerine yüzüne uzandım ve çenesini parmaklarımla kavradım. "İşte bu yüzden bugün gelmeni istemedim. Benim adıma karar vermeye başlayamazsın."

"Sana oraya girmemeni mi
söylüyorum?" Düşündüm. "Hayır."

"O zaman senin adına karar vermiyorum." "Ama-
"

"Kahretsin kadın, bırak da bitireyim. Eğer o deliğe girmek istiyorsan, ben de seninle birlikte gireceğim. Orada bulduğumuz lanetli şeyle dünyayı ele geçirmek istiyorsan, sonuna kadar seninleyim. Bana çekip gitmek, evlenmek ve Kansas'ta bir çiftlikte yaşamak istediğini söyle, ben de varım. Benden kurtulmak için çok daha fazlası gerekecek, Günışığı."

Aklımı kaçırmış gibi görünmemek için ne diyeceğimi bilemedim. Bunun yerine onu kendime doğru çekerek öpüştük.

Bir an için maden girişinin soğuk ve bunaltıcı varlığı kayboldu, yerini onun kucaklamasının sıcaklığı aldı. Dudakları yumuşak ve güven vericiydi ve uzun zamandır bastırmaya çalıştığım bir duygu dalgası hissettim. Onu seviyordum. Bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu. Ama her ne kadar kendimi bu anın içinde kaybetmek ve duygularımı itiraf etmek istesem de, öpüşmeyi kestim, alnımı onunkine yasladım ve "Teşekkür ederim Charlie" diye fısıldadım.

"Kansas'taki o çiftlikle ilgilenemeyeceğinden emin misin?"

Güldüm, şaka yaptığına inanarak ona şakacı bir şekilde vurdum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bear ve Moonflower bizi terk etmeye karar vermeden ve burada kışımız donmadan önce gidip Sabine'i bulalım."

Charlie önce gitti, dar açıklıktan sıkışık bir şekilde geçti, çantasını da arkasından sürükledi. Diğer taraftan bana seslendiğinde, kayaların arasında kıpırdandım. Çamur serin ve nemliydi, hafif bir toprak ve çürüme kokusu taşıyordu. Diğer tarafta bekleyen Charlie bana bir el feneri uzattı.

İçeride klostrofobinin üzerime çöktüğünü hissettim. Duvarlar sıkı ve hapsediciydi, tünelin derinliklerine doğru ilerledikçe engebeli kaya yüzeyi omuzlarıma sürtünüyordu. El fenerimin ışını pürüzlü duvarlarda dans ediyor, titriyor ve kendi hayatlarıyla hareket ediyor gibi görünen ürkütücü gölgeler oluşturuyordu.

Charlie beni tuttu ve bir öpücük için kendine çekti. "Seni seviyorum, Günışığı," diye itiraf etti, gözleri benimkinde bir karşılık titreşimi arıyordu. "Önümüzdeki bir saat içinde ne olursa olsun, bunu bilmen gerek."

Sözleri karşısında kalbim sıkışmıştı. Onu gerçekten seviyor muydum, yoksa bu sadece o anın adrenalini miydi? Sevdiğime inanıyordum. Yine de içimde bir korku vardı; aşkı itiraf etmenin ona benim üzerimde güç vereceği, beni bir ömür boyu kaçındığım ve geliştirmeyi göze alamadığım bir savunmasızlığa bağlayacağı korkusu.

Kelimeler dudaklarımda söylenmeden asılı kaldı, onu sevmenin kalbimin etrafına ördüğüm duvarları yıkabileceğini fark ederek kapana kısıldım. Bu yüzden elini sıktım, sessizliğim acı veren bir kalkandı ve ben söylemeden bunu bilmesini umdum.

Kayaların arasındaki patika dar ve tehlikeliydi, gevşek kayalar ve molozlarla doluydu. İlerledikçe hava daha soğuk ve durgun bir hal alıyordu ve kendimi bu bunaltıcı atmosferde derin nefesler almakta zorlanırken buluyordum. Birkaç yerde keresteler destek olarak kullanılmış, duvarları ve tavanı destekliyordu. Bu karanlığın içine inen madencilerin hayatlarını hayal bile edemiyordum.

Sonsuzluk gibi gelen dolambaçlı, dar geçitte ilerledikten sonra, kendimizi bir zamanlar tüneli kapatan bir duvarın parçasıymış gibi görünen kaba yontulmuş tuğla yığınıyla karşı karşıya bulduk.

Derin düşüncelere dalmış gibi görünen Charlie'ye baktım, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Bir şey mi hissediyorsun?" Sesim ancak fısıltıyı geçecek şekilde sordum.

Charlie başını salladı, gözleri hâlâ önündeki karanlığa sabitlenmişti. "Hayır, hiçbir şey hissetmiyorum. Frank haklıydı. Burada hiçbir şey yok. Sınır her şeyi dışarıda tutuyor."

"Ya da içinde bir şey."

BÖLÜM 16

İLK BAŞTA, diğer tarafta karanlığın derinliklerindeki loş yeşil ışığın titreşiminden başka bir şey görünmüyordu.

Charlie el fenerini boşluğa doğru salladı. Mağaranın ne kadar büyük olduğunu hemen anladık. Etrafıma bakarken, büyüklüğü nefesimi kesmişti. Thomas Randall'ın tasvirlerini okuduğumda bu büyüklükte bir şeyi hiç hayal etmemiştim.

Mağara sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, geniş alanı yüksek sarkıtlar ve dikitlerle doluydu ve daha önce karşılaştığım tüm yeraltı odalarını gölgede bırakan katedral benzeri bir alan yaratıyordu. Her şeyin ölçeği eziciydi, tahmin ettiğimden çok daha büyük ve eski bir şeyin varlığında kendimi sadece bir zerre gibi hissetmeme neden oldu.

Önümüzde bir yerde bir ses duydum. Sabine olmalıydı.

Mağarada ona doğru ilerlerken, her yüzeye garip, düz gölgeler yapıyor, duvarlar boyunca göç ediyor ve tuhaf şekilli canavar sürüleri gibi bizi takip ediyordu.

İlk başta sarkıt ve dikit sandığım şeyler, çocukken Mısır ve Yunanistan'da benzerlerini gördüğüm insan yapımı sütunlardı. Enkaz ve ritüel aletlerinin kalıntıları, geçmiş yılların tozu ve kiri içinde yarı gömülü bir şekilde yatıyordu. Devrilmiş ve tozla kaplanmış birkaç süslü metal şamdanı tanıdım. Cora'nın bana anlattıklarına bakılırsa birisi, belki de Charles Morgan, bu mağarayı bir tapınağa çevirmişti.

İleride Sabine birkaç şamdan yakmış, etrafında bir ışık huzmesi oluşturmıştu. Bir çeşit yükseltilmiş platformun üzerinde duruyordu.

Bu terk edilmiş mağaranın kalbinde Cehennem Kapısı vardı. Thomas'ın günlüklerinde tarif ettiği şekliyle, bir kapı ya da bahçe kapısı gibi bir geçit hayal etmiştim. Bu, Escher'in kâbuslarından fırlamış bir şeye benziyordu.

Gözlerim bir odak noktası bulmakta zorlandı ve derin, tedirgin edici bir baş dönmesinin üzerime çöktüğünü hissettim. Gölgeler ve ışık, kenarları boyunca dans ederek kafa karıştırıcı bir hareket yanılsaması yaratıyordu.

Birbirine kenetlenmiş metal halkalardan oluşan devasa bir düzenek, taş bir kürsünün üzerinde imkânsız bir şekilde asılı duruyordu. Bacağım uzunluğundaki halkalardan oluşan devasa zincirler, onu karanlığın yüksek noktalarına ve mağara duvarlarına bağlıyordu. Tüm düzenek görünmeyen bir gücün ağırlığı altında geriliyor, mekanizmayı zar zor yerinde tutuyordu.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok halka varmış gibi görünüyordu, boyutları ve kalınlıkları değişiyordu, hatta bazıları yavaşça dönüyordu, ancak bu bir ışık hilesi olabilirdi. Bantların üzerinde de hareket ediyor gibi görünen, metalin üzerinde sürünen rünler vardı. Yeterince uzun süre bakarsam, bazı oymalar televizyondaki kanallar arasındaki görüntüler gibi titreşip kayboluyordu.

Metal halkalardan oluşan kafesin merkezinde hapsedilmiş olan küçük, son derece parlak yeşil alev, merkezinde bir süpernova gibi durmaksızın yanıyordu.

Benim görüşümden mi yoksa alevin kendisinden mi kaynaklandığından emin değildim ama o kadar parlaktı ki, doğrudan güneşe bakabildiğimden daha fazla ona bakamıyordum.

Cehennem Geçidi. Değerli bir isimdi.

İşte sonunda aradığım şey, Gölge Dünya'nın somut kanıtı karşımdaydı. Gördüğüm manzara karşısında ellerim hafifçe titredi, damarlarımda korku ve huşu karışımı bir his dolaştı. Temsil ettiği tehlikeye rağmen, yardım edemedim ama ezici bir heyecan dalgası hissettim.

Bu ana kadar kanıtlarım kişisel ve anekdotlardan ibaretti. İşte bu kadardı. Sonunda, doğrulama. Belgelenebilecek, üzerinde çalışılabilecek ve akademik tanınma ve güvenilirlik sağlayabilecek somut, ampirik kanıt. Aklımı kaybetmediğim şüphe götürmez bir şekilde kanıtlanmıştı. Akademi, çalışmalarımı bir daha asla uçuk ya da sahte bilim olarak nitelendiremeyecekti.

Gölge Dünya vardı.

"Artık yalnız değiliz." Charlie daha fazla ilerlememi engellemek için elini uzattı. Sabine'in durduğu yerden hâlâ biraz uzaktaydık. "Çok fazla acı var. Burada pek çok insan öldü. İstemedim."

"Onlar hayalet mi?"

"Buradalar ama burada değiller. Onları hissedebiliyorum, ama ..." Sesi uzaklaştı. "Onlar yankı."

"Çok fazla sorum var. Anlamaya ihtiyacım var. Bu buraya nasıl geldi? Buraya kim koydu?"

"Biliyorum Günişığı, ama yankılar buradan gitmemiz gerektiğini söylüyor. Kalmak bizim için çok tehlikeli."

Bu reddedilemez kanıtı nasıl görmezden gelebilirdim? Sonra hastalanan madencileri düşündüm. Sabine'i böyle bir ölümle tek başına yüzleşmeye bırakabilir miydim? Çünkü yapacağım şey buydu: onu ölüme terk etmek.

"Sabine'i bırakamam."

"O zaman onu yakalayalım."

Cehennem Geçidi alçak bir taş platformun üzerinde yüzüyordu. Kaba rünler ve figürlerle kurban etme ritüelinin işleyişini gösteren karmaşık oymalar, bir tür kullanım kılavuzu gibi yüzeyini kaplıyordu. Altı merdivenden ilk ben çıktım, Charlie de hemen arkasından. En üstte uzun bir taş masa vardı. Masanın önünde, Cehennem Kapısı'nın tam altına yerleştirilmiş, taşa gömülü bir çift zincir ve kelepçe vardı. Oraya kimin zincirlendiğini ya da neye katlanmak zorunda bırakıldıklarını düşünmemeye çalıştım.

Sabine bana dönmeden, "Onu bulduk Diana," dedi. Başını geriye atmış, önünde yüzen Cehennem Kapısı'na bakıyordu. "Bizi bekliyordu. Burada olmana çok sevindim." Yanında durmam için bana işaret etti. Çağrısına kulak asmadım. "Gücü düşün, Diana. Bu bizim için her şeyi değiştirebilir. Hayal ettiğimiz hayatlara sahip olabiliriz. Bunu hak ediyoruz."

Charlie kelepçelerin yanında durdu. "Burada tuttukları kadın," diye soludu, sesi titriyordu. "Hâlâ acı çekiyor."

"Ne görüyorsun?" Sabine, Charlie'yi ilk kez keskin bir ilgiyle fark ederek sordu. Gözleri korku ve hayranlık karışımıyla parlıyordu. "Ona cadı dediler.

Onu haftalarca buraya zincirlediler. Onu aç bıraktım. Kanını akıttılar. onu."

"Onu görebiliyor musun?"

"Hayır, onun yankıları kulağıma fısıldıyor. Onu tercüme etmek için kullandılar."

"Bunu Charles Morgan mı yaptı?" diye sordum ama Sabine önüme geçti ve gözlerini Charlie'ye dikti.

"Ne söylüyor?"

Yeşil alevi çevreleyen metal halkaları işaret etti. Sabine metal bantlara dokunmak için elini kaldırdı.

Charlie elini tutarak, "Dokunma ona," diye uyardı.

Sabine ona ters ters bakarak elini geri çekti. "Tamam." Bana baktı. "Onları okuyabiliyor musun?"

Anlayabildiğim kadarıyla, Thomas'ın çizdiği sembol gibi, bunlar da birkaç eski dilin birbirine karışmış haliydi. Eski Yunanca, Sanskritçe, Sümerce, Mısırca ve diğer birkaç dilin parçalarını tanıdım. Bantlara çok uzun süre odaklanmak görüşümü bulanıklaştırıyordu, özellikle de iç halkalar hareket ettiğinden -ya da ben öyle sanıyordum. Kesin bir şey söyleyemiyordum. Bantları kim yazdıysa, zaten var olan bir dili kullanma zahmetine girmemiş, kendi dillerini yaratmak zorunda kalmışlardı. Bu kibir gözümden kaçmamıştı.

"Gölgelerin kucaklaması ... peçe parçalanır." Çantamdan defterimi ve kalemimi çıkardım ve kelimeleri not almaya başladım. Söz dizimi tanıdıkta ama kelime dağarcığı beni şaşırttı. Bazı kelimeler tam olarak tercüme edilemiyor, anlamları kum gibi elimden kayıp gidiyordu. Sabine'in sürekli sözümü kesmesi de yardımcı olmadı.

"Gölgeler mi? Gölgeler hakkında ne diyor? Söyle bana!"

"Sessiz ol. Konsantre olmalıyım."

"Daha hızlı, Diana."

Durakladım, düşüncelerimi toparlamak için gözlerimi kapattım. Dil bir labirent gibiydi. Ne kadar derine inersem, o kadar çok kıvrılıyor ve dönüyordu.

"Günüşiği, burada kalamayız."

"Bana bir dakika ver. Bir şey ... büyüün cazip çağrısı ... kutsanmış ... seçilmiş ... seçilmiş ... biri mi? Yükseliyor. Sanırım bu yükseliş. Seçilmiş biri yükseliyor. Sonraki kelimeyi bilmiyorum. Teklif mi?" Rün tanıdık değildi, eski Mısır, İbranice ve tamamen uydurma gibi görünen bir şeyin karışımıydı. Sonra şeklini tamamen değiştirdi.

Mısır hiyeroglifi, Antik Yunanca kapalı kelimesini tamamlamak için kullanılır. R nler  ekil değiştirmeye devam ederse, onları nasıl tercüme edebilirdim ki?

Charlie bizden uzakla mı , Sabine'in yanında durduğu sunağa, Cehennem Kapısı'nın tam altına doğru ilerlemi ti.

"İşte bu!" Sabine heyecanla söyledi. "Seçilmiş kişi. Bağlılık ve saygıya layık, yükselen bir seçilmiş kişi. Bu ben olmalıyım. Ben Seçilmiş Kişi'yim."

"Sabine, bilmiyorsun-"

"Senin ne bildiğin önemli değil, Diana. Ben *biliyorum*." "Nasıl biliyorsun?"

"      *gördüm*! Sana söylemiştim. Hatırlamıyor musun? New York'taki ilk gece. Sana burada, Bellingham'da birlikte olacağımızı söylemiştim." Sabine kollarını iki yana açtı. Sesi manikti, co kulu gülümsemesi geniş ve biraz da dehşet vericiydi. "Gördüğüm şey buydu. Bizi. Burada duruyorduk. Birlikte."

Gözlerim kısıldı, her zamanki soğukkanlılığım onun manik beyanının ağırlığı altında çatırdadı.

Charlie bana doğru eliyle işaret etti, Sabine'i uyarmadan dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Sunağı işaret etti. Kenarından ıslak ve taze bir şey damlıyordu.

Sabine dikkatimin dağıldığını fark etmedi. Cehennem Kapısı'na bakmakla meşguldü, gözleri bağnazlığa varan bir coşkuyla parlıyordu. "Bizi ciddiye almak zorunda kalacaklar, Diana. Bizi görmezden gelemeyecekler. Onları biz yöneteceğiz."

Kürsünün aksine sunak, ortalama bir insanın boyundan daha uzun, kara ta tan oyulmu  büyük bir lentoydu. Bana Stonehenge'i hatırlattı, antik ve ilkel aletlerle oyulmu . Bu kadar eski bir şeyin buraya nasıl gelmiş olabileceği aklımı kurcalıyordu. Her ne kadar olasılıkları teorile tirmek istesem de taze kan dikkatimi dağıttı.

"Sabine, Ayçiçeği nerede?"

BÖLÜM 17

"Benimle gelmek İSTEMEDİ," diye yanıtladı Sabine. "Bu kan nereden geldi?"

"Bu bir tavşan."

"Tavşan olamayacak kadar çok kan var," dedi Charlie.

"Yardımcı olabileceğini düşündüm." Sesi aniden çok sakın, açıklaması çok prova edilmişti.

Sahne ürkütücü bir şekilde bir kurbanı andırıyordu. Platformdaki oymaları düşündüm. Onları yeniden canlandırmayı deneyebilecek kadar uzun süredir buradaydı. "Sabine, ne yaptın sen?"

"Tıpkı onun gibi konuşuyorsun." Sabine'in gözlerinde önce kızgınlık, sonra da paranoya belirdi. "Kocamı aradın."

"Hayır, Sabine, kimseyi aramadım," diye onu ikna etmeye çalıştım, sesimi sabit tutarak.

"Onu arayacaksın. Bunu *görebiliyorum*. Ona korkunç bir şey olduğunu söyleyeceksin. Beni umursamıyor. Kapıyı açtıktan sonra, ben-"

Kocası hakkında atıp tutmasını dinlemek hiçbir şeyi çözmüyordu. Kontrolden çıkmadan önce ona yaklaştım ve yüzüne bir tokat attım. "Sabine, dur. Gitme vakti geldi."

Gözleri büyüdü ve ona vurduğum yanağını tuttu. Alt dudağı titredi. "Ama ben Seçilmiş Kişi'yim."

"Sabine, heyecanlı olduğunu biliyorum. Hâlâ söyleyecek çok söz var-"

"Geri dönmeyeceğim," diye iddia etti, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Yapamam. Beni zorlamayın. Lütfen."

Sabine Cehennem Geçidi'nden ayrılmaktan değil, Blackwood'a geri dönmekten bahsediyordu. Kocasından, üzerimizdeki korkunç mekanizmadan daha çok korkuyordu. Ya da belki de onunla ne yapacağından daha çok korkuyordu.

"Gitme zamanı Sunshine, onunla ya da onsuz." "Onu bırakmayacağım, Charlie."

"Cadı zamanımızın dolduğunu söylüyor."

Sabine'e elimi uzattım ve onu tutması için cesaretlendirdim. "Ona hiçbir şey söylemeyeceğiz. Geri geleceğiz. Bu işi çözeceğiz. Birlikte."

Bir şeyler olmak üzereydi. Kötü bir şeyin bizi izlediğini, iliklerimize işlediğini bilmek için Sabine'in öngörüsüne ya da Charlie'nin uyarılarına ihtiyacım yoktu. Bunu bir ısıklık gibi hissedebiliyordum.

"Günüşığı," dedi Charlie, kulağımı işaret ederek. "Kanaman var."

Kulağıma dokunduğumda parmak uçlarım kanla ıslandı. Thomas'ın anlattığı madencileri düşündüm, hastalanıp delirmiş olanları. Hayalet Frank, Thomas hakkında ne demişti? Ona ne olduğunu bilmek istemediğimizi mi?

"Sabine . . ."

"Ben seçilmiş kişiyim." Sesi çocuk gibiydi, gözlerini bantlara dikmiş, kulağından kan damlıyordu. "Geri dönmeyeceğim."

Başımızın üstündeki halkalar yavaşça dönüyordu -bu halkalar daha önce de dönüyor muydu? Rünlerden bazıları artık Asyalı görünüyordu. Onları tercüme etme umudum yoktu, ama Latince kan anlamına geleni? Onu iyi biliyordum.

. Bu kan bizim kutsal hediyeğimiz.

"Neyim var benim?" Sabine'in yanakları kanlı gözyaşı izleriyle kaplıydı. Charlie kanayan burnunu elinin tersiyle sildi. Hepimiz kanıyorduk.

"Gidiyoruz. Şimdi." Charlie Sabine'e uzandı, onu belinden yakaladı ve omzuna attı. Sabine hemen çığlık atmaya ve ona doğru çırpınmaya başladı. "Git, Günişığı. Git, git, git!"

Beni takip etmediğini fark edene kadar merdivenlerin dibindeydim, mağaranın girişine doğru geri dönmeye başlamıştım. Döndüğümde Sabine'in ayağa fırladığını gördüm, elinde Charlie'nin açık bıçağı vardı. Bıçağı Charlie'nin kemerinden almıştı.

Charlie afallamış görünüyordu, eli içgüdüsel olarak boynunu sıkarken gözleri şok ve şaşkınlıkla irileşmişti.

"Charlie?"

Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

"Charlie! Hayır-" Kollarımı açarak ona doğru hamle yaptım.

Sabine kanlı bıçağı bırakarak geri çekildi. "Bunu yapmak istememiştim. İsteyerek yapmadım. . . oh hayır . . . oh hayır . . . Özür dilerim. . . "

Charlie'nin dizleri onu yakaladığım anda büküldü, onunla birlikte yere çöktüm ve başını kucağıma aldım. Bunu anlamak için yarayı görmeme gerek yoktu.

ölümcüldü. Kan kaybediyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama onun yerine kan doldu.

"Şşşş, konuşma. Söylemene gerek yok. Ben biliyorum." Bilmediğim şey ise onu nasıl kurtaracağımdı.

Sabine'in hıçkırıkları odada yankılanıyordu ama benim odaklanabildiğim tek şey kaybetmekte olduğum adamdı. Ona ne olduğu önemli değildi, umurumda değildi.

Kanı -ve o kadar çoktu ki- etrafında birikmedi. Yükseldi, uzun kızıl şeritler halinde Cehennem Kapısı'na doğru süzüldü ve yüzeyine oyulmuş kadim rünleri tutuşturdu. Kadim gizemli mekanizmalar canlanmak için inlerken, Geçit alçak, uğursuz bir uğultuyla karşılık verdi. Rünler alev aldı, ışıkla parladı ve beni kör etti.

Ve sonra hiçbir şey bilmiyordum.

BÖLÜM 18

Kendime geldim, nefes nefese kalmıştım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım, midem boş olmasına rağmen nefes alıp verdim. Amansız, mide bulandırıcı bir baş dönmesi ayakta durmayı neredeyse imkânsız hale getirdi. Tüm vücudum sanki parçalara ayrılmış ve yanlış sırayla yeniden bir araya getirilmiş gibi acıyla kıvranıyordu.

Geçici olarak gözlerimi açmaya çalıştım ama başımdan geçen yakıcı bir acı onları tekrar kapanmaya zorladı. Boğuk bir çığlık attım, acının şiddeti kör ediciydi. Gözlerimi daha da sıkarken yanaklarımdan yaşlar süzüldü, göz kapaklarımda ardındaki karanlık, dönen renkleri ve desenleri daha da yoğunlaştırıyordu.

Dişlerimi sıkarak kendimi yavaşça nefes almaya zorladım, bulantı ve acıyı bastırmaya çalıştım. Her nefes ciğerlerimde ateş gibi hissediyordum ve kanın metalik tadı ağızda kalıyordu. Yan tarafıma dönmeyi başardım, ezici hisler biraz da olsa azalmaya başladığında cenin pozisyonunda kıvrıldım.

"Charlie ..." Sesim titreyerek fısıldadım. Yanıt gelmedi. Ona doğru uzandım, ellerim taşa çarpıyordu. Orada değildi.

Büyük bir çabayla, acıyla gözlerimi kısarak tekrar açmaya çalıştım. Dünya, değişen ışıklar ve gölgelerden oluşan bulanık bir bulanıklıktı ve her hareket üzerime başka bir baş dönmesi dalgası gönderdi.

"Sabine," diye mırıldandım, kelimeleri zar zor oluşturabiliyordum. "Ne yaptın sen?"

Cevap vermedi.

"Charlie ?"

Etrafımdaki dünya yavaşça tekrar odaklanmaya başladığında, mide bulandırıcı bir gerçekle yüzleştim. Yalnızdım.

Neredeyse hiçbir şey göremiyordum, sadece üstümdeki Cehennem Kapısı'nın belli belirsiz hatları, görüşümün ürkütücü, uhrevi ışıyla titreşiyordu.

Çarpık, canlı bir şehir manzarası sonsuza kadar uzanıyordu, mimarisi bilinen tüm doğa ve akıl yasalarına meydan okuyordu. Yukarıda, hem tekinsiz hem de uhrevi bir gökyüzü vardı; fosforlu yeşilin uçsuz bucaksız genişliği, zehirli suların tonu ya da çürümenin ürkütücü parıltısı.

Bir iniltiyle başımı çevirdim ve gözlerimi sıkarak bu anlık görüntüyü zihnimden kovmaya çalıştım.

Kalan azıcık gücümü toplayarak kendimi dizlerimin üzerine kadar ittim, her kasım itiraz ediyordu. Görüşüm hâlâ kırık döküktü ama hareket etmek zorundaydım.

Kendimi ayakta durmaya zorlayarak sunağa yaslandım. Her hareket, ne kadar küçük olursa olsun, beni tüketmekle tehdit eden acı ve dehşet içinde sürünmeye çalışan umutsuzluğa karşı bir savaş gibiydi.

Yeşil ıfık, sanki bu yerin güneş i kötü niyet tarafından çarpıtılmış ve bozulmuş gibi, tüm diyarı sıcaklıktan yoksun, soğuk ve duygusuz bir alacakaranlıkla yıkıyordu. Hiçbir yıldız ya da ay bu monotonluğu bozmuyordu. Bu hastalıklı parıltı; sadece sonsuzluğa uzanan, sonsuz, değışmeyen bir yeşil alan.

"Charlie!" Umutsuzca ona tekrar seslendim. Sesim odanın içinde yankılandı. Beni bırakmazdı, isteyerek değil. Seçme şans ı olsaydı bile. Soğuk gerçeklik beni çarptı. O gitmişti. Sabine de öyle. Onlara her ne olduysa, beni bağışlamıştı.

CHAPTER 1G

Bear'ın otobüsüne dönüş yolunu nasıl bulduğumu HATIRLAMİYORUM.

Yolculuk bulanıktı, zihnim gördüğüm korkunç dünyanın akıldan çıkmayan görüntüleri ve Charlie'nin yokluğunun ezici ağırlığı tarafından tüketildi. Charlie için çığlık attım, hıçkıra hıçkıra ağladım ve Sabine'in peşinden gidecek kadar aptal olduğum için kendime lanet ederek gerçekliğe karşı koydum. Onu kurtarabileceğimi düşündüm. Onu kurtarmak istiyordum. Ne kadar aptalmışım.

Birkaç kez kaydım, çalıkların arasına düştüm. Boynumu kırmamış olmam bir mucizeydi.

Her nasılsa, saf iradeyle ya da içgüdüsel bir dürtüyle başardım ve vahşi doğadan çıkıp araçların park edildiği açıklığa geldim. Parlak boyalı otobüsün görüntüsü kısacık bir rahatlama anı getirdi ama içimdeki boşluğun gölgesinde kaldı. Hâlâ sıkışmış durumdaydım. Otobüsü nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

Ormanda tek başıma ölmeyi hak ettiğime inanarak, bitkin bir halde ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak açıklığın ortasına yığıldım.

Bear beni böyle buldu.

"Hey, Dişi Avcı?" Bear, çiçekli bir cennetten çıkan bir tanrı gibi otobüsten çıktı - ya da bağımlı beynim öyle hayal etti. Yanımda çömelirken yüz ifadesi endişeyle çarpılmıştı.

"B-Bear? Bekledin mi?"

Yeni bir yığın gözyaşına boğuldum.

Uzanıp beni yukarı çekmeye çalıştı ama kollarımı ona dolayarak onu da kendimle birlikte çamurun içine çektim. Küçük bir parçam nefret ettiğim şeye, histerik bir kadına dönüştüğümü kabul etti. Yine de kendimi onun adından başka bir şey söylemeye ikna edemiyordum, tekrar tekrar.

"Haydi, Dişi Avcı," dedi Bear beni ayağa sürükleyerek. "İliklerine kadar üşümüşün. Seni içeri götürelim."

Çaydan bahsetmek beni daha çok hıçkırıklara boğdu. Sabine'in Ayçiçeği'ni Cehennem Kapısı'na kurban ettiğini ona nasıl söyleyebilirdim? Zavallı tatlı Ayçiçeği.

Otobüse tırmandım, tanıdık çevre artık yabancı ve soğuk geliyordu.

Ayçiçeği beni bekliyordu, yüzü sıcak ve davetkâr bir gülümsemeye aydınlanmıştı. "Sana çay yaptım. Sen-"

Sözünü bitiremeden öne atıldım ve kollarımı ona doladım. Sabine onu öldürmemişti. Yaşıyordu. Rahatlama bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü.

Ona sarıldım, kontrolsüzce ağladım, vücudum duygularımın gücüyle titriyordu. Ayçiçeği Bellingham'a dönüş yolu boyunca bana sıkıca sarıldı.

BÖLÜM 20

Tanık olduğum dehşetin unutulmaz bir hatırlatıcısı olan Bellingham'a döndükten bir hafta sonra Paul'ün malikanesine gittim.

Cehennem Geçidi'nden döndüğümde beri tüm zamanımı yatakta saklanarak, dünyayla yüzleşemeyerek ve yüzleşmek istemeyerek geçirmiştım. Ayçiçeği çeşitli çaylar ve basit yemeklerle benimle ilgilendi. Hatta evi ziyaretçilere kapattı ve partiler durdu. Ayı yakınlarda oyalanıyordu ama onu pek sık görmüyordum. Belki de ne zaman ortaya çıksa hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladığım için mesafesini koruyordu.

Elijah'ın bana emaneti bulmam için verdiği süre gelip geçmişti. Umurumda değildi. Birkaç gece uyandığımda, pencereden dışarı bakarsam onu karanlıkta durmuş beni beklerken göreceğime inanıyordum. Bazı geceler Charlie'yi özleyerek, Elijah'ın gelip beni öldürme sözünü yerine getirmesini diledim. Ama ben pencereye hiç gitmedim, o da beni almak için eve hiç gelmedi.

Kendimi eski halimde hissetmeye başladığımda, evden kaçıp Cehennem Geçidi'ne geri dönmenin bir yolunu bulmamam için beni sürekli gözetim altında tutmak zorunda kaldılar. Charlie'nin orada bir yerde beni beklediğinden emindim. Onlara tam olarak ne olduğunu hiç anlatmadım ve onlar da ısrar etmediler. Korkunç bir şey olduğunu anlayacak kadar biliyorlardı. Hepsi Moonflower'ın büyükannesinin anlattıklarını doğruluyordu.

Şimdi, bir hafta sonra, Paul'le yüzleşecek kadar güçlü hissediyordum. Karşılaşmaktan korksam da, neler olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Bu hafta Paul'e iyi davranmamıştı. Charles gittiğine göre, zaman onu yakalamıştı. Loş ışıklı çalışma odasına girdiğimde, bir zamanlar keskin ve buyurgan olan gözleri şimdi donuk ve çaresiz görünüyordu.

"Diana," diye mırıldandı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, "geri döndün. Gitmenden korkuyordum. Söyle bana, Charlie nerede?"

Derin bir nefes aldım, gerçeğin ağırlığı üzerime çökmüştü. "Charlie gitti," dedim sessizce. Bu itirafla oda daha da soğudu, aramızdaki sessizlik daha da koyulaştı.

"Öldü mü?"

Cevap boğazımda düğümlendi. Bunu yüksek sesle söylemek onu gerçek yapıyordu ve ben umutsuzca gerçek olmasını istemiyordum. Charlie'siz bir dünya bana boş ve çok değersiz geliyordu.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Evet."

Paul'ün tepkisi keder ve öfkenin karışımı olan gırtlaktan gelen bir sestti.

Dizlerimin bağı çözüldü ve ayakta duramadım. Haberi verdiğim için onun yanında daha fazla kalmak istemesem de kanepeye çöktüm. Tüm bunların olması Paul'ün suçuuydu. En başta gazeteleri almamıza izin verseydi ...

"Bir çocuk olma ihtimali var mı?" Gözleri benimkileri aradı, umutlu ama korkulu.

"Hayır, Paul. Çocuk olma ihtimali yok," diye cevap verdim, içimdeki duygu karmaşasına rağmen sesim sabitti. En kötü anlarımda bile bir çocuk olmasını istememiştim. Bir çocuk onu tuzağa düşürebilirdi. Charles One'ın heykele bağlı olduğundan şüphe etmesem de, Paul'ün Charlie'yi miras vaadiyle tuzağa düşürmeyeceğine güvenmiyordum. Ya da henüz farkında olmadığım başka bir manipölasyonla. Charlie'nin ölümü onu ailesinden kurtarmıştı.

"O halde Morgan mirası sona erdi. Ben sonuncuyum." Paul'ün yüzü hayal kırıklığıyla buruştu ve ağır bir iç çekti.

Söyleyecek bir şey kalmamıştı, ben de ayağa kalktım.

"Bir kız kardeşim var," diye başladı, ayakta durmakta zorlanıyordu, enerjisi son bir yalvarış için toplanıyordu. "Yıllar önce ortadan kayboldu, ailemizin sorunlarından uzaklaştı. Onu bul, Diana. Onu buraya getir."

Ona bakakaldım. Paul ve benim Charlie'nin ölümünün yasını tutarken bir araya gelebileceğimize dair umudum buharlaşmıştı.

"Sana her şeyi vereceğim -para, kaynaklar. Hayatında bir gün daha çalışmak zorunda kalmayacaksın. Tek istediğim onu bulman."

Öfke içimde kabardı, sıcak ve amansız, kederimi yakıp yok etti.

"Kız kardeşin mi?" Tükürdüm, sesim öfkeyle titriyordu. Kendime sakladığım öfke, yuttuğum suçlamalar, hepsi bir anda geri geldi. "Charlie öldü. Onu buraya senin isteğin üzerine getirdim. Ölümündeki payım nedeniyle onun yükünü taşıyorum ve şimdi benden bu lanetli eve başka birini getirmemi mi istiyorsun?"

Paul bana baktı, yüzünde şok ve çaresizlik karışımı bir ifade vardı. Ayağa kalkamadı, bacakları onu taşıyamayacak kadar zayıflamıştı.

sandalyesine oturdu. "Beni yalnız mı bırakacaksın? Kimseyle? Hiçbir şeyim yok."

Önümdeki çökmüş adama baktım, kalan hayatı Morgan ailesinin kontrolsüz açgözlülüğünün ve kibrinin bir kanıtıydı. Onun için hiçbir şey hissetmiyordum. Acıma bile.

"Hoşça kal Paul," dedim usulca, sonra döndüm ve evden çıktım.

BÖLÜM 21

İKİ GÜN SONRA, beni Bellingham'dan uzaklaştıracak otobüsü bekledim. Beni bıraktıklarında Moonflower ve Bear ile vedalaşmışım. Beni kalmaya davet etmelerine rağmen yalan söyledim ve eve gitmem gerektiğini, beni bekleyen bir işim olduğunu söyledim.

Sonra istasyonun içindeki ankesörlü telefondan kardeşimi aradım.

Inverness'te neredeyse gece yarısı olmasına rağmen ona neler olduğunu anlatmak istedim. Beni anlayabilecek tek kişi oydu ama ödemeli yurtdışı aramasını kabul ettikten sonra cevap verdiğinde, kelimeleri bulamadım.

"Dilly, sen misin? Sesini duymak çok güzel. Az önce dışarıydayım. Dilly? Bir şey söyle." Philip sessizliğimden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. "Senin için çok endişelendim. Lütfen bana nerede olduğunu söyle. Seni özledim. Dilly, orada mısın?"

"Eve gelmek istiyorum."

Philip sessizdi.

"Beni duydun mu Lip? Eve gelmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi çok umutlu geliyordu. Ona yıllardır Lip dememiştim. "Çok uzun zaman oldu. Seni çok özledim. Bunu sana söylemiş miydim? O geceden beri yanımda olmak istemiyorsun-"

"Dur. Sakın söyleme."

Joanna. Bahsettiğı geceyi ikimizin de bilmesi için adını söylemesine gerek yoktu. Philip'i görmeyeli yıllar olmuştu. Onunla aynı odada bulunmaya dayanabildiğimden beri. Ona yaptıklarından sonra değil.

"Yaralandın mı?"

"İyiyim Philip."

"Sesin iyi gelmiyor. Sana kim zarar verdi? Onun boğazını parçalayacağım-" Bu benim Philip'im, birlikte maceraya atıldığım küçük kardeşim değildi. Birlikte ağaçlara tırmandığım ve iribaş yakaladığım çocuk. Gözlerimi kapadım, şiddet tasvirini duymazdan geldim, sesindeki alçak hırıltıyı duymazdan geldim. Bir an için bile olsa onun kardeşim olduğunu nasıl düşünebilirdim?

"Lütfen dur."

Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık.

"Sonunda beni affediyor musun?" diye sordu, sesi küçük ve çocuksuydu. "Lütfen affettiğini söyle."

Hayır, onu affetmemiştim. Hayatını kurtarmak için yaşadığım onca şeyden sonra onu nasıl affedebilirdim ve o kadına geri dönmüştü? Kendini isteyerek ona teslim etmiş, hayatını onun kanına ve sonsuz gençlik vaadine değişmişti. Muhtemelen şimdi onun yanındaydı, konuşmamızı dinliyordu.

Charlie'm ölürken o yaşıyordu. Charlie'nin ona ihtiyacı olduğunda Johanna neredeydi? Ölümünden kaçmak için yaptığı pazarlık yüzünden kardeşimden nefret ediyordum.

"Deneyeceğim," dedim öfkemi yutkunarak. Param yoktu ve gidecek başka yerim de yoktu. "Önerebileceğimin en iyisi bu."

"Seni özlüyorum,
Dilly." "Biliyorum."

"Neye mal olacağını bilseydim-"

"Yalan söyleme. Lütfen Philip. Sen seçimini yaptın. Ben yorulдум. Bu konuyu bir daha konuşmayalım."

Telefonu kapatmadan önce, Edinburgh'a birinci sınıf bir biletin beni bekleyeceğine söz verdi. Beni havaalanından alıp eve getirmesi için bir araba gönderecekti.

Eve. Bunca yıldan sonra gerçekten eve mi gidiyordum?

Çocukluk evimizin tanıdık duvarlarına dönme fikri uzak bir hayal gibi görünüyordu. Ama gerçek şuydu ki, artık orada güvende değildim. Benim için yoktu. Philip onu kurtarmaya çalıştığım şeye dönüşmüştü, bir vampire. Dünya, hayat onu korkutmuştu, bu yüzden ondan kaçıyordu.

Eve gidemedim. Onu aramak aptallıktı. Asla aramamalıyđım.

Ama başka ne yapabilirdim ki?

Philip'e bir daha asla güvenemezdim. Daha da önemlisi, o da bana güvenemezdi.

Uçaktan New York'ta ya da Frankfurt'ta inmek zorunda kalacaktım.

Ama Bellingham'dan ayrılmadan önce yapmam gereken son bir şey vardı.

Ve hayır, bu Blackwood'u aramak değildi. Bırakın karısına ne olduğunu merak etsin, o kedi gözlü kaygısız kadını öyle duygusuzca bir kenara atmıştı ki. Ona hiçbir şey borçlu değildim.

Cora Van Buren ve Charlie'nin annesine gelince? İkisini de arama düşüncesini midem kaldırmıyordu. Ben bir korkaktım.

İşte şimdi burada, elimde bavulumla bir bankta oturmuş bekliyordum. Elijah'ın yanıma oturması çok uzun sürmedi.

Arkasına yaslandı, kollarını iki yana açtı ve bacak bacak üstüne attı, iş botlarının ağır çelik parmakları parlıyordu. Yaz sonunun solmakta olan sıcağına rağmen ağır siyah bir deri ceket giymişti. Bir çift koyu renk güneş gözlüğü gözlerini kapatıyordu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahatça oturuyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu, sesi soğuk ve emrediciydi.

"Bilmiyorum, öyle mi?"

Sorum onu duraksattı. Güzel. "Zaman doldu. Onu buldun mu?"

"Hayır."

Göz ucuyla kaşlarını çattığını gördüm. Beklediği cevap bu değildi ve yapmak istediği konuşma da bu değildi. İyi oldu. Eğer ayaklarına kapanmamı istiyorsa, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Elijah başka bir açı denedi. "Küçük arkadaşın nerede?"

"Gitti."

Bana döndü, zalim mavi gözlerinin yoğunluğunu görebilmem için güneş gözlüklerini indirdi. "Gitti mi? Nereye, gitti mi?"

Ona baktım, bakışlarını tuttum. Büyünün yeşil ışıltısı gözlerinin arasından geçti. Bu beni korkutmadı. Cehennemin yeşil gökyüzünü görmüştüm.

"Bilmiyorum." Gerçeğin bu olduğunu fark ettim. Beni yalancılıkla suçlayamazdı. Sabine'in nereye gittiğini bilmiyordum. Bu nedenle Charlie'nin de nerede olduğunu bilmiyordum. İkisinin de hayatta olduğuna dair bir kanıt yoktu ama öldüklerine dair de bir kanıt yoktu.

"Belki de seni takılırken gördüğüm o asker çocukla kaçmıştır?"

Erkekler her zaman büyük

kızların peşinden koşar."

"Kapa çeneni."

Elijah bir pire tarafından eğlendirilmiş gibi güldü, sonra ifadesi tehditkâr bir şeye dönüştü. "Pazarlığı biliyorsun. Ya emaneti bulursun ya da ölürsün."

Elijah eliyle işaret ettiğinde bir motor sesi duydum. Sokağın köşesine park etmiş minibüsü izliyordum. Renkli camları vardı ve boyası solmuştu.

Elijah'ın ne planladığını anlamak için Sabine'in görüşüne ihtiyacım yoktu. Beni minibüsün arkasına atacak, işkence etmek için bir yere götürecekti, bilgi istediği için değil, eğlenceli olduğunu düşündüğü için. Muhtemelen beni oynamaları için sürüsüne verecekti. Sonra da cesedimi asla bulunamayacağım bir yere atacaklardı.

Korkmalıydım. Ama korkmadım.

Aklımda başka şeyler vardı.

Mesela, Sabine ve Charlie nereye gitmişti? Geçitten geçmiş olabilirler mi? Ama neden ben de onlarla gitmedim? Kim ya da ne beni bağışlamıştı?

Neden hatırlayamıyordum?

"Biliyor musun, gerçekten gelmeni umuyordum. Bunu yapmaktan nefret ediyorum.

."

"Lütfen, kapa çeneni." Ona doğru döndüm. "Yalvarmayacağım. Bunu yapmayacağım. Bir daha asla."

Yüzünde bir gölge dalgalandı, yüz hatları bulanıklaştı. Paul'ün yüzünün altında yüzen Charles One'a benziyordu. Hayalet ve canavar. İkisi *de görebildiğim* bir sihirdi. İşte buydu. Elijah sihri göremiyordu. Kokusunu alabiliyordu ama hepsi buydu. Bu yüzden Cehennem Geçidi'ni asla bulamayacaktı.

Elijah'a yaklaştım ve sanki yaramaz bir çocukmuş gibi parmağımla onu işaret ettim. "Seni *görüyorum*. İnsan maskesi takmış bir canavarsın."

Hırladı. "Seni öldüreceğim."

Tehdit açık ve netti. Ve umurumda değildi.

Bakışlarını irkilmeden karşıladım. "Beni öldürmek istiyorsan *canavar*, yap o zaman."

Elijah tereddüt etti. Gözlerindeki şaşkınlık kısa sürede yerini öfkeye bıraktı ama artık itilip kakılmaktan, kaçmaktan bıkmıştım.

"Yapamazsın, değil mi? Tüm gücüne rağmen Gölge Dünya'ya karşı körsün." İfadesi kısa bir an için duraksadı, şüphelerimi doğrulamaya yetecek kadar. "Bu yüzden bana canlı ihtiyacın var. Yalvarmamı, egonu yatıştırmamı istiyorsun ama beni öldürmeyeceksin çünkü ne *gördüğümü* bilmek istiyorsun. Eğer beni öldürürsen, asla bilemezsin."

Hırladı, köpek dişleri uzadı. "Sen doğal olmayan bir şeyden başka bir şey değilsin."

"Belki de," diye gülümsedim. "Ama ben senin yaşamasına izin vereceğin bir doğal olmayım."

Sonunda Elijah gitti. Minibüse bindiğini sanıyordum. Bana başka bir şey de söylemiş olabilirdi -beni tehdit etmek ve yaralı gururunun bir kısmını geri kazanmak için bir şey. Umurumda değildi. Dikkatimi vermiyordum.

Düşüncelerim Hellgate rünlerinin çevirisini bitirmek ve Bellingham'da nasıl bir iş bulup hayat kuracağımı düşünmek gibi başka şeylere kaymıştı, çünkü kalmaya karar vermiştim.

Charlie'yi bulmak zorundaydım. Ne olduğunu bilmeseydi beni geride bırakır mıydı? Hayır, karar verdim. O yapmayacaktı ve ben de ne kadar sürerse sürsün onu terk etmeyecektim.

EPI LOGUE

Bellingham, Washington, 1985

CUMA ÖĞLEDEN SONRA beni Whatcom Lisesi kütüphanesinin sessiz sınırları içinde buldum.

Sıra sıra dizilmiş kitaplar ve genç akademisyenliğin zararsız günlük rutinleri arasında iş arkadaşlarımdan kaçmaya çalışıyordum. Okul bölgesinde çalışmamın onuncu yılını kutlamak için yerel bir Meksika restoranında pasta ve balonlarla sürpriz bir parti planlıyorlardı. Bir margarita kulağa hoş gelse de, insanlara her zaman giydirdikleri o aptal sombreroyu dengelemek için yeterli olmayacaktı. Öğrencilerimden biri olan ve etkileyici yeteneklere sahip bir medyum olan Ziya'dan önleyici bir uyarı almıştım.

Gençlerin dramıyla uğraştığım uzun bir hafta daha olmuştu. Tek yapmak istediğim eve gidip ayaklarımı uzatmak ve saha notlarımı düzenlerken Miami Vice izlemektir.

Lettered Streets mahallesindeki evim benim sığınağım haline gelmişti ve bunun için Paul Morgan'a teşekkür etmeliydim. Öldükten bir yıl sonra

Charlie kayboldu. Bir daha hiç konuşmamamıza rağmen, tüm parasını bana bıraktı. İstemiyordum ve hepsini saçma sapan bir amaç için dağıtmaya hazırdım, örneğin bir balıkçılık derbisi için alabalık stoklamak gibi. Ama sonra o piçin bana tam da en başından beri istediğim şeyi, yani patronajı verdiğini fark ettim.

Onun parasıyla araştırmalarım hiçbir gözetim olmadan devam edebilirdim. Charlie'ye ne olduğunu bulmak için kullanabilirdim. Yaptığım ilk şey bir ev satın almak ve bodrum katını gizli Gölge Dünya araştırma kütüphaneme dönüştürmek oldu.

Cora Van Buren'e akciğer kanseri teşhisi konulduğunda, başarısızlıklarımın küçük bir kefareti olarak hizmet edebileceğini umarak, ölene kadar tüm tıbbi faturalarını ödedim. Valerie'ye para göndermeye çalıştım ama onu hiç bulamadım.

Morgan'ın evine gelince, aramama yardımcı olabilecek her şeyi sakladım, geri kalanı ise bir depoya gitti. Morgan adının tarihten silinmesini hızlandırmak bana bir miktar kindar mutluluk verdi. Köpek heykeli hariç, Omaha. Onu Bayview Mezarlığı'ndaki Morgan aile mezarlığına naklettirdim. Yıllar sonra anlayacağım bir hataydı.

Çalışmadığım zamanlarda -gençlerle dolu bir okulda kütüphaneci olmak çok fazla zamanımı alıyordu- dünyadan saklandım ve araştırmalarımın devam ettim.

Yıllar içinde kuantum fiziği, paranormal fenomenler, evrimsel biyoloji ve folklor gibi çok çeşitli konularda bir kütüphane dolusu kitap biriktirdim. Bu alanlardaki en iyi araştırmacılarından bazılarıyla mektuplaştım ve makale üstüne makale yazdım, ancak bulgularımın hiçbirini kamuoyuna açıklamadım. Kâğıtlarım ve not defterlerim -bunlara gönderiler olarak bakmayı severdim

-Sadece kendim içindi, bir gün mirasımı devam ettirmesi için bir başkasına bırakacağım gizli bir muhasebeydi.

On yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve ben hedeflerime ulaşmaya hiç yaklaşmadığımı hissettim. Charlie'yi bulmaya hâlâ yaklaşamamıştım.

Cehennem Kapısı'na birkaç kez döndüm ve elimden geldiğince rünleri kopyaladım. Charlie ve Sabine ile o gün yaşadığım gibi bir şey yaşamamış olmama rağmen, ziyaretlerimi takıntılı bir şekilde kronometreyle zamanlayarak uzun süre kalmadım. O yabancı manzaranın kâbusları hiçbir zaman tam olarak geçmedi ve mağaraya gittikten sonra haftalarca daha da kötüleşti. Sonunda gitmeyi bırakmak zorunda kaldım. Elimden geldiğince, bantların üzerindeki kelimelerin bir taslağını oluşturdum. Bu yeterli olmalıydı.

Son okul zili neredeyse bir saat önce çalmıştı. Işıkları kapatarak çantamı aldım ve arka odanın kapısını kilitledim. Belki de partiden kaçabilirdim. Buzlukta bir şişe Tanqueray ve Marie Callender'ın dondurulmuş lazanyası vardı.

Tam ışıkları kapatıp çıkmaya hazırlanırken kütüphanenin kapısı açıldı ve taze sonbahar havası içeri girdi.

"Kütüphane kapalı." İç çekerek öğrenciyi azarlamak için döndüm. Gençler hiçbir şeye dikkat etmezdi. Sadece istedikleri zaman istediklerini alırlardı. Kapıdaki parlak neon "kapalı" tabelasını boş verin. "Okuyamıyor musun? Sabahleyin gel-"

Gözlerim parladı. Yeni gelenin etrafındaki beyaz bulutlar beni neredeyse kör ediyordu. Elimi kaldırdım ve arkamı döndüm. Tekrar görebildiğimde, bir kız orada durmuş, sanki iki kafam varmış gibi kütüphanenin karşısından bana bakıyordu.

Uzun boyluydu, en az 1.80 boyunda, bir atlet gibi sağlam yapılıydı. Koyu renk, kısa saçları bikkın ifadesini çerçeveliyordu. Yırtık bir kot pantolon, ağır siyah iş botları ve parlak kırmızı AC/DC logolu bir gömlek giymişti.

"Kütüphaneci sen misin?" diye sordu, tek kaşı hafifçe kalkık, sesi dramatik bir kızgınlıkla doluydu.

"Evet, ama-"

"Beni Ziya gönderdi. Seninle konuşmam gerektiğini söyledi. Yeniden yazmam gereken aptal bir tarih ödevim var ve eğer C alamazsam bu aptal dersten kalacağım ve tekrar almam gerekecek."

Ziya daha geçen gün bana bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu söylüyordu. Hissedebildiğini, yaklaştığını söylüyordu. Bahsettiği şey bu kız olmalıydı.

Kız kütüphanede bana doğru ilerlediğinde, aklıma antik dünyanın savaşa yürüyen büyük kadın savaşçıları geldi. Şehirdeki güç yapısı değişmek üzereydi ve ben bunun nedenine bakıyordum.

"Elbette size yardımcı olabilirim. Adın ne senin?" "Meg. Meg Walker."

END.

UNLOCK BONUS CONTENT!

RELIC'te Diana'nın peşine takılmayı sevdiyseniz, işte size Diana'nın kişisel günlük kayıtlarından birine özel erişim elde etme şansı

RELIC ve REUNION etkinlikleri. Başka hiçbir yerde bulamayacağınız içeriden bir bakış.

Diana'nın günlük yazısını şimdi okumak için buraya tıklayın!

THEY SAY YOU CAN NEVER GO BACK, BUT WHAT IF YOU HAVE TO?

Cehennem Geçidi'ni kapattıktan yirmi beş yıl sonra, 42. doğum gününde Meg Walker, arkadaşından gelen psişik bir çağrı üzerine memleketine dönmek zorunda kalır.
komadaki en iyi lise arkadaşı.

Birisi Cehennem Kapısı'nı yeniden açmaya çalışmaktadır ve kıyameti durdurmak Meg'e kalmıştır. Yine.

Ancak kıyametle yüzleşmek, eski aşklar, profesyonel kariyerler, ergenlik çağındaki çocuklar ve çözülmemiş duygusal yüklerle uğraşmanın yanında hiçbir şeydir.

Geçmişinizdeki şeytanlarla yüzleşmek, gerçek şeytanlarla yüzleşmekten daha kötü olabilir.

Sıkı durun - RELIC'ten kırk yıl sonra - Meg Walker dizginleri ele alıyor.

BUCKLE UP BUTTERCUP!

Hellgate Günlükleri açıldı.

REUNION kitabınızı bugün satın alın.

THE HELLGATE CHRONICLES

REUNION

JOCELYN
LINDSAY

YAZAR HAKKINDA

Jocelyn, hem doğaüstü hem de gerçek dünyadaki zorlukların üstesinden direnç ve zekâyla gelen güçlü, ilişkilendirilebilir kahramanların yer aldığı şehir fantezisi öyküleri yazıyor. Jocelyn okumanın ve yazmanın yanı sıra, dışarıda inşaat yapmayı seviyor bahçesindeki projeler ve TikTok'tan yeni tarifler pişirmeyi öğrenmek. Masala chai ile besleniyor. Okurlarından haber almayı seviyor. Ulaşın ve söyleyin "Merhaba."

CONNECT

Web sitesi: www.jocelynlindsayauthor.com
Facebook: @authorjocelynlindsay Instagram:
[@jocelynlindsay.author/](https://www.instagram.com/jocelynlindsay.author/)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

